

Ellen G. White

Titlul în original: *The Great Controversy between Christ and His Angels and Satan and His Angels*
(1858)

*Marea luptă
dintre Hristos și îngerii Săi
și Satana și îngerii lui*

Ediția a II-a

© 2013 Marian-Titu Gogoi
Toate drepturile acestei ediții aparțin traducătorului.
Reproducerea integrală sau parțială, fără nici o modificare a
textului, **este permisă** fără acordul prealabil.

spreceer@hotmail.com

Cuprins

<i>Prefață</i>	V
<i>Ellen G. White (schiță biografică)</i>	VII
<i>Introducere</i>	XI
1 Căderea lui Satana	1
2 Căderea omului	4
3 Planul de Mântuire	7
4 Prima venire a lui Hristos	13
5 Lucrarea lui Hristos	21
6 Schimbarea la față	26
7 Trădarea lui Hristos	31
8 Judecarea lui Hristos	37
9 Răstignirea lui Hristos	46
10 Învierea lui Hristos	54
11 Înălțarea lui Hristos	67
12 Ucenicii lui Hristos	69
13 Moartea lui Ștefan	77
14 Convertirea lui Saul	80
15 Iudeii au hotărât să-l omoare pe Pavel	83
16 Pavel a vizitat Ierusalimul	88
17 Marea apostazie	94
18 Taina fărădelegii	99
19 Moarte, nu viață veșnică în chin	105
20 Reforma	112
21 Biserica unită cu lumea	118
22 William Miller	122

23 Solia primului înger	127
24 Solia celui de-al doilea înger	135
25 Mișcarea adventă ilustrată	139
26 O altă ilustrare	146
27 Sanctuarul	153
28 Solia celui de-al treilea înger	158
29 O platformă stabilă	165
30 Spiritismul	170
31 Lăcomia	176
32 Clătinarea (Cernerea)	181
33 Păcatele Babilonului	187
34 Marea strigare	192
35 Solia a treia încheiată	195
36 Vremea strâmtorării lui Iacov	200
37 Eliberarea sfinților	204
38 Răsplata sfinților	208
39 Pământul pustiit	210
40 A doua înviere	213
41 Moartea a doua	217
<i>Texte biblice</i>	219
<i>Note explicative</i>	225

Prefață

Drum cu prioritate

Ca o magistrală care coboară din cer, înfășurând pământul, după care se întoarce pe altă rută la cer, așa descoperă această carte, cunoscută în prezent sub numele de „*Daruri spirituale*” volumul I, drumul vieții cerului și al pământului în cea mai dramatică dezbateră a iubirii lui Dumnezeu.

Într-un fel cartea este un rezumat de forță a două cărți cunoscute: „*Tragedia veacurilor*” și „*Hristos, Lumina lumii*”, dar o parafrază impresionantă care îți clarifică într-un timp scurt motivul, strategia și scopul Marii Lupte dintre lumină și întuneric, dintre Dumnezeu și Satana.

Sunt cinci fanioane ale cărții care semnalizează cinci perioade, caracterizate printr-o dinamică divină de mari proporții și care sistematizează înțelegerea procedurilor lui Dumnezeu.

Capitolele 1-3 surprind criza morală din Univers și de pe pământ în începuturile lor și prefigurarea Planului de Mântuire, care descoperă antidotul virusului păcatului prin inițiativa substitutivă a Fiului lui Dumnezeu.

Capitolele 4-11 focalizează prețul pe care Planul de Mântuire l-a prevăzut, prin viața, moartea și învierea Mântuitorului. Isus devine rețeta prescrisă de Dumnezeu Tatăl și oferită astăzi oricui prin Duhul Sfânt.

Capitolele 12-16 descriu forța Planului de Mântuire, care cucerește prin misiunea bisericii primare milioane de suflete care au găzduit întunericul păgânismului în inimile lor, din neștiință.

Capitolele 17-26 identifică de data aceasta forța incisivă a puterilor întunericului, care umbrește prin apostazie, pe o perioadă mare, sufletele a milioane de oameni, dar totodată și momentele reabilitării Planului de Salvare prin dubla reformațiune, a lui Luther și Miller.

În final, capitolele 27-41 sunt o irumpere profetică cu accentul pe finalizarea Planului de Mântuire pe pământ și în cer în cea mai dramatică descriere, dominând cu vestea cea bună a revenirii Mântuitorului.

Pentru cititorul grăbit și intersectat de aspectele existențiale, într-o imagine a nevoii lui sufletești, această carte, cu o expresie lapidară ce descrie marile teme ale proiectului divin pentru om, este ca un izvor care îl însoțește într-o zonă aridă și-i înnoiește puterile vieții.

În a doua imagine privind semnificația cărții, din paginile pline de vigoare și bine ilustrate, nu poate fi decât o deschidere a unui drum cu prioritate care se deschide în față către o destinație mai mult decât fericită.

Studiul acestei cărți ne va aduce bucuria de a ne apropia de viața Mântuitorului descoperit în oferta planului ceresc, în care dragostea este magistrala călătoriei noastre spre cer.

George Uba

Ellen Gould White (1827-1915)

(Schiță biografică)

Ellen White s-a născut în Gorham, Main (S.U.A.) și a fost o credincioasă metodistă până la vârsta de 17 ani. A fost dată afară din biserică datorită faptului că ea credea în revenirea lui Hristos în 1843 și vorbea despre acest eveniment apropiat. Dumnezeu i-a dat viziuni și o solie de dus lumii, după ce alte două persoane au respins această povară de la Dumnezeu. A scris multe articole și cărți, îndreptând atenția oamenilor spre Biblie, aducând mângâiere și călăuzire, dând îndemnuri, muștrând păcatul și chemând oamenii la pocăință. După ce a primit lumină pentru solia despre sănătate, ea a devenit o puternică susținătoare a reformei sanitare, chemând la o dietă asemănătoare cu cea originală din Grădina Eden, la abținerea de la tot ceea ce este dăunător și la temperanță în toate lucrurile.

Ellen White nu și-a asumat niciodată titlul de ‘profet’, dar nici nu a obiectat atunci când alții au numit-o astfel. Însă când era întrebată, ea răspundea că este un ‘sol’ al lui Dumnezeu, arătând că lucrarea ei a cuprins multe domenii de activitate, incluzând religia, evanghelizarea, profetiile, viața de familie, relațiile sociale, educația, sănătatea și nutriția. Aceasta a însemnat mai mult decât ceea ce se consideră de obicei că face un profet, și anume să vorbească oamenilor sub inspirație divină despre evenimente viitoare.

„La Lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta.“ De-a lungul timpului și îndeosebi acum la începutul secolului XXI mulți au pretins și pretind a fi profeti, prezicând multe lucruri ciudate. Cum putem fi noi siguri că cineva este cu adevărat ceea ce pretinde, și anume o persoană care primește Cuvinte de la Dumnezeu? Cu siguranță același Dumnezeu care a dat Cuvintele Sale oamenilor din trecut și ele au fost scrise devenind cărțile Bibliei, nu se va contrazice pe Sine! Îsus a prorocit direct despre aceasta, știind că profetiile vor fi un mare test pentru cei care vor trăi în timpul ultimelor zile: „Se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți.“ (*Matei 24,11*) Pentru a accentua acest lucru, Dumnezeu i-a dat lui Ioan aceste cuvinte: „Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh; ci să cercetați duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci mincinoși.“ (*1 Ioan 4,1*) Majoritatea creștinilor au fost împotriva celor care au afirmat că au descoperiri de la Dumnezeu. Aceștia citează textul din *Apocalipsa 22,18-19* pentru a-și susține punctul de vedere: „Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și, dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.“ Dar oare acest text vrea să spună că după Ioan nu vor mai fi profeti de la Dumnezeu? Dacă este așa, atunci de ce ne-ar avertiza Îsus să ne ferim de „profeti falși“? De ce Duhul Sfânt ne spune prin Ioan să cercetăm

duhurile? Nu ar fi mai simplu dacă am ști că trebuie să-i ignorăm pe toți cei care după Ioan pretind că au Cuvinte de la Dumnezeu? Dar acesta nu este planul lui Dumnezeu. El descoperă adevăruri noi atunci când este nevoie și Își face cunoscută voia. Iar cei cu inima curată vor cerceta să vadă dacă profeția este adevărată, și dacă este, o vor primi cu bucurie și o vor urma. Cu siguranță că și lui Satana i se va permite să lucreze; dacă nu ar fi așa, atunci el L-ar acuza pe Dumnezeu că este nedrept.

Prin Pavel, Duhul Sfânt ne pune câteva întrebări foarte importante: „Oare toți sunt apostoli? Toți sunt proroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni? Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți tălmăcesc?” (1 Corinteni 12,29-30) Apoi în versetele următoare ne spune că ne va arăta „o cale nespuse mai bună”, declarând că darurile nu ne sunt de niciun folos dacă nu avem dragoste. În capitolul 14, el merge un pas mai departe spunându-ne: „Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să prorociți.” (1 Corinteni 14,1) „Astfel deci fraților, râvniți după prorocire, fără să împiedicați vorbirea în alte limbi.” (1 Corinteni 14,39) „Nu stingeți Duhul. Nu disprețuiți prorociile. Ci cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun.” (1 Tesaloniceni 5,19-21)

Ellen White nu face excepție de la aceasta. Luați această carte și comparați-o cu Sfânta Scriptură, pentru a vedea dacă trece testul. Să ne rugăm bunului nostru Tată Ceresc și El ne va călăuzi prin Duhul Său cel Sfânt în tot adevărul.

Cărțile scrise de Ellen White au fost traduse în multe limbi, „Calea către Hristos” fiind printre cele mai cunoscute dintre ele. Dar ea considera „Marea luptă”, drept cea mai importantă carte a sa, fiind de un mare ajutor pentru cei care se pregătesc pentru cea de-a doua venire a lui Isus Hristos. Această carte a fost publicată pentru prima dată de soțul ei, James White, la Battle Creek, Michigan în 1858 având titlul „Marea luptă dintre Hristos și îngerii Săi și Satana și îngerii lui”.

James și Ellen White (1864)

Introducere

Ellen White a primit viziunea despre *Marea luptă* în primăvara anului 1858 în Lovett's Grove, Ohio, S.U.A. Ea scrie despre acest eveniment: „În această viziune de la Lovett's Grove, s-a repetat cea mai mare parte a temei *Marii lupte* pe care o văzusem cu zece ani înainte, și mi s-a arătat că trebuia să o scriu, că voi avea de luptat cu puterile întunericii, pentru că Satana va face eforturi puternice pentru a mă împiedica, dar îngerii lui Dumnezeu nu mă vor părăsi în această luptă, și că trebuia să mă încred în Dumnezeu.“ („*Daruri spirituale*“, vol. II, pg. 270) Două zile mai târziu, Satana a încercat să o omoare pentru a o împiedica să prezinte altora ceea ce îi fusese arătat. Însă, susținută de Dumnezeu în îndeplinirea lucrării încredințate ei, a scris o descriere a scenelor care-i fuseseră prezentate, astfel că în vara anului 1858 a fost publicată de James White cartea „*Marea luptă dintre Hristos și îngerii Săi și Satana și îngerii lui*“. Unele porțiuni, fuseseră deja publicate în broșura „*Un cuvânt către turma mică*“ (1847) și în primele ei două cărți „*Experiențe creștine și viziuni*“ (1851) și „*Supliment*“ (1854).

În această carte, Ellen White folosește foarte des expresii precum „*Domnul mi-a arătat...*“, „*Mi-a fost arătat...*“, „*Am văzut...*“, „*Apoi am auzit...*“, „*Atenția mi-a fost îndreptată spre...*“, „*Un înger mi-a cerut să privesc cu atenție...*“, „*Am întrebat...*“, „*Îngerul care mă*

însoțea mi-a spus...“, „*Apoi am fost dusă în timpul când...*“, „*Am fost dusă mai departe...*“, „*Am fost dusă înapoi...*“. Arthur White, nepotul sorei White, scrie într-unul din articolele sale că acestea sunt expresii care fac clară sursa informației pe care autoarea o prezintă, și cum informația a ajuns la ea. Aceste expresii sunt indicii pentru viziuni scenice, sora White fiind purtată înapoi sau înainte de-a lungul istoriei, pentru a vedea anumite evenimente, fiind însoțită de un înger care o ajută să înțeleagă ceea ce vedea. (*Vezi „Adventist Review“, 12 iulie 1979, pg. 4-7.*)

Mai târziu sora White a dezvoltat această temă a „*Marii lupte*“, fiind publicate alte ediții: „*Marea luptă dintre Hristos și Satana, de la distrugerea Ierusalimului până la sfârșitul luptei*“ (1884), „*Marea luptă între Hristos și Satana, în decursul erei creștine*“ (1888) și „*Marea luptă dintre Hristos și Satana*“ (1911). Ediția din 1911 este mai bine cunoscută în România sub numele de „*Tragedia veacurilor*“. De asemenea au fost scrise alte patru cărți care împreună cu „*Marea luptă*“ fac parte din ciclul *Conflictul veacurilor*, fiecare dintre ele prezentând în detaliu diferite perioade istorice: „*Patriarhi și profeți*“, „*Profeți și regi*“, „*Hristos, Lumina lumii*“ și „*Istoria faptelor apostolilor*“. Așa cum s-a amintit, cartea de față a fost publicată pentru prima dată în anul 1858 cu titlul „*Marea luptă dintre Hristos și îngerii Săi și Satana și îngerii lui*“, fiind în prezent mai bine cunoscută sub titlul „*Daruri spirituale*“, volumul I.

Cred că este important ca cei din biserica adventistă să aibă acces la această carte așa cum a apărut ea prima

dată și purtând titlul original, fiindcă este important să conștientizăm faptul că ne aflăm în mijlocul unui conflict cosmic, și că prin alegerile noastre zilnice ne aflăm în una din cele două tabere aflate în această luptă. Este important pentru fiecare dintre noi cei care facem parte din Biserica ce Îl așteaptă pe Mântuitorul ei să revină, să știm că vom trece prin vremea strâmtorării, dar că biruința a fost deja câștigată la cruce. Satana nu mai poate lupta în mod direct împotriva Domnului Îsus, dar își continuă lupta îndreptându-se „ca un leu care răcnește” împotriva urmașilor Săi. Însă atâta timp cât rămânem ancorați de Stânca Mântuirii noastre, vom ieși și noi biruitori! Cartea a fost scrisă într-un limbaj simplu și aceasta a fost și dorința mea atunci când am tradus-o: să poată fi înțeleasă atât de cei învățați cât și de cei mai puțin învățați, de cei tineri cât și de cei în vârstă. Cartea ne prezintă originea păcatului, minunatul Plan de Mântuire, originea și istoria mișcării advente, evenimentele care ne stau în față și finalul acestei lupte cosmice.

Marian-Titu Gogoi

Capitolul 1 Căderea lui Satana

Domnul mi-a arătat că Satana era odată un înger onorat în cer, următorul după Îsus Hristos. Fața lui era blândă, exprimând fericirea ca și la ceilalți îngeri. Fruntea lui era înaltă și lată, arătând o mare inteligență. Înfațișarea sa era perfectă. El avea o comportare nobilă, maiestasă. Și am văzut că atunci când Dumnezeu a zis Fiului Său „să facem om după chipul Nostru“, Satana a fost invidios pe Îsus. El dorea să i se ceară sfatul în ceea ce privește facerea omului. S-a umplut de invidie, gelozie și ură. Dorea să fie cel mai mare în cer, următorul după Dumnezeu, și să primească cele mai mari onoruri. Până atunci tot cerul fusese în ordine, armonie și supunere perfectă față de stăpânirea lui Dumnezeu.

Era cel mai mare păcat să te răzvrătești împotriva ordinii și voinței lui Dumnezeu. Tot cerul părea în agitație. Îngeri au fost aranjați în companii având în fruntea lor câte un înger care îi comanda. Toți îngerii erau agitați. Satana aducea insinuări împotriva stăpânirii lui Dumnezeu, dorind să se înalțe pe sine și nevrând să se supună autorității lui Îsus. Unii dintre îngeri simpatizau cu Satana în răzvrătirea sa, iar alții susțineau cu putere onoarea și înțelepciunea lui Dumnezeu în a-I da autoritate Fiului Său. Și a fost ceartă între îngeri. Satana și cei

influențați de el care luptau să reformeze stăpânirea lui Dumnezeu, doreau să cerceteze înțelepciunea Sa de nepătruns pentru a afla intenția Sa în a-L înălța pe Îsus și a-I oferi o astfel de putere și autoritate nelimitate. Ei s-au răzvrătit împotriva autorității Fiului lui Dumnezeu, și toți îngerii au fost chemați să apară în fața Tatălui, pentru a se decide cazurile lor. Și s-a hotărât că Satana trebuia să fie izgonit din cer, și toți îngerii care se alăturaseră lui Satana în răzvrătire, trebuia să fie alungați împreună cu el. Atunci a fost război în cer. Îngeri erau angajați în luptă. Satana dorea să-L învingă pe Fiul lui Dumnezeu și pe cei care erau supuși voinței Sale. Dar îngerii buni și credincioși au învins și Satana împreună cu cei care l-au urmat au fost alungați din cer.

După ce Satana a fost dat afară din cer împreună cu cei care au căzut cu el, și-a dat seama că pierduse pentru totdeauna toată curăția și slava cerului. Atunci i-a părut rău și a dorit să fie reprimat în cer. El era dispus să își ia locul care i se cuvenea sau orice alt loc care i-ar fi fost atribuit. Dar nu, cerul nu trebuia pus în pericol. Tot cerul ar fi fost distrus dacă el era primit înapoi, pentru că păcatul își avea originea în el și semințele răzvrătirii erau în el. Satana obținuse adepti, cei care simpatizaseră cu el în răzvrătirea lui. El și cei care l-au urmat s-au căit, au plâns și au implorat să fie reprimiți în favoarea lui Dumnezeu. Dar nu, păcatul lor, ura, invidia și gelozia lor fuseseră așa de mari încât

Dumnezeu nu putea să le șteargă. Trebuia să rămână pentru a primi pedeapsa finală.

Când Satana a devenit pe deplin conștient că nu era nicio posibilitate să fie readus în favoarea lui Dumnezeu, atunci răutatea și ura lui au început să se manifeste. El s-a sfătuit cu îngerii lui și a fost făcut un plan pentru a continua să lucreze împotriva stăpânirii lui Dumnezeu. Când Adam și Eva au fost puși în grădina frumoasă, Satana făcea planuri să-i distrugă. A ținut sfat cu îngerii lui răi. Era cu neputință ca acest cuplu fericit să fie lipsit de fericirea sa dacă asculta de Dumnezeu. Satana nu putea să-și exercite puterea asupra lor decât în cazul în care ei mai întâi nu ascultau de Dumnezeu și pierdeau favoarea Sa. Satana și îngerii lui trebuiau să inventeze un asemenea plan care să-i ducă la neascultare astfel încât să atragă asupra lor privirea dezaprobatore a lui Dumnezeu și să fie aduși sub influența mai directă a lui Satana și a îngerilor săi. S-a hotărât că Satana trebuia să ia o altă formă și să-și arate interesul pentru om. El trebuia să aducă insinuări împotriva faptului că Dumnezeu e vrednic de crezare, să creeze îndoială dacă Dumnezeu chiar a vrut să spună ceea ce a zis, apoi să le trezească curiozitatea, și să-i facă să se amestece în planurile de nepătruns ale lui Dumnezeu, fapt de care Satana se făcuse vinovat, și să se gândească la motivul restricției Sale în ceea ce privește pomul cunoașterii.

Capitolul 2 **Căderea omului**

Am văzut că îngerii sfinți vizitau des grădina și le dădeau instrucțiuni lui Adam și Evei cu privire la munca lor, și de asemenea îi învățau despre revolta lui Satana și căderea lui. Îngerii i-au avertizat cu privire la Satana și i-au prevenit să nu se separe unul de altul în lucrul lor pentru că ar fi putut să vină în contact cu acest vrăjmaș căzut. Îngerii le-au cerut să urmeze îndeaproape îndrumările pe care Dumnezeu li le-a dat, pentru că doar în ascultare deplină erau în siguranță. Și dacă erau ascultători, acest dușman căzut nu putea să aibă nicio putere asupra lor.

Satana și-a început lucrarea cu Eva, ca să o conducă la neascultare. Ea a greșit prima dată prin faptul că s-a îndepărtat de soțul ei, apoi, prin faptul că a zăbovit în apropierea pomului interzis, și după aceea pentru că a ascultat de vocea ispititorului, și chiar a cutezat să se îndoiască de ceea ce spusese Dumnezeu: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.“ Ea s-a gândit: „Poate nu este chiar așa cum a zis Dumnezeu.“ S-a încumetat să nu asculte. Ea și-a întins mâna, a luat un fruct și a mâncat. Era plăcut de privit și bun la gust. Ea a fost

invidioasă că Dumnezeu le interzisese ceea ce era cu adevărat pentru binele lor. Ea i-a dat fructul soțului său, prin aceasta ispitindu-l. Î-a relatat lui Adam tot ceea ce șarpele spusese și și-a exprimat uimirea că el avea puterea vorbirii.

Am văzut cum tristețea i-a umbrat fața lui Adam. Părea înfricoșat și uimit. O luptă părea că se dă în mintea lui. A simțit că acesta era sigur vrăjmașul despre care fuseseră avertizați, și că soția sa trebuia să moară. Trebuia să fie despărțiți. Iubirea sa pentru Eva era mare, și în descurajare deplină s-a hotărât să împărtășească soarta ei. A apucat fructul și l-a mâncat repede. Atunci Satana a tresăltat de bucurie. El se răzvrătise în cer și avusese simpatizanți care îl iubeau și l-au urmat în răzvrătirea lui. El căzuse și îi făcuse și pe alții să cadă împreună cu el. Și acum o ispitise pe femeie să se îndoiască de Dumnezeu, să aibă întrebări referitoare la înțelepciunea Lui și să caute să pătrundă planurile Sale atotînțelepte. Satana știa că femeia nu va cădea singură. Adam, prin dragostea lui pentru Eva, nu a ascultat porunca lui Dumnezeu și a căzut cu ea.

Vestea despre căderea omului s-a răspândit în întreg cerul. Orice harpă a amuțit. Îngerii și-au luat coroanele de pe cap de tristețe. Tot cerul era în agitație. A fost ținut sfat pentru a se decide ce trebuie să se facă cu perechea vinovată. Îngerii se

temeau că ei își vor întinde mâna și vor mânca din pomul vieții și vor fi păcătoși nemuritori. Dar Dumnezeu a spus că îi va alunga din grădină pe cei care încălcase ră legea. Îngeri au fost trimiși imediat să păzească drumul spre pomul vieții. Fusese planul calculat al lui Satana ca Adam și Eva să nu asculte de Dumnezeu, să-și atragă privirea Sa dezaprobatoare, și apoi să-i conducă să ia din pomul vieții astfel încât să trăiască veșnic în păcat și neascultare, și astfel păcatul să fie făcut nepieritor. Dar îngeri sfinți au fost trimiși să-i izgonească din grădină, în timp ce o altă companie de îngeri a fost însărcinată să păzească drumul spre pomul vieții. Fiecare dintre acești îngeri puternici părea să aibă în mâna lui dreaptă ceva care semăna cu o sabie strălucitoare.

Atunci Satana a triumfat. Și pe alții îi făcuse să sufere prin căderea lui. El fusese alungat din cer, iar ei din Paradis.

Capitolul 3

Planul de Mântuire

Întristarea a umplut cerul când s-a înțeles că omul era pierdut, și că lumea pe care Dumnezeu o crease avea să fie umplută cu ființe muritoare condamnate la suferință, boală și moarte și că nu era nicio cale de scăpare pentru cel vinovat. Întreaga familie a lui Adam trebuia să moară. L-am văzut pe iubitul Îsus și am observat o expresie de compasiune și întristare pe fața Sa. Curând L-am văzut apropiindu-Se de lumina deosebit de strălucitoare care-L învăluia pe Tatăl. Îngerul care mă însoțea mi-a spus: „Are o conversație îndeaproape cu Tatăl Său.“ Neliniștea îngerilor părea să fie intensă în timp ce Îsus vorbea cu Tatăl Său. De trei ori El a fost învăluit de lumina strălucitoare din jurul Tatălui, și a treia oară când a venit de la Tatăl, Î s-a putut vedea înfățișarea. Fața Sa era calmă, fără niciun pic de dezorientare și grijă, și răspândea bunăvoință și bunătate, care nu pot fi exprimate în cuvinte. El a făcut apoi cunoscut oastei îngerilor că se crease o cale de scăpare pentru omul pierdut. Le-a spus că intervenise la Tatăl Său, oferindu-Se să-Și dea viața ca preț de răscumpărare, luând sentința de moarte asupra Sa, ca prin El omul să poată găsi

iertare. Ca prin meritele sângelui Său și ascultare de Legea lui Dumnezeu, oamenii să poată avea favoarea lui Dumnezeu, să fie aduși în frumoasa grădină, și să mănânce din rodul pomului vieții.

La început îngerii nu au putut să se bucure căci Comandantul lor nu a ascuns nimic față de ei, ci le-a înfățișat Planul de Mântuire. Îsus le-a spus că urma să stea între mânia Tatălui Său și omul vinovat, să îndure fărădelegea și batjocura, și că doar puțini Îl vor primi ca pe Fiul lui Dumnezeu. Aproape toți Îl vor urî și respinge. El urma să-Și lase toată slava în cer, să apară pe pământ ca om, să Se umilească pe Sine ca om, să cunoască din proprie experiență diferitele ispite cu care omul avea să fie asaltat, pentru a ști cum să-i ajute pe cei care aveau să fie ispitiți. Și că în cele din urmă, după ce misiunea Sa ca Învățător avea să fie îndeplinită, El urma să fie dat în mâinile oamenilor și să îndure aproape orice fel de cruzime și suferință pe care Satana și îngerii lui puteau să le sugereze oamenilor răi să le aplice. El urma să moară de moartea cea mai chinuitoare, atârnat între cer și pământ ca un păcătos vinovat. Urma să îndure ore de agonie îngrozitoare la care nici chiar îngerii nu puteau să se uite, ci aveau să-și acopere fețele ca să nu vadă acea scenă. Nu numai chinul trupesc urma să-l îndure, ci și chinul sufletesc cu care nu s-ar

putea compara nicio suferință trupească. Povara păcatelor întregii lumi urma să fie asupra Sa. El le-a spus că urma să moară, apoi să învie în a treia zi și să se înalțe la Tatăl Său pentru a mijloci pentru omul îndărătnic și vinovat.

Îngerii s-au prosternat înaintea Lui. Ei și-au oferit viețile lor. Îsus le-a spus că prin moartea Sa îi va salva pe mulți, și că viața unui înger nu putea plăti datoria. Doar viața Sa putea să fie acceptată de Tatăl Său ca preț de răscumpărare pentru om.

Îsus le-a spus de asemenea că vor avea și ei o parte de făcut: să fie cu El, și în diferite ocazii să-L întărească. El va lua natura decăzută a omului și puterea Sa nu va fi nici cel puțin egală cu a lor. Îar ei vor fi martorii umilirii și suferințelor Sale mari. Și atunci când vor vedea suferințele Sale și ura oamenilor împotriva Sa, se vor simți cuprinși de cele mai profunde emoții și datorită iubirii lor pentru El, vor dori să-L scape și să-L elibereze de ucigașii Lui. Dar ei nu trebuiau să intervină pentru a împiedica nimic din ceea ce vor vedea. Ei vor avea însă o parte de făcut la învierea Sa. Le-a spus că Planul de Mântuire fusese stabilit și că Tatăl Său acceptase planul.

Cu o tristețe sfântă, Îsus i-a mângâiat și i-a încurajat pe îngeri, informându-i că după toate acestea, cei pe care-i va răscumpăra vor fi cu El,

locuind cu El pentru totdeauna. Și că prin moartea Sa îi va răscumpăra pe mulți, și îl va nimici pe cel ce avea puterea morții. Și Tatăl Său Îi va da împărăția și măreția împărăției de sub tot cerul, și El o va stăpâni în veci de veci. Satana și păcătoșii vor fi nimiciți ca să nu mai tulbure niciodată cerul sau noul pământ curățit. Îsus i-a cerut oastei cerești să se împace cu planul pe care Tatăl Său îl acceptase, și să se bucure că prin moartea Sa omul căzut putea fi ridicat din nou să obțină favoarea lui Dumnezeu și să se bucure de cer.

Atunci o bucurie, o bucurie de nedescris a umplut cerul. Și oastea cerească a cântat o cântare de laudă și închinare. Și-au atins harpele și au cântat într-un ton mai înalt de cum o făcuseră până atunci, pentru marea îndurare și bunăvoința lui Dumnezeu în a-L da pe Fiul Lui preaiubit să moară pentru un neam de răzvrătiți. Laudă și închinare au fost aduse pentru tăgăduirea de Sine și jertfa lui Îsus, pentru că El acceptase să părăsească sânul Tatălui Său, alegând o viață de suferință și durere, și să moară de o moarte rușinoasă pentru a da viață altora.

Îngerul a spus: „Crezi că Tatăl L-a dat pe Fiul Său preaiubit fără nicio luptă?” „Nu, nu. A fost o luptă chiar pentru Dumnezeu cerurilor dacă să-l lase pe omul vinovat să piară, sau să Îl dea pe Fiul

Său preaiubit să moară pentru el.“ Îngerii erau atât de interesați pentru salvarea omului că se puteau găsi printre ei unii care ar fi renunțat la slava lor și și-ar fi dat viața pentru omul care avea să moară. „Dar“, a spus îngerul care mă însoțea, „aceasta nu ar fi ajutat la nimic. Fărădelegea era așa de mare că viața unui înger nu ar fi putut să plătească greșeala. Nimic ci doar moartea și mijlocirea Fiului Său puteau să plătească greșeala, și să-l salveze pe omul pierdut de la durere și suferință fără speranță.“

Dar îngerilor le-a fost atribuită lucrarea de a urca și coborî cu balsam întăritor din slavă pentru a-L mângâia pe Fiul lui Dumnezeu în suferințele Sale, și a-I sluji. De asemenea, lucrarea lor va fi să-i apere și să-i ferească pe cei care se aflau sub har de îngerii răi și de întunericul aruncat continuu în jurul lor de către Satana. Am văzut că era imposibil pentru Dumnezeu să modifice sau să schimbe Legea Sa pentru a-l salva pe omul pierdut și care urma să moară; de aceea a permis ca Fiul Său preaiubit să moară pentru încălcarea legii de către om.

Satana s-a bucurat din nou cu îngerii săi pentru că a putut prin provocarea căderii omului să-L dea jos pe Fiul lui Dumnezeu de pe poziția Sa înaltă. El le-a spus îngerilor săi că atunci când Îsus va lua

natura omului decăzut, va putea să-L învingă și să împiedice împlinirea Planului de Mântuire.

Mi-a fost arătat atunci Satana așa cum fusese, un înger fericit și înălțat. Apoi mi-a fost arătat cum este acum. Încă are o înfățișare regească. Trăsăturile feței sale încă sunt nobile pentru că este un înger chiar dacă e căzut. Dar expresia chipului său este plină de neliniște, îngrijorare, nemulțumire, răutate, ură, gânduri răutăcioase, înșelăciune și orice alt rău. Acea frunte care odată era așa de nobilă am observat-o în mod special. Fruntea lui începea de la ochi să se tragă înapoi. Am văzut că se înjosise atât de mult timp încât orice calitate bună se diminuase, și orice trăsătură rea se dezvoltase. Ochii lui erau vicleni, șireți, și arătau o putere de pătrundere profundă. Statura lui era robustă dar carnea îi atârna pe mâini și pe față. Când l-am contemplat, bărbia i se odihnea în mâna stângă. Părea să fie într-o meditare profundă. Pe fața lui era un surâs care m-a făcut să mă cutremur: era atât de plin de răutate și viclenie satanică. Acesta este surâsul pe care-l schițează exact înainte de a fi sigur de victima sa, și când o prinde în laț, acest zâmbet devine oribil.

Capitolul 4

Prima venire a lui Hristos

Apoi am fost dusă în timpul când Îsus urma să ia natura umană asupra Sa, să Se umilească ca om, și să îndure ispitele lui Satana.

Nașterea Sa a fost fără măreție lumească. A fost născut într-un staul și așezat într-o iesle. Și totuși nașterea Sa a fost onorată cu mult mai mult decât a oricăruia dintre fiii oamenilor. Îngeri din cer i-au înștiințat pe păstori despre venirea lui Îsus, în timp ce lumina și slava de la Dumnezeu au însoțit mărturia lor. Oastea cerească și-a atins harpele și Î-au dat slavă lui Dumnezeu. Ei au vestit într-un mod triumfător venirea Fiului lui Dumnezeu într-o lume căzută pentru a îndeplini lucrarea de răscumpărare și pentru ca prin moartea Sa să aducă omului pace, fericire și viață veșnică. Dumnezeu a onorat venirea Fiului Său. Îngeri I s-au închinat.

Îngeri lui Dumnezeu planau deasupra locului unde a avut loc botezul Său, și Duhul Sfânt a coborât sub forma unui porumbel și S-a așezat peste El; și în timp ce lumea stătea foarte uimită cu ochii ațintiți asupra Lui, glasul Tatălui a fost auzit din cer spunând: „Tu ești Fiul Meu preaiubit: în Tine Îmi găsec toată plăcerea Mea!”

Ioan nu era sigur că era Mântuitorul cel care a venit să fie botezat de el în Iordan. Dar Dumnezeu îi promisese un semn prin care să-L recunoască pe Mielul lui Dumnezeu. Acel semn a fost dat atunci când Porumbelul ceresc s-a așezat pe Îsus și slava lui Dumnezeu a strălucit în jurul Lui. Ioan și-a întins mâna arătând spre Îsus și a strigat cu voce tare: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”

Ioan și-a înștiințat ucenicii că Îsus era Mesia cel făgăduit, Mântuitorul lumii. Când lucrarea sa era pe sfârșite, el și-a învățat ucenicii să privească la Îsus și să-L urmeze ca fiind Marele Învățător. Viața lui Ioan a fost fără bucurii, și plină de durere și lepădare de sine. El a vestit prima venire a lui Hristos, dar nu i s-a permis să ia parte la minunile Sale și să se bucure de puterea manifestată de El. El știa că atunci când Îsus Se va institui pe Sine Însuși ca Învățător, el trebuia să moară. Vocea lui s-a auzit rar în afara pustiei. Viața sa a fost singuratică. Nu s-a alipit de cei din familia tatălui său pentru a se bucura de compania lor, ci i-a părăsit pentru a-și îndeplini misiunea. Mulțimi de oameni părăseau orașele agitate și satele și se adunau în pustie pentru a asculta cuvintele acestui minunat și neobișnuit proroc. Ioan a pus securea la rădăcina copacului. El

a muștrat păcatul fără a se teme de consecințe și a pregătit calea pentru Mielul lui Dumnezeu.

İrod a fost mișcat atunci când a auzit mărturia puternică și directă a lui İoan. Cu un profund interes el a întrebat ce trebuia să facă pentru a deveni ucenicul său. İoan era înștiințat de faptul că İrod era pregătit să se căsătorească cu soția fratelui său, cu toate că soțul ei încă trăia, și i-a spus cu credincioșie că aceasta nu era legitim. Dar İrod nu era dispus să facă niciun sacrificiu. El s-a căsătorit cu soția fratelui său, și, sub influența ei, l-a prins pe İoan și l-a pus în temniță. Însă İrod intenționa să-i dea drumul. În timp ce era închis, İoan a auzit prin ucenicii lui despre lucrările puternice ale lui İsus. El nu putea să-l asculte cuvintele pline de har, dar ucenicii lui l-au informat și mângâiat cu ceea ce ei auziseră. Curând İoan a fost decapitat prin influența soției lui İrod. Am văzut că cel mai mic ucenic care l-a urmat pe İsus, luând parte la minunile Sale și auzind cuvintele de mângâiere care veneau de pe buzele Lui, a fost mai mare decât İoan Botezătorul. Aceasta înseamnă că el a fost mai înălțat și onorat și a avut mai multe bucurii în viața lui.

İoan a venit în duhul și puterea lui İlie pentru a vesti prima venire a lui İsus. Atenția mi-a fost îndreptată spre zilele din urmă și am văzut că İoan îi reprezintă pe cei care vor merge înainte în duhul

și puterea lui İlie pentru a vesti ziua mâniei și a doua venire a lui İsus.

După botezul lui İsus în İordan, El a fost dus de Duhul în pustie pentru a fi ispitit de diavolul. Duhul Sfânt Îl pregătise pentru acea scenă neobișnuită de ispite cumplite. Patruzeci de zile a fost ispitit de diavolul și în acele zile nu a mâncat nimic. Totul în jurul lui İsus era neplăcut, un loc de la care firea omenească ar fi fost făcută să dea înapoi. El era cu fiarele sălbatice și cu diavolul într-un loc pustiu și singuratic. Am văzut că Fiul lui Dumnezeu era palid și slăbit din cauza postului și suferinței. Dar drumul Său era trasat iar El trebuia să împlinească lucrarea pe care venise să o facă.

Satana a profitat de suferințele Fiului lui Dumnezeu, și s-a pregătit să-L atace cu diferite ispite, sperând să obțină biruința asupra Lui, pentru că Se umilise pe Sine ca om. Satana a venit cu această ispită: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește pietrei acesteia să se facă pâine.“ El l-a ispitit pe İsus să se coboare la nivelul lui și să-i dovedească că era Mesia, folosind puterea Sa divină. İsus i-a răspuns cu blândețe: „Este scris: «omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu».“

Satana căuta o dispută cu İsus în ceea ce privea faptul că era Fiul lui Dumnezeu. El a făcut aluzie la

starea Lui de slăbiciune și suferință, afirmând cu îngâmfare că era mai puternic decât Îsus. Dar cuvântul spus din cer „Tu ești Fiul Meu preaiubit: în Tine îmi găsesc toată plăcerea Mea“ a fost suficient pentru a-L susține pe Îsus în toate suferințele Sale. Am văzut că în toată misiunea Lui, El nu avea nimic de făcut ca să-l convingă pe Satana de puterea Sa și de faptul că era Mântuitorul lumii; Satana avea dovezi suficiente în ceea ce privea poziția Sa înălțată și autoritatea Sa. Faptul că nu fusese dispus să se supună autorității lui Îsus îl alungase din cer.

Satana, pentru a-și arăta puterea, L-a dus pe Îsus în Ierusalim, și L-a așezat pe strașina acoperișului templului, și L-a ispitit din nou, spunându-Î că dacă era Fiul lui Dumnezeu, atunci să-i dovedească aceasta aruncându-Se de pe înălțimea ameițitoare pe care Îl pusese. Satana a venit cu cuvintele inspirate: „Căci este scris: «El va porunci îngerilor Lui să Te păzească, și ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să te lovești cu piciorul de vreo piatră».“ Răspunzând, Îsus i-a zis: „S-a spus: «Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău».“ Satana dorea să-L facă pe Îsus să se încreadă în mila Tatălui Său, și să-Și riște viața înainte de a-Și îndeplini misiunea. Sperase că Planul de Mântuire va da greș. Dar am văzut că planul fusese întocmit

prea temeinic pentru a putea fi împiedicat sau distrus în felul acesta de Satana.

Am văzut că Hristos a fost exemplul pentru toți creștinii atunci când sunt ispitiți sau când drepturile lor sunt contestate. Ei ar trebui să suporte totul cu răbdare. Ei n-ar trebui să simtă că au dreptul să-L cheme pe Dumnezeu să-Și arate puterea pentru ca ei să poată obține biruința asupra vrăjmașilor lor, decât dacă se are în vedere ceva deosebit prin care Dumnezeu poate fi în mod direct onorat și slăvit. Am văzut că dacă Îsus S-ar fi aruncat de pe strașina acoperișului, nu Î-ar fi dat slavă Tatălui Său; pentru că nimeni în afara lui Satana și a îngerilor lui Dumnezeu nu ar fi fost martorii acestei fapte. Prin aceasta Domnul a fost ispitit să-Și arate puterea în fața vrăjmașului Său cel mai înverșunat. Ar fi însemnat ca Îsus să se coboare la nivelul celui pe care venise să-l învingă.

Diavolul L-a suit pe un munte înalt, i-a arătat într-o clipă toate împărățiile pământului, și Î-a zis: „Ție Îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie îmi este dată, și o dau oricui voiesc. Dacă dar, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta.“ Drept răspuns, Îsus i-a zis: „Înapoia Mea, Satano! Este scris: «Să te închini Domnului, Dumnezeului tău, și numai Lui să-Î slujești».“

Aici Satana Î-a arătat lui Îsus împărățiile lumii. Ele Î-au fost prezentate în cea mai atrăgătoare lumină. El Î le-a oferit lui Îsus dacă i Se închina lui acolo. Î-a spus lui Îsus că ar renunța la pretențiile lui de posesiune asupra pământului. Satana știa că puterea sa trebuia să fie limitată și în cele din urmă luată, dacă planul mântuirii urma să fie dus la capăt. Știa că dacă Îsus va muri să-l răscumpere pe om, puterea lui va înceta după o perioadă de timp iar el va fi nimic. De aceea era planul său chibzuit să împiedice, dacă era posibil, îndeplinirea mării lucrări care fusese începută de Fiul lui Dumnezeu. Dacă planul răscumpărării omului ar fi dat greș, el și-ar fi păstrat împărăția pe care o pretindea atunci. Și dacă avea să reușească, îi plăcea să creadă că ar fi domnit în opoziție cu Dumnezeul cerului.

Satana a tresăltat de bucurie când Îsus a părăsit cerul și Și-a lăsat puterea și slava acolo. El credea că Fiul lui Dumnezeu fusese dat în puterea sa. Îspitirea fusese primită atât de ușor de perechea sfântă din Eden, încât el spera că ar putea cu viclenia lui satanică și cu puterea sa să-L învingă chiar și pe Fiul lui Dumnezeu, și astfel să-și salveze viața și împărăția. Dacă L-ar fi putut ispiti pe Îsus să se îndepărteze de voința Tatălui Său, atunci scopul lui ar fi fost atins. Îsus i-a poruncit lui Satana să se ducă înapoia Lui. El avea să se închine

doar Tatălui Său. Urma să vină timpul când Îsus avea să răscumpere stăpânirile lui Satana prin propria Sa viață, și, după o vreme, totul în cer și pe pământ avea să se supună Lui. Satana a pretins împărățiile pământului ca fiind ale lui și a insinuat față de Îsus că toată suferința Sa putea fi evitată. El nu avea nevoie să moară pentru a obține împărățiile acestei lumi. Ci putea să aibă toate stăpânirile pământului și slava de a împărăți peste ele, dacă i Se închina lui. Îsus a fost neclintit. El a ales viața de suferință și moartea înfricoșătoare, și, urmând calea stabilită de Tatăl Său, să devină astfel un moștenitor legal al împărățiilor pământului, și să-Î fie date în mâinile Sale ca o stăpânire veșnică. Satana de asemenea va fi dat în mâinile Sale să fie nimic prin moarte, pentru a nu-L mai necăji niciodată pe Îsus sau pe sfinții în slavă.

Capitolul 5 Lucrarea lui Hristos

După ce Satana și-a terminat ispitele, a plecat de la Îsus pentru o vreme, și îngerii Î-au pregătit de mâncare în pustie și L-au întărit, iar binecuvântarea Tatălui Său s-a așezat peste El. Satana nu reușise în ispitele sale cele mai cumplite, dar aștepta timpul lucrării lui Îsus când în diferite împrejurări avea să-și încerce viclenia împotriva Lui. El încă spera să-L învingă, întărâtându-i pe cei care nu-L vor primi pe Îsus, să-L urască și să caute să-L omoare. Satana s-a sfătuit în mod special cu îngerii lui. Ei erau dezamăgiți și înfuriați că nu reușiseră nimic împotriva Fiului lui Dumnezeu. Au hotărât că trebuie să fie mai vicleni și să-și folosească puterea la maximum pentru a inspira necredință în mințile celor din propriul Său popor în ceea ce privea faptul că El era Mântuitorul lumii, și în felul acesta să-L descurajeze pe Îsus în misiunea Sa. Nu conta cât de exacti ar fi fost iudeii în ceremoniile și sacrificiile lor; dacă puteau să le țină ochii orbiți față de profeții, și să-i facă să creadă că era un puternic împărat lumesc cel care urma să împlinească aceste profeții, atunci le-ar fi ținut mințile pe mai departe ațintite spre un Mesia care urma să vină.

Mi-a fost arătat atunci că Satana și îngerii lui erau foarte ocupați în timpul lucrării lui Hristos, inspirând oamenilor necredință, ură și dispreț. Deseori când Îsus le spunea vreun adevăr tăios reproșându-le păcatele, ei se umpleau de mânie. Satana și îngerii lui îi îndemneau să-Î ia viața Fiului lui Dumnezeu. Odată au luat pietre să arunce în El, dar îngerii L-au protejat și L-au dus departe de mulțimea înfuriată într-un loc sigur. Din nou, atunci când adevărul clar a ieșit de pe buzele Sale sfinte, mulțimea L-a prins și L-a dus pe marginea unui munte, având de gând să-L arunce jos. Între ei s-a iscat o ceartă cu privire la ce ar fi trebuit să facă cu El, și atunci îngerii L-au ascuns iarăși de vederea mulțimii, și El, trecând prin mijlocul lor, S-a dus.

Satana încă spera că marele Plan de Mântuire va eșua. El și-a exercitat toată puterea pentru a împietri inimile tuturor oamenilor și a le amări sentimentele față de Îsus. El spera că numărul celor care Îl vor primi ca pe Fiul lui Dumnezeu va fi așa de mic, încât Îsus va considera suferințele și jertfa Lui prea mari pentru un grup așa de mic. Dar am văzut că dacă ar fi fost doar doi cei care L-ar fi primit pe Îsus ca pe Fiul lui Dumnezeu, crezând în El pentru mântuirea sufletelor lor, El ar fi dus la îndeplinire planul.

Îsus Și-a început lucrarea rupând puterea pe care Satana o avea asupra celor suferinzi. El i-a vindecat pe cei care sufereau datorită puterii sale rele. Î-a făcut pe cei bolnavi sănătoși, i-a vindecat pe cei paralizați, făcându-i să sară de bucuria pe care o aveau în inimă și să-Î dea slavă lui Dumnezeu. Le-a redat vederea celor orbi și i-a făcut sănătoși prin puterea Sa pe cei care fuseseră infirmi și ținuți legați mulți ani prin puterea neîndurătoare a lui Satana. Pe cei slabi, pe cei tremurânzi, pe cei descurajați, El i-a mângâiat prin cuvinte pline de har. Î-a readus pe morți la viață, și ei L-au slăvit pe Dumnezeu pentru manifestarea măreață a puterii Sale. A lucrat cu putere pentru toți cei ce credeau în El. Și pe cei slabi și suferinzi pe care Satana îi ținea triumfător, Îsus i-a smuls din strânsoarea lui, și le-a adus prin puterea Sa sănătate trupească, și mare bucurie și fericire.

Viața lui Hristos a fost plină de binefacere, compasiune și iubire. El era întotdeauna gata să asculte și să aline suferințele celor care veneau la El. Mulțimi purtau în propriile lor trupuri dovezile puterii Sale divine. Și totuși, mulți dintre ei, curând după ce lucrarea era împlinită, se rușinau de umilul însă marele Învățător. Întrucât conducătorii nu credeau în El, ei nu erau dispuși să sufere împreună cu Îsus. El a fost un Om al durerii și obișnuit cu

suferința. Dar puțini au putut suporta să fie conduși de viața Sa caracterizată prin cumpătate și lepădare de sine. Ei doreau să se bucure de onorurile pe care lumea le oferă. Mulți L-au urmat pe Fiul lui Dumnezeu, și au ascultat învățăturile Sale, bucurându-se de cuvintele atât de pline de har care ieșeau de pe buzele Lui. Cuvintele Sale erau pline de însemnătate, și totuși atât de clare că și cel mai slab putea să le înțeleagă.

Satana și îngerii lui erau ocupați. Ei orbeau ochii și întunecau capacitatea de înțelegere a iudeilor. Satana îi întărâta pe mai marii poporului și pe conducători să-Î ia viața lui Îsus. Ei au trimis slujitori să-L aducă pe Îsus la ei. Dar când aceștia s-au apropiat de locul unde El se afla, au fost foarte uimiți. Ei L-au văzut pe Îsus plin de simpatie și compasiune atunci când vedea nenorocirea oamenilor. L-au văzut vorbind cu iubire și blândețe încurajându-i pe cei slabi și asupriți. L-au auzit de asemenea cum, cu o voce plină de autoritate, a muștră puterea lui Satana și a poruncit celor ținuți captivi de el, să fie liberi. Au ascultat cuvintele pline de înțelepciune care ieșeau de pe buzele Sale, și au fost captivați. Ei nu au putut să pună mâna pe El. S-au întors la preoți și la bătrâni fără Îsus. Aceștia i-au întrebat pe slujitori: „De ce nu L-ați adus?“ Și ei au relatat minunile la care fuseseră martori, și

cuvintele sfinte pline de înțelepciune, iubire și cunoștință pe care le auziseră. Ei și-au încheiat relatarea spunând: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta.“ Preoții cei mai de seamă i-au acuzat că au fost și ei amăgiți. Și unii s-au rușinat că nu-L aduseseră. Preoții cei mai de seamă au întrebat în batjocură dacă vreunul dintre conducătorii poporului crezuse în El. Am văzut că mulți dintre dregători și bătrâni credeau în Isus. Dar Satana îi împiedica să recunoască acest lucru. Ei se temeau de muștrarea oamenilor mai mult decât se temeau de Dumnezeu.

Până atunci viclenia și ura lui Satana nu distruseseră Planul de Mântuire. Timpul pentru împlinirea scopului pentru care Isus venise în lume se apropia. Satana și îngerii lui s-au sfătuit împreună, și au hotărât să inspire propriul popor al lui Hristos să strige cu înfocare după sângele Său, și să inventeze fapte pline de cruzime și batjocură pe care să le îngrămădească asupra Lui. El spera că Isus va fi ofensat că era tratat astfel, și nu-Și va păstra umilința și blândețea.

În timp ce Satana își făcea planurile, Isus le destăinuia cu grijă ucenicilor Săi suferințele prin care trebuia să treacă. El urma să fie răstignit și avea să învie a treia zi. Dar înțelegerea lor părea greoaie. Ei nu puteau să priceapă ceea ce El le spunea.

Capitolul 6

Schimbarea la față

Am văzut că credința ucenicilor a fost foarte mult întărită cu ocazia schimbării la față. Dumnezeu a ales să le dea urmașilor lui Isus o puternică dovadă că El era Mesia cel făgăduit, astfel încât în întristarea lor amară și în dezamăgire să nu-și piardă pe deplin încrederea. În momentul schimbării la față Domnul i-a trimis pe Moise și pe Ilie să vorbească cu Isus despre suferințele Sale și moartea Sa. În loc să aleagă îngeri care să stea de vorbă cu Fiul Său, Dumnezeu i-a ales pe cei care aveau experiență în încercările de pe pământ. Cătorva dintre urmașii Săi li s-a permis să fie cu El și să privească fața Sa luminată de slavă divină, să vadă hainele Sale albe și strălucitoare și să audă vocea lui Dumnezeu spunând în maiestate înfricoșătoare: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, de El să ascultați.“

Ilie umblase cu Dumnezeu. Lucrarea lui nu fusese plăcută. Prin el Dumnezeu condamnase păcatul. El a fost un proroc al lui Dumnezeu, și a trebuit să fugă din loc în loc ca să-și scape viața. El a fost vânat ca fiarele sălbatice pentru a fi omorât.

Dumnezeu l-a luat pe Ilie. Îngeri l-au dus în slavă și biruință la cer.

Moise fusese un om foarte mult onorat de Dumnezeu. El a fost mai mare decât oricine trăise înaintea lui. El a avut privilegiul să vorbească cu Dumnezeu față-n față, la fel cum un om vorbește cu un prieten. Lui i s-a permis să vadă lumina strălucitoare și slava minunată care-L învâluie pe Tatăl. Prin Moise Domnul i-a eliberat pe copiii lui Israel din robia Egiptului. Moise a fost mijlocitor pentru copiii lui Israel. El a stat de multe ori între ei și mânia lui Dumnezeu. Când mânia lui Dumnezeu se aprinsese foarte mult împotriva lui Israel din cauza necredinței lor, cântirilor și păcatelor lor grave, dragostea lui Moise pentru ei a fost pusă la încercare. Dumnezeu i-a promis că dacă va lăsa pe Israel să plece și să fie nimic, va face din el un popor puternic. Moise și-a arătat dragostea pentru Israel prin rugămintea sa sinceră. În strâmtorarea sa el s-a rugat lui Dumnezeu să se întoarcă din mânia Lui aprinsă și să ierte pe Israel, sau să-i șteargă lui numele din cartea Sa.

Când Israel a cârtit împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui Moise pentru că nu puteau să găsească apă, l-au acuzat că i-a scos [din Egipt] pentru a-i omorî pe ei și pe copiii lor. Dumnezeu a auzit cântirile lor și i-a poruncit lui Moise să

lovească stânca astfel încât copiii lui Israel să aibă apă. Moise a lovit stânca cu mânie și a luat slava asupra sa. Continua neascultare și cârtire a copiilor lui Israel i-au provocat cea mai profundă mâhnire, și pentru moment a uitat cât de mult îi suportase Dumnezeu, și că nu erau împotriva lui Moise cântirile lor, ci împotriva lui Dumnezeu. S-a gândit doar la el însuși, la câtă nedreptate i se făcea, și cât de puțină recunoștință îi arătau în schimb pentru marea lui iubire față de ei.

Când Moise a lovit stânca, el a omis să-L onoreze pe Dumnezeu, și să-L preamărească în fața copiilor lui Israel pentru ca ei să-I dea slavă lui Dumnezeu. Și Domnului nu Î-a plăcut de Moise și i-a spus că nu va intra în țara făgăduită. A fost planul lui Dumnezeu să-l pună deseori pe Israel la încercare, aducându-i în locuri de strâmtoare, iar apoi în marea lor nevoie să Își arate marea Sa putere ca să rămână în amintirea lor iar ei să-I dea slavă.

Când Moise a coborât de pe munte cu cele două table de piatră, și l-a văzut pe Israel închinându-se vițelului de aur, mânia lui s-a aprins foarte tare și a aruncat jos tablele de piatră, spărgându-le. Am văzut că Moise nu a păcătuit prin aceasta. Se mâniase pentru Dumnezeu, gelos pentru slava Sa. Dar când el a cedat simțămintelor firești

ale inimii și a luat asupra sa slava care Î se cuvenea lui Dumnezeu, el a păcătuit, și pentru acel păcat Dumnezeu nu i-a îngăduit să intre în țara făgăduită.

Satana încercase să găsească ceva prin care să-l acuze pe Moise în fața îngerilor. Satana a triumfat pentru că-l făcuse să fie neplăcut înaintea lui Dumnezeu, și s-a bucurat și a spus îngerilor că atunci când Mântuitorul lumii avea să vină pentru a-l răscumpăra pe om, el va putea să-L învingă. Prin acest păcat Moise a intrat sub puterea lui Satana – stăpânirea morții. Dacă el ar fi rămas statornic și nu ar fi păcătuit prin luarea slavei asupra sa, Domnul l-ar fi dus în țara făgăduită, și apoi l-ar fi luat la cer fără să vadă moartea.

Am văzut că Moise a trecut prin moarte, dar Mihail a coborât și i-a dat viață înainte ca el să vadă putrezirea. Satana i-a revendicat trupul ca fiind al său, dar Mihail l-a înviat pe Moise și l-a luat la cer. Diavolul a încercat să-i rețină trupul și a protestat amar împotriva lui Dumnezeu, acuzându-L că e nedrept fiindcă îi ia prada. Dar Mihail nu l-a muștrat pe diavol cu toate că prin ispita și puterea acestuia căzuse slujitorul lui Dumnezeu. Hristos l-a trimis cu blândețe la Tatăl Său spunând: „Domnul să te mustre!“

Îsus le-a spus ucenicilor Săi că erau unii din cei ce se aflau cu El care nu vor gusta moartea până nu

vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind cu putere. În momentul schimbării la față, această făgăduință s-a împlinit. Înfațișarea chipului lui Îsus s-a schimbat, și lumina ca soarele. Hainele Lui erau albe și strălucitoare. Moise era de față, reprezentând pe cei ce vor fi înviați din morți la a doua venire a lui Îsus. Îar Ilie, care a fost luat la cer fără să vadă moartea, îi reprezenta pe cei care vor fi schimbați în nemurire la a doua venire a lui Hristos, și fără să vadă moartea vor fi luați la cer. Ucenicii priveau cu frică și uimire splendoarea maiestății lui Îsus și norul care i-a acoperit, și au auzit vocea lui Dumnezeu spunând în măreție înfricoșătoare: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, de El să ascultați.“

Capitolul 7

Trădarea lui Hristos

Am fost dusă apoi în timpul când Îsus a mâncat cina de Paște împreună cu ucenicii Săi. Satana îl amăgise pe Iuda și îl făcuse să creadă că era unul dintre adevărații ucenici ai lui Hristos. Dar inima lui fusese întotdeauna lumească. El văzuse minunile lui Îsus, fusese cu El în lucrarea Sa și recunoscuse prin dovezile copleșitoare că El era Mesia; dar era închis în sine și lacom. El iubea banii. S-a plâns cu mânie de mirul scump turnat pe Îsus. Maria Îl iubea pe Domnul ei. El îi iertase păcatele care fuseseră multe, și îl înviase din morți pe fratele ei mult iubit, și ea simțea că nimic nu era prea scump pentru a fi oferit lui Îsus. Cu cât mirul era mai scump și mai prețios, cu atât mai mult putea Maria să-și exprime recunoștința față de Mântuitorul său, dăruindu-Î-l. Iuda, ca o scuza pentru lăcomia sa, a spus că mirul putea să fi fost vândut iar banii dați săracilor. Dar aceasta nu pentru că îi păsa de săraci; căci el era egoist, și de multe ori își însușea în folosul personal ceea ce era încredințat în grija lui pentru a fi dat săracilor. Iuda nu se preocupa de confortul și nevoile lui Îsus, și pentru a-și scuza lăcomia, se referea deseori la cei săraci. Și această faptă de

dărnicie din partea Mariei a fost o muștrare foarte aspră față de înclinația lui spre lăcomie.

Calea era pregătită pentru ca ispita lui Satana să fie ușor primită în inima lui Iuda. Iudeii Îl urau pe Îsus; dar mulțimi de oameni se îngrămădeau să asculte cuvintele Sale pline de înțelepciune și să fie martori la minunile Sale. Aceasta a îndepărtat atenția oamenilor de la preoții cei mai de seamă și bătrâni, pentru că lumea era mișcată de cel mai profund interes, și Îl urma pe Îsus cu ardoare, ascultând îndrumările acestui Învățător minunat. Mulți dintre conducătorii înalți credeau în Îsus, dar le era frică să mărturisească acest lucru, temându-se că ar fi fost dați afară din sinagogă. Preoții și bătrânii au hotărât că ceva trebuia să fie făcut pentru a îndepărta atenția poporului de la Îsus. Ei se temeau că toți oamenii vor crede în El. Nu mai puteau să vadă nicio siguranță pentru ei înșiși. Trebuia ori să-și piardă poziția, ori să-L omoare pe Îsus. Și după ce L-ar fi omorât pe Îsus, ar fi continuat să rămână aceia care erau monumente vii ale puterii Sale. Îsus îl înviase pe Lazăr din morți. Și ei se temeau că dacă L-ar fi omorât pe Îsus, Lazăr ar fi dat mărturie despre marea Lui putere. Oamenii se îngrămădeau să-l vadă pe cel ce fusese înviat din morți și conducătorii poporului au hotărât să-l omoare și pe Lazăr și să pună capăt agitației.

Apoi ei aveau să întoarcă oamenii la tradițiile și învățăturile omenești, pentru a da zecime din izmă și din rută, și să aibă iarăși influență asupra lor. Ei s-au înțeles să-L prindă pe Ișus când era singur; pentru că dacă ar fi încercat să-L prindă în mijlocul mulțimii, când mințile oamenilor erau interesate de El, ar fi fost uciși cu pietre.

Iuda știa cât de dornici erau ei să-L prindă pe Ișus, și s-a oferit să-L trădeze preoților cei mai de seamă și bătrânilor pentru câteva monede de argint. Iubirea de bani l-a făcut să accepte să-L dea pe Domnul lui în mâinile celor mai înverșunați dușmani ai Săi. Satana lucra în mod direct prin Iuda, și în mijlocul scenei emoționante a ultimei cine, el făcea planuri cum să-L trădeze pe Ișus. Cu tristețe Ișus le-a spus ucenicilor Săi că toți dintre ei vor găsi în El o pricină de poticnire în acea noapte. Dar Petru a declarat cu tărie că chiar dacă toți vor găsi în El o pricină de poticnire, el nu o va face. Ișus i-a spus lui Petru: „Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi.“

Apoi L-am văzut pe Ișus în grădina cu ucenicii Săi. Foarte întristat El le-a zis să vegheze și să se roage ca să nu cadă în ispită. Ișus știa că le va fi pusă la încercare credința iar speranțele lor vor fi

spulberate, și că vor avea nevoie de toată puterea pe care o puteau obține prin veghere atentă și rugăciune fierbinte. Cu strigăte puternice și plângând, Ișus S-a rugat: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu!“ Fiul lui Dumnezeu se ruga în agonie. Picături mari de sudoare ca de sânge I-au apărut pe față și au căzut pe pământ. Îngeri planau în aer peste acel loc fiind martori la acea scenă, însă doar unul a fost însărcinat să se ducă și să-L întărească pe Fiul lui Dumnezeu în agonia Sa. Îngerii din cer și-au aruncat la o parte coroanele și harpele și cu cel mai profund interes Îl priveau tăcuți pe Ișus. Nu era bucurie în cer. Ei voiau să-L înconjoare pe Fiul lui Dumnezeu, dar îngerii care îi comandau nu le-au dat voie, ca nu cumva, atunci când vor vedea trădarea Sa, să-L elibereze; căci Planul fusese trasat și trebuia îndeplinit.

După ce S-a rugat, Ișus a venit să-și vadă ucenicii. Ei dormeau. El nu a avut parte de mângâiere și rugăciuni în acea oră înfricoșătoare nici cel puțin din partea ucenicilor Săi. Petru care a fost atât de zelos cu puțin timp înainte, dormea profund. Ișus i-a reamintit declarațiile lui hotărâte și i-a zis: „Ce, un ceas n-ați putut să vegheați împreună cu mine?“ De trei ori Fiul lui Dumnezeu

Se rugase în agonie, când a apărut Iuda cu ceata lui de oameni. El s-a apropiat de Ișus, pentru a-L saluta ca de obicei. Ceata L-a înconjurat pe Ișus; dar acolo El și-a arătat puterea divină când a spus: „Pe cine căutați?” „Eu sunt!” Ei s-au dat înapoi și au căzut la pământ. Ișus le-a pus această întrebare pentru ca să fie martorii puterii Sale și să aibă dovada că ar fi putut să se elibereze din mâinile lor dacă ar fi vrut.

Ucenicii au început să aibă speranță când au văzut mulțimea cu ciomege și săbii căzând așa de repede la pământ. Când ei s-au ridicat și L-au înconjurat iarăși pe Fiul lui Dumnezeu, Petru a scos sabia și a tăiat unuia o ureche. Ișus i-a poruncit să-și bage sabia la loc și i-a spus: „Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?” Am văzut că atunci când aceste cuvinte au fost rostite, fețele îngerilor s-au înviorat. Ei doreau atunci și acolo să-L înconjoare pe Comandantul lor, și să împrăștie acea gloată înfuriată. Dar tristețea s-a așezat iarăși peste ei când Ișus a adăugat: „Dar cum se vor împlini Scripturile care zic că așa trebuie să se întâmple?” Inimile ucenicilor s-au umplut iarăși de disperare și dezamăgire amară atunci când Ișus le-a îngăduit să-L ia.

Ucenicii s-au temut pentru propriile lor vieți, și au fugit care încotro iar Ișus a fost lăsat singur. O

ce triumf a fost atunci pentru Satana! Și ce tristețe și mâhnire pentru îngerii lui Dumnezeu! Multe companii de îngeri sfinți, fiecare dintre ele având în frunte câte un înger înalt care îi comanda, au fost trimise să fie martore la această scenă. Ei trebuiau să înregistreze fiecare faptă, fiecare insultă și cruzime la care avea să fie supus Fiul lui Dumnezeu, și să noteze fiecare spasm de durere pe care Ișus avea să-l îndure. Pentru că aceeași oameni vor trebui să revadă totul în caractere vii.

Capitolul 8

Judecarea lui Hristos

Când îngerii au părăsit cerul, întristați și-au pus la o parte coroanele strălucitoare. Ei nu le puteau purta în timp ce Comandantul lor suferea și urma să poarte o coroană de spini. Satana și îngerii lui erau ocupați în acea sală de judecată străduindu-se să distrugă orice sentiment uman și de simpatie. Însăși atmosfera era grea și contaminată de influența lor. Preoții cei mai de seamă și bătrânii erau inspirați de ei să-L maltrateze și insulte pe Îsus, în forma cea mai grea de suportat de firea omenească. Satana spera că astfel de insulte și suferințe vor provoca vreo nemulțumire sau cârtire din partea Fiului lui Dumnezeu; sau că El Își va manifesta puterea divină și Se va elibera din mâinile acelei mulțimi, și în felul acesta Planul de Mântuire în cele din urmă va eșua.

Petru L-a urmat pe Domnul lui după trădarea Sa. El era îngrijorat să vadă ce se va face cu Îsus. Și când a fost acuzat că este unul dintre ucenicii Săi, el s-a lepădat de El. Se temea pentru viața lui și când a fost acuzat că este unul dintre ei, el a spus că nu-l cunoștea pe acel Om. Ucenicii erau cunoscuți pentru vorbirea lor curată, și Petru, ca să-i inducă în

eroare și să-i convingă că el nu era unul dintre ucenicii lui Hristos, s-a lepădat de El a treia oară cu blesteme și jurăminte. Îsus, care era la o oarecare depărtare de Petru, Și-a întors privirea întristată și muștrătoare spre el. Atunci el și-a amintit cuvintele pe care i le spusese Îsus în camera de sus, și de asemenea afirmația sa categorică: „Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voi găsi în Tine o pricină de poticnire.“ El se lepădase de Domnul său chiar blestemându-se și jurând. Dar acea privire a lui Îsus l-a înmuiat pe Petru imediat și l-a salvat. El a plâns cu amar și i-a părut rău de marele său păcat, și s-a întors la Dumnezeu, iar apoi a fost pregătit să-i întărească pe frații săi.

Mulțimea striga după sângele lui Îsus. L-au biciuit cu cruzime, L-au îmbrăcat cu o haină împărătească veche de purpură și Î-au pus pe capul Său sfânt o coroană de spini. Î-au pus o trestie în mână și se plecau în bațjocură în fața Lui și Îl salutau zicând: „Plecăciune, Împăratul iudeilor!“ Apoi Î-au luat trestia din mână și L-au lovit cu ea în cap, făcând ca spinii să-Î intre în tâmpile și sângele, picurând, să-Î curgă pe față și pe barbă.

A fost greu pentru îngeri să îndure această priveriște. Ei L-ar fi eliberat pe Îsus din mâinile lor, dar îngerii care îi comandau le-au interzis acest

lucru, și le-au spus că un mare preț de răscumpărare trebuia să fie plătit pentru om; dar va fi complet și va cauza moartea celui care avea puterea morții. Îsus știa că îngerii erau de față la scena umilirii Sale. Am văzut că cel mai slab înger putea să facă acea mulțime să cadă neputincioasă la pământ, și să-L scape pe Îsus. El știa că dacă Î-ar fi cerut Tatălui Său, îngerii L-ar fi eliberat imediat. Dar era necesar ca Îsus să îndure multe din partea oamenilor răi, pentru a duce la îndeplinire Planul de Mântuire.

Îsus a stat blând și umil în fața mulțimii înfuriate, în timp ce ei Îl maltratau în modul cel mai josnic. L-au scuipat în față – acea față de care într-o zi vor dori să se ascundă, care va da lumină cetății lui Dumnezeu și va străluci mai puternic decât soarele. Dar El nu a aruncat nicio privire plină de mânie asupra celor care Îl maltratau. El Și-a ridicat mâna cu blândețe și S-a șters. Î-au acoperit capul cu o haină veche, L-au legat la ochi iar apoi Îl loveau peste față și strigau: „Prorocește, cine Te-a lovit?“ Era agitație printre îngeri. Ei L-ar fi scăpat imediat; dar îngerul care-i comanda i-a reținut.

Ucenicii prinseseră curaj să intre unde era Îsus, și să asiste la judecarea Lui. Ei se așteptau ca El să-Și arate puterea divină și să Se elibereze din mâinile dușmanilor Săi și să-i pedepsească pentru cruzimea arătată față de El. Speranțele lor creșteau

și se năruiau în funcție de desfășurarea evenimentelor. Uneori se îndoiau, și se temeau că fuseseră înșelați. Dar vocea auzită pe muntele schimbării la față și slava la care fuseseră martori acolo, i-au întărit în convingerea că El era Fiul lui Dumnezeu. Și-au readus aminte scenele emoționante la care fuseseră martori, minunile pe care Îl văzuseră pe Îsus făcându-le când i-a vindecat pe cei bolnavi, le-a deschis ochii celor orbi, le-a desfundat urechile celor surzi, a muștrat și scos afară demoni, i-a readus pe cei morți la viață, până acolo că a muștrat chiar și vântul și el Î s-a supus. Ei nu puteau să creadă că El va muri. Sperau că totuși se va scula cu putere și cu vocea Sa poruncitoare va risipi mulțimea însetată de sânge, așa cum făcuse atunci când a intrat în templu și i-a scos afară pe cei care făcuseră din casa lui Dumnezeu un loc de negustorie, și când ei au fugit dinaintea Lui ca și când îi urmărea o companie de ostași înarmați. Ucenicii sperau că Îsus Își va manifesta puterea, și îi va convinge pe toți că El era Împăratul lui Israel.

Îuda a fost cuprins de remușcare amară și rușine pentru fapta sa neloială de a-L trăda pe Îsus. Și când a văzut insultele pe care Îsus le suferea, a fost copleșit. Îl iubise pe Îsus, dar și mai mult iubea banii. El nu crezuse că Îsus Se va lăsa prins de gloata condusă de el. Se gândea că Îsus va face vreo

minune și se va elibera din mâna lor. Dar când a văzut mulțimea înfuriată în sala de judecată, însetând după sângele Său, și-a simțit profund vinovăția. Și în timp ce mulți Îl acuzau în mod vehement pe Îsus, Iuda s-a avântat prin mulțime, mărturisind că păcătuisese trădând sânge nevinovat. Le-a oferit banii înapoi și i-a rugat să-Î dea drumul lui Îsus, declarând că era pe deplin nevinovat. Supărarea și confuzia i-a amuțit pentru scurt timp pe preoți. Ei nu doreau ca lumea să știe că îl angajaseră pe unul dintre ucenicii declarați ai lui Îsus să-L trădeze și să-L dea în mâinile lor. Voiau să ascundă faptul că Îl urmăriseră pe Îsus ca pe un hoț și că Îl prinseseră în secret. Dar mărturisirea lui Iuda, înfățișarea sa abătută și vinovată, i-a dat pe față pe preoți înaintea mulțimii, arătând că ura era ceea ce îi determinase să-L prindă pe Îsus. Când Iuda a declarat cu voce tare că Îsus era nevinovat, preoții au răspuns: „Ce ne pasă nouă? Treaba ta.“ Ei Îl aveau pe Îsus în puterea lor și erau hotărâți să nu-L scape. Iuda, copleșit de durere, a aruncat banii pe care acum îi disprețuia la picioarele celor care-l angajaseră, și chinuit sufletește și îngrozit de crima lui, s-a dus și s-a spânzurat.

Îsus avea mulți simpatizanți în acea mulțime, și faptul că nu răspundea nimic la multele întrebări care Î se puneau a uimit mulțimea. La toate

insultele și la batjocură nici cel puțin o încruntătură, nici o expresie de neliniște nu erau pe fața Sa. Era demn și stăpân pe Sine. Înfațișarea Sa era perfectă și nobilă. Cei de față se uitau la El cu uimire. Ei au comparat înfațișarea Sa perfectă, purtarea Sa fermă și demnă cu a aceluia care erau la judecată împotriva Lui și și-au spus unii altora că El părea un rege căruia i se încredințează un regat mai mult decât oricare dintre conducătorii poporului. Nu avea nicio trăsătură că ar fi fost un criminal. Ochii Săi erau blânzi, clari și fără teamă, iar fruntea Sa era lată și înaltă. Fiecare trăsătură a feței Sale era puternic marcată de bunăvoință și principii nobile. Răbdarea și abținerea Sa erau atât de diferite de ale oamenilor încât mulți tremurau. Chiar și Irod și Pilat au fost foarte tulburați de purtarea Lui nobilă și divină.

Pilat a fost de la început convins că Îsus nu era un om obișnuit, ci un om cu un caracter deosebit. El credea că era pe deplin nevinovat. Îngerii care erau martori la întreaga scenă au observat convingerea lui Pilat, și au remarcat simpatia și compasiunea lui pentru Îsus. Și pentru a-l salva de la implicarea în fapta îngrozitoare de a-L da pe Îsus să fie răstignit, un înger a fost trimis la soția lui Pilat care a informat-o printr-un vis că Cel în a cărui judecată era implicat Pilat, era Fiul lui Dumnezeu, și că El

era o victimă nevinovată. Ea a trimis imediat să-i spună lui Pilat că suferise mult în vis din pricina lui Ișus, și l-a avertizat să nu aibă nimic de a face cu acel Om sfânt. Solul care ducea scrisoarea și-a făcut loc cu grabă prin mulțime și i-a înmânat-o lui Pilat. Când a citit-o, acesta s-a cutremurat și s-a făcut palid. El s-a hotărât imediat să nu aibă nimic de a face cu această situație, și că dacă ei voiau să aibă sângele lui Ișus, el nu-și va oferi influența sa pentru aceasta, ci se va strădui să-L elibereze.

Când Pilat a auzit că Irod era în Ierusalim, s-a bucurat și a sperat să scape din această situație neplăcută, și să nu aibă nimic de a face cu condamnarea lui Ișus. El L-a trimis împreună cu cei care-L acuzau la Irod. Irod era împietrit. Faptul că îl omorâse pe Ioan lăsase o pată pe conștiința sa de care nu se putea elibera, și când a auzit de Ișus și de minunile făcute de El a crezut că era Ioan care înviase din morți. S-a înspăimântat și a tremurat pentru că avea o conștiință vinovată. Ișus a fost dat în mâinile lui Irod de către Pilat. Irod a considerat acest act ca o recunoaștere din partea lui Pilat a puterii, autorității și competenței sale de a judeca. Ei fuseseră în trecut dușmani, dar atunci au devenit prieteni. Irod s-a bucurat să-L vadă pe Ișus, pentru că se aștepta ca El să facă vreo mare minune pentru satisfacția sa. Însă lucrarea lui Ișus nu era să-i

satisfacă lui curiozitatea. Puterea Sa divină și făcătoare de minuni trebuia să fie exercitată pentru salvarea altora și nu în propriul Său folos.

Ișus nu a răspuns nimic la multele întrebări pe care Î le-a pus Irod; nici nu le-a acordat atenție dușmanilor Săi care-L acuzau în mod vehement. Irod s-a înfuriat fiindcă Ișus nu părea că se teme de puterea lui, și împreună cu soldații lui au râs, și-au bătut joc și L-au maltratat pe Fiul lui Dumnezeu. Irod a fost uimit de înfățișarea nobilă și divină a lui Ișus când a fost maltratat în mod rușinos, și temându-se să-L condamne, L-a trimis înapoi la Pilat.

Satana și îngerii lui îl ispiteau pe Pilat și încercau să-l conducă la propria sa ruină. Ei i-au sugerat că dacă nu lua parte la condamnarea lui Ișus, aveau s-o facă alții. Mulțimea era însetată după sângele Său, și dacă el nu-L dădea pe Ișus să fie răstignit, avea să-și piardă puterea și onoarea lumească, și să fie denunțat ca unul care credea în impostor, așa cum Îl numeau ei pe Ișus. Pilat, de teamă că-și va pierde puterea și autoritatea, și-a dat consimțământul pentru moartea lui Ișus. Și cu toate că el a pus sângele lui Ișus asupra celor care-L acuzau, și mulțimea a acceptat strigând „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri“, totuși Pilat nu a fost nevinovat; el a fost vinovat de sângele lui Hristos. Din cauza propriului său interes egoist, și din dragoste pentru onoare din partea

marilor oameni ai lumii, el a dat la moarte un Om nevinovat. Dacă Pilat și-ar fi urmat convingerea, atunci nu ar fi avut nimic de a face cu condamnarea lui Îsus.

Judecarea și condamnarea lui Îsus au impresionat mintea multora, impresii care urmau să apară după învierea Sa. Și mulți aveau să fie adăugați la biserică, a căror experiență și convingere au început în timpul judecării lui Îsus.

Furia lui Satana a fost mare când a văzut că toată cruzimea la care i-a condus pe preoții cei mai de seamă să o arate față de Îsus, nu a produs nici cel mai mic murmur din partea Lui. Am văzut că deși Îsus a luat asupra Sa natura umană, o putere și tărie divină L-a susținut, și El nu S-a depărtat câtuși de puțin de voia Tatălui.

Capitolul 9 Răstignirea lui Hristos

Fiul lui Dumnezeu a fost dat poporului pentru a fi răstignit. Ei L-au luat pe Mântuitorul drag. El era slăbit și fără putere datorită durerii și suferințelor cauzate de biciurile și loviturile primite; totuși Î-au pus în spinare crucea grea pe care curând urmau să-L pironască. Dar Îsus a leșinat sub povară. De trei ori Î-au pus în spinare crucea grea, și de trei ori a leșinat. Atunci au pus mâna pe unul dintre cei care-L urmau, un bărbat care nu își declarase în mod deschis credința în Hristos, dar care credea în El. Î-au pus în spinare crucea și el a dus-o la locul răstignirii. Cete de îngeri erau adunate în aer deasupra aceluși loc. Unii dintre ucenicii Săi L-au urmat la Calvar îndurerăți și plângând amar. Și-au reamintit intrarea lui Îsus triumfală în Ierusalim și pe ei urmându-L strigând „Osana în cerurile prea înalte!“ și așternându-și hainele pe drum și presărând ramuri frumoase de palmieri. Ei credeau că El va lua împărăția și va domni peste Israel ca un domnitor vremelnic. Cât de mult se schimbase scena! Cum li se spulberaseră așteptările! Ei Î urmau pe Îsus, nu cu bucurie, nu cu inimi tresăltând și cu speranțe de bucurie, ci cu inimi cuprinse de teamă și disperare Î urmau încet și triști pe Cel ce fusese dezonorat și umilit și care acum urma să moară.

Mama lui Îsus era acolo. Înima ei era străpunsă de o durere așa cum doar o mamă iubitoare poate să simtă. Înima ei rănită încă spera împreună cu ucenicii că Fiul ei va face vreo mare minune și se va elibera de ucigașii Lui. Ea nu putea să îndure gândul că El va îngădui să fie răstignit. Dar pregătirile au fost făcute și L-au pus pe Îsus pe cruce. Ciocanul și cuiele au fost aduse. Ucenicilor li s-a strâns inima. Mama lui Îsus simțea o durere aproape dincolo de limitele îndurării. Și când L-au întins pe Îsus pe cruce, și erau gata să-I prindă mâinile cu cuiele necruțătoare de brațele de lemn, ucenicii au dus-o pe mama lui Îsus la o parte de la acea scenă, pentru ca ea să nu audă trosnetul cuielor când acestea pătrundeau prin oasele și mușchii mâinilor și picioarelor Sale slăbite. Îsus nu a cârtit, dar gemea în agonie. Fața Sa era palidă și picături mari de sudoare erau pe fruntea Sa. Satana a tresăltat de bucurie în suferințele prin care trecea Fiul lui Dumnezeu, totuși se temea că împărăția lui era pierdută și că trebuia să moară.

Au ridicat crucea după ce Îl pironiseră pe Îsus de ea, și cu mare putere au înfipt-o în locul pregătit pentru ea în pământ, sfâșiind carnea, și provocând cea mai intensă durere. Î-au făcut moartea cât mai rușinoasă posibil. Împreună cu El au răstignit doi tâlhari, câte unul de o parte și de alta a lui Îsus. Tâlharii fuseseră luați cu forța, și după multă

rezistență din partea lor, brațele le-au fost întinse și bătute în cuie de crucile lor. Dar Îsus S-a supus umil. Nu a fost nevoie de nimeni să-I întindă cu forța mâinile pe cruce. În timp ce tâlharii îi blestemau pe cei care-i executau, Îsus se ruga în agonie pentru vrăjmașii Săi: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!“ Nu a fost doar chinul fizic cel pe care Îsus l-a îndurat, ci păcatele întregii lumi erau asupra Lui.

În timp ce Îsus atârna pe cruce, unii care treceau pe acolo își băteau joc de El, dând din cap, ca și când s-ar fi aplecat în fața unui împărat, și îi ziceau: „Tu, care strici Templul, și-l zidești la loc în trei zile, mântuiește-Te pe Tine însuși! Dacă ești Tu Fiul lui Dumnezeu, pogoară-Te de pe cruce!“ Diavolul a folosit aceleași cuvinte față de Hristos în pustie: „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu...“ Preoții cei mai de seamă, bătrânii și cărturarii ziceau în bătaie de joc: „Pe alții i-a mântuit iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce, și vom crede în El!“ Îngerii care planau deasupra scenei răstignirii lui Hristos s-au indignat atunci când conducătorii poporului râdeau de El și ziceau: „Dacă este Fiul lui Dumnezeu să se scape singur.“ Ei doreau atunci să vină să-L scape pe Îsus și să-L elibereze; dar nu li s-a îngăduit să facă așa. Scopul misiunii Sale era aproape împlinit. Când Îsus atârna pe cruce în acele ore groaznice de agonie, El nu Și-a uitat mama. Ea nu putea să

rămână departe de scena plină de suferință. Ultima învățătură a lui Ișus a fost una de compasiune și omenie. S-a uitat la mama Sa, a cărei inimă era aproape să se rupă de durere, și apoi la ucenicul Său mult iubit, Ioan. El i-a zis mamei Sale: „Femeie, iată fiul tău!“ Apoi i-a zis lui Ioan: „Iată mama ta!“ Și din ceasul acela Ioan a luat-o la el acasă.

Lui Ișus Î S-a făcut sete în agonia Sa; dar ei Î-au mai adăugat o altă insultă, dându-Î să bea oțet cu fiere. Îngerii priviseră înfiorătoarea scenă a răstignirii Comandantului lor iubit, până când nu au mai putut să se uite și și-au acoperit fețele de la acea priveliște. Soarele a refuzat să se uite asupra acelei scene îngrozitoare. Ișus a strigat cu glas tare, care le-a umplut inima de spaimă ucigașilor Săi: „S-a sfârșit!“ Atunci perdeaua Templului s-a rupt de sus până jos, pământul s-a cutremurat și stâncile s-au despicat. Un mare întuneric era peste fața pământului. Ultima speranță a ucenicilor părea să fi fost spulberată când Ișus a murit. Mulți dintre cei care-L urmau au fost prezenți la scena suferințelor și morții Sale, și paharul mâhnirii lor a fost plin.

Atunci Satana nu a mai tresăltat de bucurie cum o făcuse înainte. Sperase să poată distruge Planul de Mântuire; dar acesta fusese așezat prea profund. Și acum, prin moartea lui Ișus, știa că el însuși trebuia în cele din urmă să moară, și împărăția lui să fie luată și dată lui Ișus. A ținut sfat

cu îngerii lui. Nu reușise nimic împotriva Fiului lui Dumnezeu, iar acum trebuiau să-și mărească eforturile, și cu viclenia și puterea lor să se întoarcă spre cei care Îl urmau pe Ișus. Trebuiau să-i împiedice pe câți mai mulți posibil de la a primi mântuirea dobândită pentru ei de Ișus. Procedând astfel, Satana încă putea continua să lucreze împotriva stăpânirii lui Dumnezeu. Și era în propriul lui interes să-i țină departe de Ișus pe toți pe care putea. Pentru că păcatele acelor care sunt răscumpărați prin sângele lui Hristos, și biruiesc, la sfârșit vor fi puse asupra inițiatorului păcatului, diavolul, și el va trebui să le poarte păcatele; în timp ce aceia care nu acceptă mântuirea prin Ișus își vor purta singuri păcatele.

Viața lui Ișus a fost fără măreție lumească sau expunere excesivă. Viața Sa umilă și cu lepădare de sine, a fost în mare contrast cu viețile preoților și bătrânilor, care iubeau comoditatea și onoarea lumească; și viața strictă și sfântă a lui Ișus era un reproș continuu pentru ei, din cauza păcatelor lor. Ei Îl disprețuiau datorită umilinței și curăției Sale morale. Dar cei care L-au disprețuit aici, Îl vor vedea într-o zi în măreția cerului și în slava de neîntrecut a Tatălui Său. El a fost înconjurat de vrăjmași în sala de judecată, care erau însetați după sângele Lui. Dar acei împietriți care au strigat „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor

noștri“, Îl vor vedea un Împărat onorat. Toată oastea cerească Îl va însoți pe drumul Său cu cântece de biruință, măreție și putere, pentru Cel ce a fost junghiat dar trăiește iarăși ca un biruitor puternic. Oameni săraci, slabi și jalnici L-au scuipat în față pe Împăratul slavei în timp ce un strigăt de triumf brutal s-a ridicat din gloată în fața insultei înjositoare. Au mutilat acea față cu lovituri și cruzime, ceea ce a umplut tot cerul de uimire. Ei vor privi din nou acea față, strălucitoare ca soarele la amiază, și vor căuta să fugă dinaintea ei. În locul aceluia strigăt de triumf brutal, ei se vor tângui îngroziiți din cauza Lui. Isus Își va arăta mâinile cu semnele răstignirii Sale. Semnele acestei cruzimi El le va purta pentru totdeauna. Fiecare cicatrice a cuielor va spune povestea răscumpărării minunate a omului, și prețul scump care a fost plătit pentru ea. Aceeași oameni care au străpuns cu sulița coasta Domnului vieții, vor privi urma suliței și vor deplânge cu suferință profundă că au luat parte la mutilarea trupului Său. Ucigașii Săi au fost foarte supărați de inscripția „**Împăratul iudeilor**“ pusă pe cruce deasupra capului Său. Dar atunci vor fi obligați să-L vadă în toată slava și puterea Sa împărătească. Ei vor vedea pe haina Lui și pe coapsa Lui scris cu litere vii: „**Împăratul împărăților și Domnul domnilor**“. Ei au strigat la El în batjocură când atârna pe cruce: „Hristosul, Împăratul lui Israel,

să Se pogoare de pe cruce, ca să vedem și să credem!“ Ei Îl vor vedea atunci cu putere și autoritate împărătească. Atunci nu vor mai cere nicio dovadă a faptului că este Împăratul lui Israel, ci coplesiiți de simțământul maiestății și slavei Sale foarte mari, ei vor fi constrânși să recunoască: „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!“

Cutremurarea pământului, desprinderea stâncilor, întunericul care a acoperit pământul, și strigătul tare, puternic al lui Isus „*S-a sfârșit!*“, atunci când și-a dat viața, i-a îngrijorat pe dușmanii Lui, și i-a făcut pe ucigașii Lui să tremure. Ucenicii s-au minunat de aceste manifestări fără asemănare; dar toate speranțele lor erau zdrobite. Le era teamă că iudeii vor căuta să-i nimicească și pe ei. Ei se gândeau că atâta ură manifestată împotriva Fiului lui Dumnezeu nu se va termina acolo. Ore de singurătate au petrecut ucenicii întristați, plângând-și dezamăgirea. Ei așteptau ca El să domnească precum un domnitor vremelnic, dar speranțele lor au murit împreună cu Isus. Ei se îndoiau în întristarea și dezamăgirea lor dacă nu cumva fuseseră înșelați de Isus. Mama Sa era umilită, și chiar și credința ei oscila în faptul că El era Mesia.

Dar cu toate că ucenicii fuseseră dezamăgiți în speranțele lor cu privire la Isus, ei încă Îl iubeau, și respectau și se purtau cu cinste față de trupul Său, dar nu știau cum să-L obțină. Iosif din Arimatea, un

sftetic cu vază al soborului, avea influență și era unul dintre ucenicii adevărați ai lui Isus. El s-a dus în secret dar cu curaj la Pilat și Î-a cerut trupul. Nu a îndrăznit să se ducă în mod deschis; pentru că ura iudeilor era așa de mare încât ucenicii se temeau că ei se vor strădui să împiedice ca trupul lui Isus să aibă un loc de odihnă onorabil. Dar Pilat i-a îndeplinit cerința, și când ei au dat trupul lui Isus jos de pe cruce, întristarea li s-a reînnoit, și în durerea lor profundă ei au deplâns speranțele lor năruite. L-au înfășurat pe Isus într-o pânză subțire de in, și Iosif L-a pus în propriul său mormânt nou. Femeile care Îl urmaseră umile când El trăia, după moartea Sa au rămas în continuare aproape de El și nu au vrut să-L părăsească până nu au văzut trupul Său sfânt pus în mormânt și o piatră grea prăvălită la ușă ca nu cumva dușmanii Săi să încerce să-Î ia trupul. Dar nu ar fi trebuit să se teamă, căci am văzut oastea îngerilor supraveghind cu un interes nespus locul de odihnă al lui Isus. Ei păzeau mormântul, așteptând în mod serios comanda să-și îndeplinească partea în eliberarea Împăratului slavei din închisoarea Sa.

Ucișorii lui Hristos se temeau că El putea totuși să învie și să le scape. Ei i-au cerut lui Pilat o strajă care să păzească mormântul până a treia zi. Pilat le-a dat soldați înarmați care să păzească mormântul, pecetluind piatra de la intrare ca nu cumva ucenicii Lui să-L fure, și să spună că înviase din morți.

Capitolul 10

Învierea lui Hristos

Ucenicii s-au odihnit în Sabat, întristați de moartea Domnului lor, în timp ce Isus, Împăratul slavei, se odihnea în mormânt. Noaptea trecuse încet, și în timp ce încă era întuneric, îngerii care planau deasupra mormântului știau că timpul eliberării Fiului preaiubit al lui Dumnezeu, Comandantul lor iubit, aproape sosise. Și în timp ce ei așteptau cu cea mai profundă emoție ceasul biruinței Sale, un înger puternic a venit zburând repede din cer. Fața lui era ca fulgerul și veșmintele îi erau albe ca zăpada. Lumina lui risipea întunericul din calea sa, și a făcut ca îngerii răi care revendicaseră triumfători trupul lui Isus, să fugă înapăimântați de strălucirea și slava lui. Unul din oastea îngerilor care fusese de față la scena umilirii lui Isus, și care veghea locul Său sacru de odihnă, s-a alăturat îngerului din cer, și împreună au venit jos la mormânt. Pământul s-a zguduit și a trepidat când ei s-au apropiat, și a fost un mare cutremur de pământ. Îngerul puternic a apucat piatra și a rostogolit-o repede la o parte de la intrarea în mormânt, și a șezut pe ea.

Străjerii au fost cuprinși de o frică îngrozitoare. Unde era acum puterea lor să rețină trupul lui Îsus? Ei nu se gândeau la datoria lor sau că ucenicii Îl vor fura. Ei au fost uimiți și înspăimântați atunci când lumina deosebit de puternică a îngerilor se răspândea peste tot în jurul lor mai strălucitoare decât soarele. Străjerii romani au văzut îngerii și au căzut ca morți la pământ. Un înger a rostogolit piatra victorios, și cu o voce clară și puternică a strigat: „Tu, Fiul lui Dumnezeu! Tatăl Tău Te cheamă! Vino afară!” Moartea nu a mai putut să stăpânească peste El. Îsus a înviat din morți. Celălalt înger a intrat în mormânt, și când Îsus a înviat biruitor, el Î-a desfăcut ștergarul care fusese pus pe capul Său, și Îsus a ieșit afară ca un învingător victorios. Cu respect solemn oastea îngerilor privea scena. Și când Îsus a ieșit din mormânt în măreție, acei îngeri strălucitori s-au plecat la pământ și Î s-au închinat. Apoi L-au întâmpinat cu cântări de victorie și triumf, pentru că moartea nu a mai putut să-L țină pe Captivul ei divin. Satana nu a triumfat acum. Îngerii lui fugiseră din fața luminii strălucitoare și pătrunzătoare a îngerilor cerești. Ei s-au plâns amar împăratului lor că prada le fusese luată în mod violent și că Cel pe care ei Îl urau atât de mult înviase din morți.

Satana și îngerii lui se bucuraseră pentru puțin timp de triumf fiindcă puterea lor peste omul căzut făcuse ca Domnul vieții să fie pus în mormânt; dar scurt a fost triumful lor infernal. Pentru că atunci când Îsus a ieșit afară din închisoarea Sa ca un învingător măreț, Satana a știut că după un timp el trebuie să moară, și că împărăția sa trebuia să fie dată Celui căruia Î se cuvenea de drept. El s-a plâns și s-a înfuriat că în ciuda tuturor eforturilor și puterii sale, Îsus nu fusese învins, ci deschisese o cale de salvare pentru om, și oricine dorea, putea să meargă pe ea și să fie mântuit.

Pentru scurt timp, Satana a părut trist și a arătat îngrijorat. El a ținut sfat cu îngerii lui pentru a se gândi ce metode ar trebui să folosească în continuare pentru a lucra împotriva stăpânirii lui Dumnezeu. Satana a spus: „Trebuie să vă duceți degrabă la preoții cei mai de seamă și la bătrâni. Noi am reușit să-i amăgim, să le orbim ochii și să le împietrim inimile împotriva lui Îsus. Î-am făcut să creadă că a fost un impostor. Acești străjeri romani vor duce vestea odioasă că Hristos a înviat. Î-am făcut pe preoți și pe bătrâni să-L urască pe Îsus și să-L omoare. Acum țineți-le înaintea într-o lumină clară faptul că deoarece au fost ucigașii Lui, dacă se face cunoscut că Îsus a înviat, ei vor fi uciși cu

pietre de popor, pentru că au omorât un om nevinovat.“

Am văzut că străjerii romani, când oastea îngerilor s-a întors la cer și lumina și slava au trecut, s-au ridicat să vadă dacă era prudent pentru ei să se uite împrejur. S-au umplut de uimire când au văzut că piatra cea mare fusese dată la o parte de la intrarea în mormânt, iar Îsus înviase. Ei s-au dus degrabă la preoții cei mai de seamă și la bătrâni cu vestea minunată despre ceea ce văzuseră; și când acei ucigași au auzit relatarea uimitoare, fețele le-au pălit. S-au îngrozit de ceea ce făcuseră. Apoi și-au dat seama că dacă relatarea era corectă, erau pierduți. Pentru scurt timp au fost uluiți, și s-au uitat unul la altul în tăcere, neștiind ce să facă sau ce să spună. Erau puși într-o situație în care nu puteau să creadă, altfel ar fi fost spre condamnarea lor. S-au retras la o parte ca să se sfătuiască ce ar trebui să facă. Au ajuns la concluzia că dacă avea să se răspândească pretutindeni vestea că Îsus înviase, și relatarea despre slava atât de uimitoare, încât a făcut ca străjerii să cadă ca morți, ar ajunge la oameni, aceștia s-ar înfuria cu siguranță și i-ar omorî. Au hotărât să-i plătească pe ostași pentru a ține cele întâmplate în secret. Le-au oferit mulți bani, zicându-le: „Spuneți că ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi, și L-au furat.“ Și

când străjerii i-au întrebat ce se va întâmpla cu ei pentru că adormiseră în post, preoții și bătrânii le-au spus că îl vor îndupleca ei pe dregător și-i vor scăpa. De dragul banilor, străjerii romani și-au vândut onoarea, și au fost de acord să urmeze sfatul preoților și bătrânilor.

Când Îsus, atunci când atârna pe cruce, a strigat „*S-a sfârșit!*“, stâncile s-au despicat, pământul s-a cutremurat, și unele din morminte s-au deschis. Pentru că atunci când Îsus a înviat din morți, și a învins moartea și mormântul, atunci când a ieșit ca un învingător triumfător din locul care-L ținea închis, în timp ce pământul se clătina și se cutremura, și slava deosebit de mare a cerului era adunată în jurul locului sfânt, ascultători la chemarea Sa, mulți dintre morții neprihăniți au venit afară ca martori că El înviase. Acești sfinți favorizați și înviați, au ieșit afară în slavă. Ei erau câțiva aleși și sfinți, care trăiseră în fiecare secol de la creație, chiar până în zilele lui Hristos. Și în timp ce preoții cei mai de seamă și fariseii căutau să ascundă învierea lui Hristos, Dumnezeu a ales să aducă un grup din mormintele lor pentru a atesta că Îsus înviase, și pentru a vesti slava Sa.

Cei care fuseseră înviați erau de statură și înfățișare diferite. Am fost informată că locuitorii pământului degeneraseră, pierzându-și puterea și

frumusețea. Satana are puterea bolii și a morții, și în fiecare epocă blestemul a fost tot mai vizibil, și puterea lui Satana a fost văzută tot mai clar. Unii dintre cei înviați erau mai nobili la înfățișare și figură decât alții. Am fost informată că cei care au trăit în zilele lui Noe și ale lui Avraam se asemănau mai mult cu îngerii la figură, frumusețe și putere. Dar fiecare generație devenise mai slabă, și mai vulnerabilă la boli, și viețile lor au fost de durată mai scurtă. Satana învățase cum să-i hărțuiască pe oameni și să slăbească rasa umană.

Acei sfinți care au ieșit afară după învierea lui Îsus s-au arătat multora, spunându-le că jertfa pentru om fusese adusă, că Îsus, pe care iudeii Îl răstigniseră, înviase din morți; și ei au adăugat: „Noi am fost înviați cu El.“ Ei au dat mărturie că prin marea Lui putere fuseseră chemați afară din mormintele lor. Acest lucru nu putuse să fie ascuns de Satana, de îngerii lui sau de preoții cei mai de seamă cu toate că relatările mincinoase se răspândiseră. Pentru că acest grup sfânt de oameni, aduși afară din mormintele lor, au răspândit vestea minunată și aducătoare de bucurie. Îsus Însuși S-a arătat ucenicilor Săi întristați și cu inima zdrobită, risipindu-le temerile și aducându-le bucurie și bună dispoziție.

În timp ce vestea se răspândea din cetate în cetate, și din sat în sat, iudeii la rândul lor se temeau pentru viețile lor, și și-au ascuns ura pe care o nutreau față de ucenici. Singura lor nădejde era să răspândească relatarea mincinoasă. Și aceia care doreau ca această minciună să fie adevărată, au crezut-o. Pilat s-a cutremurat. El a crezut mărturia puternică dată, că Îsus înviase din morți, că pe mulți alții îi adusese împreună cu El, și liniștea l-a părăsit pentru totdeauna. De dragul onoarei lumesti, de teamă că-și va pierde autoritatea și viața, el l-a dat la moarte pe Îsus. El era acum pe deplin convins că nu fusese doar un om obișnuit și nevinovat Cel de al cărui sânge era vinovat, ci era sângele Fiului lui Dumnezeu. Jalnică a fost viața lui Pilat, jalnică până la sfârșit. Disperarea și chinul sufletesc au zdrobit orice simțământ de speranță și bucurie. El a refuzat să fie mângâiat, și a murit de cea mai jalnică moarte.

Înima lui Irod se împietrise și mai mult, și când a auzit că Îsus înviase nu a fost prea tulburat. El i-a luat viața lui Iacov, și când a văzut că acest lucru le-a plăcut iudeilor, l-a prins și pe Petru intenționând să-l omoare. Dar Dumnezeu avea pentru Petru o lucrare de făcut, și l-a trimis pe îngerul Său și l-a eliberat. Asupra lui Irod a venit judecata. Dumnezeu l-a lovit în văzul unei mari

mulțimi în timp ce se înălța pe sine în fața lor, și a murit de o moarte îngrozitoare.

Dimineața devreme înainte să se lumineze, femeile sfinte au venit la mormânt, aducând miresme pentru a unge trupul lui Îsus, când iată că ele au găsit piatra grea rostogolită la o parte de la intrarea în mormânt, și trupul lui Îsus nu era acolo. Inimile li s-au descurajat, și ele s-au temut că vrăjmașii lor luaseră trupul. Și, iată că li s-au arătat doi îngeri îmbrăcați în alb; fețele le erau luminoase și strălucitoare. Ei au înțeles pentru ce veniseră femeile sfinte și le-au spus imediat că ele Îl căutau pe Îsus, dar El nu era acolo, înviase, și ele puteau să privească locul unde El fusese pus. Ei le-au zis să se ducă să le spună ucenicilor Lui că El va merge înaintea lor în Galilea. Dar femeile erau înspăimântate și uimite. Ele au alergat repede la ucenici, care erau îndurerați și nu puteau fi mângâiați fiindcă Domnul lor fusese răstignit. Ele le-au spus în grabă lucrurile pe care le văzuseră și auziseră. Ucenicii nu au putut să creadă că El înviase, dar, împreună cu femeile care aduseseră vestea, au alergat repede la mormânt și au văzut că într-adevăr Îsus nu era acolo. Acolo erau fâșiile de pânză de in, dar ei nu puteau să creadă vestea cea bună că Îsus înviase din morți. S-au întors acasă uimiți de lucrurile pe care le văzuseră, și de vestea

adusă de femei. Dar Maria a ales să mai zăbovească în apropierea mormântului, gândindu-se la ceea ce văzuse, și chinuită de gândul că poate fusese înșelată. Simțea că o așteptau noi încercări. S-a întristat iarăși și a izbucnit într-un plâns amar. Ea s-a aplecat să se uite iarăși în mormânt, și a văzut doi îngeri îmbrăcați în alb. Înfațișarea lor era luminoasă și strălucitoare. Unul stătea la cap iar altul la picioare unde Îsus fusese culcat. Ei i-au vorbit blând, și au întreat-o de ce plângea. Ea le-a răspuns: „Pentru că au luat pe Domnul meu și nu știu unde L-au pus.“

Și când s-a întors cu fața de la mormânt, L-a văzut pe Îsus stând lângă ea; dar nu știa că era El. Îsus i-a vorbit blând Mariei, S-a interesat care era cauza întristării ei, și a întreat-o pe cine căuta. Ea a crezut că era grădinarul, și l-a rugat ca, dacă Îl luase pe Domnul ei, să-i spună unde Îl pusese, și ea o să-L ia de acolo. Îsus i-a vorbit cu propria lui voce cerească, și i-a zis: „Marie!“ Ea era obișnuită cu tonul acelei voci dragi, și Î-a răspuns îndată: „Învățătorule!“ Și de bucurie și de veselie era să-L îmbrățișeze; dar Îsus S-a dat înapoi și a zis: „Nu mă ținea, căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci, du-te la frații Mei, și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeuul Meu și Dumnezeuul vostru.“ Bucuroasă, ea s-a dus degrabă

la ucenici cu vestea cea bună. Îsus s-a suit îndată la Tatăl Său să audă de pe buzele Lui că a acceptat jertfa, și că El îndeplinise totul bine, și să primească toată puterea în cer și pe pământ de la Tatăl Său.

Îngerii L-au înconjurat ca un nor pe Fiul lui Dumnezeu, și le-au poruncit porților veșnice să se ridice ca să intre Împăratul slavei. Am văzut că în timp ce Îsus era cu acea oaste cerească strălucitoare, și în prezența Tatălui Său, și slava lui Dumnezeu Îl înconjura, El nu i-a uitat pe ucenicii Săi amărâți de pe pământ, ci a primit putere de la Tatăl Său, ca să se întoarcă la ei, și în timp ce e cu ei să le dea putere. În aceeași zi El S-a întors, și S-a arătat ucenicilor Săi. Le-a permis atunci să-L atingă, căci se suise la Tatăl Său, și primise putere.

Dar de data aceasta Toma nu era de față. El nu a vrut să primească cu umilință relatarea ucenicilor, ci cu hotărâre și sigur pe sine a spus că nu o să creadă dacă nu va pune degetele lui în semnele cuielor, și mâna lui în coasta Sa unde sulița nemiloasă fusese înfiptă. Prin aceasta el a arătat lipsă de încredere în frații săi. Și dacă toți ar fi cerut aceeași dovadă, doar puțini L-ar fi primit pe Îsus și ar fi crezut în învierea Sa. Dar a fost voia lui Dumnezeu ca relatarea ucenicilor să meargă de la unul la altul, și mulți să o primească de pe buzele acelor care văzuseră și auziseră. Dumnezeu nu a

fost mulțumit de o asemenea necredință. Și când Îsus S-a întâlnit din nou cu ucenicii Lui, Toma era cu ei. În momentul în care L-a văzut pe Îsus, a crezut. Dar afirmase că nu va fi mulțumit fără dovada palpabilă adăugată la cea vizuală, și Îsus i-a dat dovada pe care și-o dorise. Toma a strigat: „Domnul meu și Dumnezeul meu!“ Dar Îsus l-a muștrat pe Toma pentru necredința lui. El i-a zis: „Tomo, pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut, și au crezut.“

Astfel, am văzut, că cei care nu au avut nicio experiență în prima și a doua solie îngerească trebuie să le primească de la aceia care au avut experiență și au urmat soliile. Precum Îsus a fost răstignit, așa am văzut că aceste solii au fost răstignite. Și precum ucenicii au declarat că nu era mântuire în niciun alt nume sub cer dat oamenilor, tot așa, ar trebui ca slujitorii lui Dumnezeu cu credință și fără teamă să declare că aceia care îmbrățișează doar o parte din adevărurile legate de a treia solie, trebuie să îmbrățișeze cu bucurie prima, a doua și a treia solie așa cum Dumnezeu le dăduse, sau nu vor avea nici parte, nici sorț în lucrul acesta.

Mi-a fost arătat că în timp ce femeile sfinte duceau relatarea că Îsus înviase, străjerii romani răspândeau minciuna care fusese pusă în gura lor de preoții cei mai de seamă și de bătrâni, că ucenicii au

venit noaptea, în timp ce ei dormeau, și au furat trupul lui Ișus. Satana pusese această minciună în inima și gura preoților cei mai de seamă, și lumea a fost gata să primească cuvintele lor. Dar Dumnezeu făcuse acest lucru sigur, și pusese acest eveniment important, de care atârna mântuirea, dincolo de orice îndoială, și unde era imposibil pentru preoți și bătrâni să îl acopere. Martori fuseseră înviați din morți pentru a da mărturie despre învierea lui Hristos.

Ișus a rămas cu ucenicii Săi patruzeci de zile, aducând-le bucurie și veselie în inimă, și făcându-le cunoscut mai pe deplin realitățile Împărăției lui Dumnezeu. El i-a însărcinat să ducă mărturie despre lucrurile pe care le văzuseră și auziseră, referitoare la suferințele Sale, la moartea și învierea Sa; că El adusese o jertfă pentru păcat, ca toți care doresc, să poată veni la El și să găsească viață. Cu blândețe plină de credincioșie El le-a spus că vor fi prigonți și chinuiți; dar ei vor găsi alinare raportându-se la experiența lor, și aducându-și aminte cuvintele pe care El li le-a spus. Le-a spus că El învinsese ispitele diavolului, și a păstrat biruința prin încercări și suferință, că Satana nu mai putea să aibă nicio putere asupra Lui, dar își va îndrepta într-un mod mai direct ispitele și puterea lui asupra lor, și asupra tuturor acelor care aveau să creadă în

Numele Său. Le-a spus că ei puteau să învingă așa cum învinsese El. Ișus i-a înzestrat pe ucenicii Săi cu putere să facă minuni, și le-a spus că deși oamenii răi vor avea putere asupra trupurilor lor, El va trimite în anumite împrejurări îngerii Săi și-i va elibera; că viața nu le putea fi luată până ce misiunea lor nu avea să fie împlinită. Și când mărturia lor avea să fie terminată, viețile lor puteau fi cerute pentru a sigila mărturiile pe care ei le dăduseră. Urmașii Săi zeloși au ascultat cu bucurie învățăturile Lui. Se desfătau cu nesaț de fiecare cuvânt care ieșea de pe buzele Sale sfinte. Atunci ei au știut cu siguranță că El era Mântuitorul lumii. Fiecare cuvânt a pătruns adânc în inimile lor, și ei s-au întristat că trebuia să se despartă de binecuvântatul lor Învățător ceresc, și că după puțin timp nu vor mai auzi cuvinte mângâietoare și pline de har de pe buzele Sale. Dar din nou inimile li s-au încălzit de iubire și bucurie nespuse de mare când Ișus le-a spus că El se va duce și le va pregăti un loc, și va veni iarăși, și-i va lua ca să fie pentru totdeauna cu El. El le-a spus că le va trimite Mângâietorul, Duhul Sfânt, ca să-i îndrume, să-i binecuvânteze și să-i conducă în tot adevărul; și Și-a ridicat mâinile și i-a binecuvântat.

Capitolul 11 Înălțarea lui Hristos

Tot cerul aștepta ceasul biruinței când Îsus urma să se înalțe la Tatăl Său. Îngeri au venit să-L întâmpine pe Împăratul slavei, și pentru a-L însoți triumfător la cer. După ce Îsus Și-a binecuvântat ucenicii, a fost luat de la ei și dus în cer. Și în timp ce El mergea înainte pe calea către cer, mulțimea captivilor care fuseseră treziți la învierea Sa, Îl urma. O mulțime din oastea cerească Îl acompania, în timp ce în cer un număr incalculabil de îngeri așteptau venirea Lui. În timp ce ei se suiau către cetatea sfântă, îngerii care-L însoțeau pe Îsus au strigat: „Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-vă, porți veșnice, ca să între Împăratul slavei!“ Cu foarte mare bucurie îngerii din cetate, care așteptau venirea Sa, au strigat: „Cine este acest Împărat al slavei?“ Îngerii însoțitori au răspuns triumfători: „Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte. Porți, ridicați-vă capetele; ridicați-le, porți veșnice, ca să între Împăratul slavei!“ Din nou oastea cerească a strigat: „Cine este acest Împărat al slavei?“ Îngerii însoțitori au răspuns în acorduri melodioase: „Domnul oștirilor: El este Împăratul slavei!“ Și convoiul ceresc a intrat în cetate. Apoi toată oastea cerească L-a înconjurat pe Fiul lui Dumnezeu, Conducătorul lor maiestos, și cu cea mai mare adorație s-au plecat, aruncându-și coroanele strălucitoare la picioarele

Sale. Apoi și-au atins harpele de aur, și în acorduri dulci, melodioase, au umplut tot cerul cu muzica lor abundentă și cântări pentru Mielul care a fost junghiat dar care trăiește din nou în măreție și slavă.

Apoi mi-au fost arătați ucenicii în timp ce priveau cu tristețe la cer ca să prindă ultima sclipire a Domnului lor care se înălța. Doi îngeri îmbrăcați în alb li s-au arătat și le-au zis: „Bărbați galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Îsus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer.“ Ucenicii, împreună cu mama lui Îsus, au fost martori la înălțarea Fiului lui Dumnezeu, și au petrecut acea noapte vorbind despre faptele Sale minunate, și despre lucrurile ciudate și glorioase care se întâmplaseră într-un timp atât de scurt.

Satana s-a sfătuit cu îngerii lui, și cu o ură amară împotriva stăpânirii lui Dumnezeu, le-a spus că atâta timp cât el își păstra puterea și autoritatea pe pământ, eforturile lor trebuiau să fie de zece ori mai mari împotriva celor care Îl urmau pe Îsus. Nu izbândiseră nimic împotriva lui Îsus; dar pe cei care-L urmau trebuia să-i învingă dacă era cu putință, și să-și continue lucrarea de-a lungul fiecărei generații, să-i prindă în capcană pe cei care vor crede în Îsus, în învierea și înălțarea Sa. Satana le-a spus îngerilor lui că Îsus le dăduse ucenicilor Săi putere să-i scoată afară, să-i mustre, și să-i vindece pe aceia pe care el îi făcea să sufere. Atunci îngerii lui Satana au plecat ca niște lei care răcnesc, căutând să-i nimicească pe cei care Îl urmau pe Îsus.

Capitolul 12 Ucenicii lui Hristos

Cu o mare putere ucenicii au propovăduit un Mântuitor răstignit și înviat. Ei i-au vindecat pe cei bolnavi, chiar și unul care fusese totdeauna olog a fost readus la o stare de sănătate deplină, și a intrat cu ei în templu, umblând și sărind și laudând pe Dumnezeu în văzul tuturor oamenilor. Vestea s-a răspândit și lumea a început să se îngrămădească în jurul ucenicilor. Mulți s-au adunat în grabă, foarte uimiți și mirați de vindecarea care fusese înfăptuită.

Când Îsus a murit, preoții cei mai de seamă au crezut că nu se vor mai face minuni printre ei, că agitația va pieri și că lumea se va întoarce iarăși la tradițiile oamenilor. Dar, iată! Chiar în mijlocul lor, ucenicii făceau minuni, și lumea se umpluse de mirare și privea cu uimire la ei. Îsus fusese răstignit, și ei se mirau de unde ucenicii primiseră această putere. Când era în viață, ei credeau că El le dădea putere ucenicilor Săi; când Îsus a murit ei se așteptau ca aceste minuni să înceteze. Petru le-a înțeles nedumerirea, și le-a zis: „Bărbați israeliți, pentru ce vă mirați de lucrul acesta? De ce vă uitați cu ochii țintă la noi, ca și cum prin puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul

acesta să umble? Dumnezeu lui Avraam, İsaac și İacov, Dumnezeu părinților noștri, a proslăvit pe Fiul Său İsus, pe care voi L-ați dat în mâna lui Pilat; și v-ați lepădat de El înaintea lui, măcar că el era de părere să-Î dea drumul. Voi v-ați lepădat de Cel Sfânt și Neprihănit, și ați cerut să vi se dăruiască un ucigaș. Ați omorât pe Domnul vieții, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți; noi suntem martori ai Lui.“ Petru le-a spus că a fost credința în İsus cea care a făcut această tămăduire deplină la un om care înainte era un infirm.

Preoții cei mai de seamă și bătrânii nu au putut suporta aceste cuvinte. Ei i-au prins pe ucenici și i-au aruncat în temniță. Dar mii fuseseră convertiți, și credeau în învierea și înălțarea lui Hristos, prin auzirea unei singure cuvântări a ucenicilor. Preoții cei mai de seamă și bătrânii erau tulburați. Ei Îl uciseseră pe İsus pentru ca mințile oamenilor să se întoarcă la ei; dar situația era acum mai rea decât înainte. Ei erau acuzați pe față de ucenici ca fiind ucigașii Fiului lui Dumnezeu, și nu puteau prevedea până unde lucrurile se puteau intensifica sau cum ei înșiși vor fi priviți de popor. Î-ar fi dat cu bucurie pe ucenici la moarte, dar nu îndrăzneau de teamă că ar fi putut fi uciși cu pietre de popor. Au trimis după ucenici, care au fost aduși în fața soborului. Aceiași bărbați care au cerut cu înfocare sângele

Celui Neprihănit erau acolo. Ei auziseră tăgăduirea lașă a lui Petru, cu blesteme și jurăminte când a fost acuzat de a fi unul dintre ucenicii Săi. S-au gândit să-l intimideze pe Petru; dar el era acum convertit. Aici i-a fost dată lui Petru o ocazie să-L înalțe pe Îsus. El L-a tăgăduit odată; dar a putut acum să îndepărteze pata acelei tăgăduiri nechibzuite și lașe, și să cinstească Numele pe care-L tăgăduise. Nicio teamă lașă nu domnea în pieptul lui Petru atunci; ci cu îndrăzneală sfântă, și în puterea Duhului Sfânt, le-a spus fără frică: „Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Îsus Hristos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. El este «piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului». În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.“

Lumea era uimită de curajul lui Petru și al lui Ioan. Ei au priceput că fuseseră cu Îsus, pentru că purtarea lor nobilă și fără teamă se asemena bine cu înfățișarea lui Îsus atunci când era persecutat de ucigașii Săi. Îsus, printr-o singură privire de milă și întristare, l-a muștră pe Petru după ce acesta Îl tăgăduise, și acum când el Îl mărturisea cu curaj pe Domnul său, Petru a fost acceptat și binecuvântat.

Ca semn al acceptării lui Îsus, el a fost umplut cu Duhul Sfânt.

Preoții cei mai de seamă nu îndrăzneau să-și manifeste ura pe care o simțeau față de ucenici. Le-au poruncit să iasă afară din sobor, și s-au sfătuit între ei și au zis: „Ce vom face oamenilor acestora? Căci este știut de toți locuitorii Ierusalimului că prin ei s-a făcut o minune vădită pe care n-o putem tăgădui.“ Se temeau că această lucrare bună avea să se răspândească. Dacă avea să se răspândească, ei și-ar fi pierdut puterea, și ar fi fost priviți ca fiind ucigașii lui Îsus. Tot ceea ce au îndrăznit să facă a fost să-i amenințe, și să le poruncească să nu mai vorbească în Numele lui Îsus ca să nu moară. Dar Petru a spus cu curaj că nu puteau să nu vorbească despre ceea ce văzuseră și auziseră.

Prin puterea lui Îsus ucenicii au continuat să vindece pe fiecare dintre cei chinuți și cei bolnavi care erau aduși la ei. Preoții cei mai de seamă și bătrânii, și cei îndeaproape asociați cu ei, erau alarmați. Sute de persoane se înrolau zilnic sub steagul unui Mântuitor răstignit, înviat și înălțat. Ei i-au aruncat pe apostoli în temniță, și sperau că agitația se va potoli. Satana a triumfat, și îngerii răi au tresăltat de bucurie; dar îngerii lui Dumnezeu au fost trimiși și au deschis ușile temniței, și, contrar

poruncii mai marilor preoți și bătrânilor, le-au spus să se ducă în templu, și să vestească toate cuvintele vieții acesteia. Soborul s-a adunat și a trimis după întemnițați. Slujitorii au deschis ușile temniței; dar întemnițații pe care-i căutau nu erau acolo. Ei s-au întors la preoți și la bătrâni, și le-au spus: „Temnița am găsit-o încuiată cu toată grija, și pe păzitori stând în picioare la uși; dar, când am deschis, n-am găsit pe nimeni înăuntru.“ Apoi cineva a venit și le-a spus: „Iată că oamenii pe care i-ați băgat în temniță stau în Templu și învață pe norod.“ Atunci căpitanul Templului a plecat cu slujitorii și i-au adus; dar nu cu sila, căci se temeau să nu fie uciși cu pietre de norod. După ce i-au adus, i-au pus înaintea soborului. Și marele preot i-a întrebat astfel: „Nu v-am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați pe norod în Numele acesta? Și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră și căutați să aruncați asupra noastră sângele aceluia Om.“

Ei erau ipocriți, și iubeau slava oamenilor mai mult decât Îl iubeau pe Dumnezeu. Inimile le erau împietrite, și cele mai mari fapte săvârșite de apostoli doar îi înfură. Ei știau că dacă ucenicii Îl predicau pe Îsus, răstignirea, învierea și înălțarea Sa, ar fi pus vina asupra lor, și i-ar fi declarat pe ei drept ucigașii Săi. Nu mai erau atât de dispuși să

primească sângele lui Îsus ca atunci când au strigat cu vehemență: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.“

Apostolii au declarat cu curaj că trebuiau să asculte mai mult de Dumnezeu decât de oameni. Petru a spus: „Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Îsus pe care voi L-ați omorât, atârându-L pe lemn. Pe acest Îsus, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor. Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El.“ Atunci acei ucigași s-au înfuriat. Doreau să-și mânjească iarăși mâinile cu sânge prin omorârea apostolilor. Ei plănuiau cum să facă asta, când un înger de la Dumnezeu a fost trimis la Gamaliel să-i miște inima ca să-i sfătuiască pe marii preoți și pe conducătorii poporului. Gamaliel le-a spus: „Depărtați-vă de oamenii aceștia, și lăsați-i în pace! Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este de la oameni, se va nimici; dar dacă este de la Dumnezeu, n-o veți putea nimici. Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu.“ Îngerii răi îi îndemneau pe preoți și pe bătrâni ca să-i omoare pe apostoli; dar Dumnezeu l-a trimis pe îngerul Său să împiedice acest lucru, ridicând o voce în favoarea ucenicilor din propriile lor rânduri.

Lucrarea apostolilor nu era terminată. Ei urmau să fie aduși înaintea împăraților, să dea mărturie pentru numele lui Ișus, și să ateste lucrurile pe care le văzuseră și auziseră. Dar înainte ca marii preoți și bătrânii să îi lase să plece, i-au bătut, și le-au poruncit să nu mai vorbească în Numele lui Ișus. Ei au plecat dinaintea soborului laudându-L pe Dumnezeu că au fost considerați vrednici să sufere pentru Numele Lui drag. Ei și-au continuat misiunea, predicând în templu și în fiecare casă unde erau invitați. Cuvântul lui Dumnezeu creștea și se înmulțea. Satana îi determinase pe marii preoți și pe bătrâni să-i plătească pe străjerii romani să mintă că ucenicii L-au furat pe Ișus în timp ce ei dormeau. Prin această minciună ei sperau să ascundă faptele. Dar iată apărând peste tot în jurul lor dovezile puternice ale învierii lui Ișus. Ucenicii declarau acest lucru cu curaj și dădeau mărturie despre lucrurile pe care le văzuseră și auziseră, și în Numele lui Ișus făceau mari minuni. Ei au pus cu curaj sângele lui Ișus asupra aceluia care au fost atât de dispuși să-l primească, atunci când li s-a permis să aibă putere asupra Fiului lui Dumnezeu.

Am văzut că îngerii lui Dumnezeu au fost însărcinați să aibă în mod deosebit grijă și să protejeze adevărurile sacre și importante care

urmau să servească precum o ancoră care să îi susțină pe ucenicii lui Hristos în orice generație.

Duhul Sfânt S-a așezat în mod deosebit peste apostoli care fuseseră martorii răstignirii, învierii și înălțării lui Ișus – adevăruri importante care aveau să fie speranța lui Israel. Toți trebuiau să privească la Mântuitorul lumii ca fiind singura lor speranță, și să meargă pe calea pe care Ișus a deschis-o prin jertfa propriei Sale vieți, și să păzească Legea lui Dumnezeu și să trăiască. Am văzut înțelepciunea și bunătatea lui Ișus în faptul că dăduse putere ucenicilor să ducă mai departe aceeași lucrare ce îi făcuse pe iudei să Îl urască și să-L omoare. Lor li s-a dat putere peste lucrările lui Satana. Ei au săvârșit semne și minuni în Numele lui Ișus, care fusese disprețuit, și omorât prin mâna celor fărădelege. O aureolă de lumină și slavă a acoperit timpul morții și învierii lui Ișus, făcând nepieritoare faptele sfinte că el era Mântuitorul lumii.

Capitolul 13 Moartea lui Ștefan

Ucenicii se înmulțeau foarte mult în Ierusalim. Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea, și mulți dintre preoți veneau la credință. Ștefan, plin de credință, făcea minuni și semne mari printre oameni. Mulți erau mâniați pentru că preoții se întorceau de la tradițiile lor și de la jertfe și daruri, și Îl acceptau pe Ișus ca mare jertfă. Ștefan, cu putere de sus, îi muștra pe preoți și pe bătrâni, și Îl înălța pe Ișus înaintea lor. Ei nu puteau să facă față înțelepciunii și puterii cu care vorbea el, și când și-au dat seama că nu puteau reuși nimic împotriva lui, ei au plătit oameni care să jure mințind că îl auziseră spunând cuvinte de hulă împotriva lui Moise și împotriva lui Dumnezeu. Ei au întăritătorul poporul, și l-au luat pe Ștefan, și, prin martori mincinoși, l-au acuzat că a vorbit împotriva Templului și a Legii. Ei au declarat că îl auziseră spunând că acest Ișus din Nazaret va distruge obiceiurile pe care li le-a dat Moise.

Toți cei care au stat la judecată împotriva lui Ștefan au văzut lumina slavei lui Dumnezeu pe fața lui. Fața lui strălucea ca fața unui înger. El s-a ridicat plin de credință și de Duhul Sfânt, și,

începând de la proroci, i-a dus la venirea lui Ișus, răstignirea Sa, învierea și înălțarea Sa, și le-a arătat că Domnul nu locuia în temple făcute de mâini omenești. Ei se închinau templului. Orice s-ar fi spus împotriva templului îi umplea de o mai mare mânie decât dacă s-ar fi spus împotriva lui Dumnezeu. Duhul lui Ștefan a fost mișcat de o mânie cerească atunci când a strigat împotriva lor că erau răi și netăiați împrejur în inimă. „Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt.“ Ei păzeau rânduiele externe, în timp ce inimile le erau stricate, și pline de rău aducător de moarte. Ștefan le-a amintit cruzimea părinților lor care i-au prigonit pe proroci, spunând: „Î-ați omorât pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit, pe care L-ați vândut acum și L-ați omorât.“

Preoții cei mai de seamă și conducătorii s-au înfuriat când adevărul clar și tăios a fost spus, și s-au năpustit asupra lui Ștefan. Lumina cerului a strălucit peste el și privind țintă spre cer, i s-a dat o viziune a slavei lui Dumnezeu, și îngeri au planat în jurul lui. El a strigat: „Iată, văd cerurile deschise, și pe Fiul omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu.“ Lumea nu a vrut să-l asculte. Ei au strigat cu glas tare și și-au astupat urechile și s-au năpustit într-un gând asupra lui; și, scoțându-l afară din cetate, l-au ucis cu pietre. Și Ștefan a

îngenuncheat și a strigat cu glas tare: „Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!“

Am văzut că Ștefan a fost un om puternic al lui Dumnezeu, ridicat în mod special pentru a ocupa un loc important în biserică. Satana a tresăltat de bucurie când el a fost ucis cu pietre; pentru că știa că ucenicii aveau să-i simtă foarte mult lipsa. Dar triumful lui Satana a fost scurt; pentru că în acel grup era cineva, martor la moartea lui Ștefan, căruia Îsus urma să i Se descopere. Cu toate că el nu a luat parte la aruncarea cu pietre în Ștefan, totuși el și-a dat consimțământul la moartea lui. Saul era zelos în prigonirea celor din biserică lui Dumnezeu, urmărindu-i, prinzându-i în casele lor, și dându-i în mâinile celor ce voiau să-i omoare. Satana îl folosea pe Saul cu eficacitate. Dar Dumnezeu poate să rupă puterea Diavolului, și să-i elibereze pe aceia care sunt înrobiți de el. Saul era un om învățat, și Satana îi folosea cu succes aptitudinile pentru a ajuta să ducă mai departe răzvrătirea lui împotriva Fiului lui Dumnezeu, și împotriva acelor care credeau în El. Dar Îsus l-a ales pe Saul ca pe un vas ales ca să Îi vestească Numele, să-i întărească pe ucenici în lucrarea lor, și mai mult decât doar să ia locul lui Ștefan. Saul era foarte mult respectat de iudei. Zelul și învățătura lui le plăceau, și îi înspăimântau pe mulți dintre ucenici.

Capitolul 14 Convertirea lui Saul

În timp ce Saul se ducea la Damasc cu scrisori de împrumut să prindă bărbații sau femeile care Îl vesteau pe Îsus, și să-i aducă legați la Ierusalim, îngerii răi tresăltau de bucurie în jurul lui. Dar pe când călătorea, deodată o lumină din cer a strălucit în jurul lui, care i-a făcut pe îngerii răi să fugă, iar pe Saul să cadă imediat la pământ. El a auzit un glas care-i zicea: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești?“ Saul a întrebat: „Cine ești Tu, Doamne?“ Și Domnul a zis: „Eu sunt Îsus pe care-L prigonești. Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș.“ Tremurând și uimit, Saul a zis: „Doamne, ce vrei să faci?“ „Scoală-te“, i-a zis Domnul, „întră în cetate, și ți se va spune ce trebuie să faci.“

Oamenii care erau cu el au rămas încrămeniți, auzind glasul, dar nevăzând pe nimeni. Când lumina a trecut și Saul s-a ridicat de la pământ, și și-a deschis ochii, nu vedea pe nimeni. Slava luminii din cer îl orbise. L-au luat de mână și l-au dus în Damasc, și trei zile a fost fără vedere; și n-a mâncat, nici n-a băut. Și Domnul l-a trimis apoi pe îngerul Său tocmai la unul dintre bărbații pe care

Saul spera să-i prindă, și i-a descoperit într-o viziune că trebuia să se ducă pe ulița care se chema Dreaptă și să caute în casa lui İuda pe unul zis Saul, un om din Tars. „Căci iată, el se roagă; și a văzut în vedenie pe un om, numit Anania, intrând la el și punându-și mâinile peste el, ca să-și capete iarăși vederea.“

Anania s-a temut că era ceva greșit în treaba aceasta, și a început să-İ povestească Domnului ce auzise despre Saul. Dar Domnul i-a zis lui Anania: „Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraților și înaintea fiilor lui İsrail; și îi voi arăta tot ce trebuie să sufere pentru Numele Meu.“ Anania a urmat îndrumările Domnului, și a intrat în casă, și punându-și mâinile peste el, a spus: „Frate Saule, Domnul İsus, care ți S-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să capeți vederea și să te umpli de Duhul Sfânt.“

İndată Saul și-a recăpătat vederea, și s-a sculat, și a fost botezat. Și apoi predica în sinagogi că Hristos era Fiul lui Dumnezeu. Toți cei care-l auzeau rămăneau uimiți și se întrebau: „Nu este el acela care făcea prăpăd în İerusalim printre cei ce chemau Numele acesta? Și n-a venit el aici ca să-i ducă legați înaintea preoților celor mai de seamă?“ Dar Saul se întărea tot mai mult și îi

nedumerea pe iudei. Erau iarăși în încurcătură. Saul își spunea experiența în puterea Duhului Sfânt. Toți erau la cunoștință cu împotrivirea lui Saul față de İsus, și zelul lui în a-i urmări și a-i da la moarte pe toți cei care credeau în Numele Său. Convertirea lui miraculoasă i-a convins pe mulți că İsus era Fiul lui Dumnezeu. Saul își povestea experiența, că în timp ce-i prigonea până la moarte, legându-i și aruncându-i în temniță atât pe bărbați cât și pe femei, pe când călătorea spre Damasc, deodată o lumină mare din cer a strălucit în jurul lui, și İsus i S-a descoperit și l-a învățat că El era Fiul lui Dumnezeu. În timp ce Pavel Îl propovăduia cu curaj pe İsus, ducea cu sine o influență puternică. El cunoștea Scripturile, și după convertirea lui o lumină divină a strălucit peste profețiile referitoare la İsus, care l-a făcut în stare să prezinte clar și cu curaj adevărul și să corecteze orice interpretare greșită a Scripturilor. Cu Duhul lui Dumnezeu așezat asupra lui, el putea într-un mod clar și convingător să-și poarte ascultătorii de-a lungul profețiilor până în timpul primei veniri a lui Hristos, și să le arate că Scripturile fuseseră împlinite în ceea ce privește suferințele, moartea și învierea lui Hristos.

Capitolul 15

Iudeii au hotărât să-l omoare pe Pavel

Preoții cei mai de seamă și conducătorii s-au umplut de ură împotriva lui Pavel, când au văzut efectul relatării experienței sale. Ei au văzut că el îl propovăduia cu curaj pe Îsus, și săvârșea minuni în Numele Lui, și că mulțimi de oameni îl ascultau, și se întorceau de la tradițiile lor, și se uitau la ei ca fiind ucigașii Fiului lui Dumnezeu. Mânia lor s-a aprins, și ei s-au adunat să se sfătuiască ce era cel mai bine de făcut pentru a reprima agitația. Ei au căzut de acord că singura cale sigură pentru ei era să-l omoare pe Pavel. Dar Dumnezeu a știut intenția lor, și îngerii au fost însărcinați să-l protejeze, ca el să poată trăi pentru a-și îndeplini misiunea, și să sufere pentru Numele lui Îsus.

Pavel a fost informat că iudeii căutau să-i ia viața. Satana i-a condus pe iudeii necredincioși să păzească porțile Damascului zi și noapte, ca atunci când Pavel avea să treacă pe poartă, ei să poată imediat să-l omoare. Dar noaptea ucenicii l-au lăsat jos pe zid într-un coș. Aici iudeii au fost făcuți de rușine în eșecul lor, și obiectivul lui Satana a fost zădărnicit. Și Pavel s-a dus la Ierusalim să se alăture ucenicilor; dar toți se temeau de el. Ei nu

puteau să creadă că el era ucenic. Iudeii căutaseră să-i ia viața în Damasc, și proprii lui frați nu voiau să-l primească; dar Barnaba l-a luat, și l-a dus la apostoli, și le-a istorisit cum el îl văzuse pe Domnul pe drum, și că predicase cu curaj în Damasc în Numele lui Îsus.

Dar Satana îi întărâta pe iudei să îl omoare pe Pavel, și Îsus i-a spus să părăsească Ierusalimul. Și când s-a dus în alte cetăți predicându-L pe Îsus, și făcând minuni, mulți au fost convertiți. Când a fost vindecat un om care fusese întotdeauna olog, oamenii care se închinau la idoli au fost gata să aducă jertfe ucenicilor. Pavel s-a mâhnit, și le-a spus că ei erau doar oameni, și că trebuiau să se închine lui Dumnezeu, care a făcut cerul, pământul și marea, și tot ce este în ele. Pavel l-a înălțat pe Dumnezeu înaintea lor; dar abia a putut să-i oprească. Primele cunoștințe de credință în Dumnezeul cel adevărat, și despre închinarea și onoarea care Î se cuvin, se formaseră în mintea lor. Și în timp ce ei îl ascultau pe Pavel, Satana îi împingea pe iudeii necredincioși din alte cetăți să meargă după Pavel pentru a nimici lucrarea cea bună care se făcea prin el. Iudeii au întărâtat și ațâțat mințile acestor idolatri prin relatări neadevărate împotriva lui Pavel. Uimirea și admirația poporului s-a schimbat acum în ură, și cei care cu puțin timp

în urmă erau gata să se închine ucenicilor, au aruncat cu pietre în Pavel, și l-au târât afară din cetate, crezând că era mort. Dar în timp ce ucenicii stăteau în jurul lui Pavel, plângându-l, spre bucuria lor, el s-a sculat și a mers cu ei în cetate.

În timp ce Pavel Îl propovăduia pe Îsus, o femeie posedată de un duh de ghicire, s-a luat după ei și striga: „Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului celui Preaînalt și ei vă vestesc calea mântuirii.“ Astfel ea i-a urmat pe ucenici multe zile. Dar Pavel era supărat, căci aceste strigăte după ei îndepărta mințile oamenilor de la adevăr. Scopul lui Satana în a o conduce să facă aceasta a fost să îi dezguste pe oameni, și să distrugă influența ucenicilor. Dar lui Pavel i s-a întărit duhul în el, și s-a întors spre femeie și a zis duhului: „În Numele lui Îsus Hristos îți poruncesc să ieși din ea.“ Și duhul rău a fost muștrat, și a părăsit-o.

Stăpânii ei erau mulțumiți că ea striga după ucenici; dar când duhul rău a lăsat-o, și au văzut-o ca o umilă ucenică a lui Hristos, s-au înfuriat. Ei strânseseră mulți bani prin ghicitul ei, iar acum nădejdea câștigului lor se spulberase. Obiectivul lui Satana a fost zădărnicit; dar slujitorii lui au pus mâna pe Pavel și pe Sila și i-au târât în piață înaintea conducătorilor și a dregătorilor, zicând: „Acești oameni, care sunt iudei, tulbură cetatea

noastră.“ Și mulțimea s-a ridicat împotriva lor, și dregătorii le-au smuls hainele de pe ei și au poruncit să-i bată [cu nuiele]. După ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță și au dat în grijă temnicerului să-i păzească bine. Temnicerul, ca unul care primise o astfel de poruncă, i-a aruncat în temnița dinăuntru și le-a băgat picioarele în butuci. Dar îngerii lui Dumnezeu i-au însoțit înăuntrul pereților temniței. Întemnițarea lor a vorbit spre slava lui Dumnezeu, și a arătat oamenilor că Dumnezeu era în lucrare și cu servii Săi aleși, și că pereții temniței au putut fi zguduți, și barele puternice de fier au putut fi deschise cu ușurință de El.

La miezul nopții Pavel și Sila se rugau și cântau cântări de laudă lui Dumnezeu, și deodată s-a făcut un mare cutremur de pământ, astfel că s-au zguduit temeliiile temniței. Și am văzut că îndată îngerul lui Dumnezeu a dezlegat legăturile fiecăruia. Temnicerul s-a deșteptat și s-a înspăimântat când a văzut ușile temniței deschise. A crezut că întemnițatii scăpaseră și că el trebuia să fie pedepsit cu moartea. Când era gata să se omoare, Pavel a strigat cu glas tare: „Să nu-ți faci niciun rău, căci toți suntem aici.“ Puterea lui Dumnezeu l-a convins pe temnicer. El a cerut o lumină, a sărit înăuntru și, tremurând de frică, s-a aruncat la picioarele lui

Pavel și ale lui Sila; i-a scos afară și le-a zis: „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?“ Și ei i-au zis: „Crede în Domnul Țsus, și vei fi mântuit tu și casa ta.“ Temnicerul i-a adunat atunci pe toți cei din casa lui, și Pavel le-a predicat pe Țsus. Înima temnicerului s-a unit cu acești frați, și le-a spălat rănile, și el și toată casa lui au fost botezați în noaptea aceea. Apoi le-a pus masa și s-a bucurat cu toată casa lui, crezând în Dumnezeu.

Vestea minunată despre puterea glorioasă a lui Dumnezeu care fusese arătată prin deschiderea ușilor temniței și convertirea și botezarea temnicerului și a familiei sale, s-a răspândit pretutindeni. Conducătorii au auzit despre aceste lucruri și s-au înfricoșat, și au trimis la temnicer, cerându-i să le dea drumul lui Pavel și lui Sila. Dar Pavel nu a vrut să părăsească temnița pe ascuns. El le-a zis: „După ce ne-au bătut cu nuiete în fața tuturor, fără să fim judecați, pe noi, care suntem romani, ne-au aruncat în temniță, și acum ne scot afară pe ascuns! Nu merge așa! Să vină ei singuri să ne scoată afară!“ Pavel și Sila nu doreau ca manifestarea puterii lui Dumnezeu să fie tănuită. Cei ce purtau nuietele au spus aceste cuvinte dregătorilor. Aceștia s-au temut, când au auzit că sunt romani. Și au venit să-i liniștească, i-au scos afară și i-au rugat să părăsească cetatea.

Capitolul 16

Pavel a vizitat Țerusalimul

La scurt timp după convertirea sa, Pavel a vizitat Țerusalimul, și L-a propovăduit pe Țsus și minunea harului Său. El povestea convertirea sa miraculoasă, ceea ce i-a înfuriat pe preoți și pe conducători, și ei căutau să-i ia viața. Dar ca viața să-i fie salvată, Țsus i-a apărut din nou într-o viziune în timp ce el se ruga, spunându-i: „Grăbește-te, ieși iute din Țerusalim, căci nu vor primi mărturisirea ta despre Mine.“ Pavel s-a rugat stăruitor de Țsus: „Doamne, ei știu că eu băgam în temniță și băteam prin sinagogi pe cei ce cred în Tine și că, atunci când se vărsa sângele lui Ștefan, martorul Tău, eram și eu de față, îmi uneam încuviințarea mea cu a celorlalți și păzeam hainele celor ce-l omorau.“ Pavel credea că iudeii din Țerusalim nu s-ar fi putut împotrivi mărturiei lui, ci că ei vor considera că marea schimbare din el s-a putut face doar prin puterea lui Dumnezeu. Dar Țsus i-a zis: „Du-te, căci te voi trimite departe la neamuri.“

Cât a lipsit din Țerusalim, Pavel a scris multe scrisori către diferite locuri, relatând experiența sa, și dând o mărturie puternică. Dar unii s-au străduit

să distrugă influența acelor scriitori. Ei au trebuit să admită că epistolele lui erau cu greutate și pline de putere, dar spuneau că atunci când era de față el însuși, era moale, și vorbirea lui de disprețuit.

Am văzut că Pavel a fost un om foarte învățat, și înțelepciunea și purtarea lui îi încântau pe ascultătorii săi. Oamenilor învățați le plăceau cunoștințele lui, și mulți dintre ei au crezut în Iesus. Când era înaintea împăraților și a unor grupuri mari de oameni, vorbea atât de convingător, că îi copleșea pe toți dinaintea lui. Aceasta i-a înfuriat foarte mult pe preoți și pe bătrâni. Pavel putea să intre ușor într-un raționament profund, și să se ridice, și să ducă lumea cu el pe cele mai înalte culmi ale gândirii, arătând bogățiile profunde ale harului lui Dumnezeu, și înfățișându-le dragostea uimitoare a lui Hristos. Apoi cu simplitate el cobora la înțelesul oamenilor de rând și în modul cel mai puternic povestea experiența sa, care trezea în ei dorința fierbinte de a fi ucenicii lui Hristos.

Domnul i-a descoperit lui Pavel că trebuia din nou să se suie la Ierusalim; că acolo va fi legat și va suferi pentru Numele Său. Și cu toate că a fost întemnițat pentru o perioadă lungă de timp, totuși Domnul Și-a dus mai departe lucrarea specială prin el. Lanțurile lui Pavel aveau să fie mijlocul de răspândire a cunoștințelor despre Hristos și astfel

să-L slăvească pe Dumnezeu. Când a fost trimis din cetate în cetate pentru judecarea sa, mărturia despre Iesus și incidentele interesante ale convertirii sale erau relatate înaintea împăraților și dregătorilor, ca ei să nu fie lăsați fără mărturie cu privire la Iesus. Mii au crezut în El și s-au bucurat în Numele Său. Am văzut că intenția specială a lui Dumnezeu s-a împlinit în călătoria lui Pavel pe apă: ca echipajul corăbiei să poată vedea puterea lui Dumnezeu prin Pavel, și ca păgânii de asemenea să poată auzi Numele lui Iesus, și mulți să fie convertiți prin învățătura lui și fiind martori la minunile săvârșite de el. Împărați și dregători au fost captivați de raționamentul său, și atunci când, cu zel și cu puterea Duhului Sfânt, el Îl predica pe Iesus, și relata evenimentele interesante ale experienței sale, convingerea că Iesus era Fiul lui Dumnezeu punea stăpânire pe ei; și în timp ce unii se minunau cu uimire când îl ascultau pe Pavel, unul a strigat: „Curând mă vei convinge să mă fac creștin!“ Totuși ei se gândeau că vor reflecta cu vreo ocazie viitoare la ceea ce auziseră. Satana a profitat de această amânare, și când ei au neglijat ocazia favorabilă atunci când inimile le erau înmuiate, ocazia a fost pierdută pentru totdeauna. Inimile li s-au împietrit.

Mi-a fost arătată lucrarea lui Satana mai întâi prin orbirea ochilor iudeilor astfel încât să nu-L

primească pe Ișus ca Mântuitorul lor, și apoi în a-i conduce prin invidie datorită minunilor Sale, să-Î vrea viața. Satana a intrat în unul chiar dintre cei care-L urmau pe Ișus, și l-a condus să-L trădeze în mâinile lor, și ei L-au răstignit pe Domnul vieții și al slavei. După ce Ișus a înviat din morți, iudeii au adăugat păcat peste păcat atunci când au căutat să ascundă faptul învierii prin plățirea cu bani a străjerilor romani ca să declare un neadevăr. Dar învierea lui Ișus fusese făcută de două ori sigură prin învierea unei mulțimi de martori care au fost readuși la viață împreună cu El. Ișus li S-a arătat ucenicilor Săi, și la peste cinci sute deodată, în timp ce aceia pe care i-a adus cu el s-au arătat multora declarând că Ișus înviase.

Satana îi făcuse pe iudei să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu prin refuzul lor de a-L primi pe Fiul Său, și mângîindu-și mâinile cu sângele cel mai prețios prin răstignirea Lui. Nu a contat cât de puternică a fost dovada dată că Ișus era Fiul lui Dumnezeu, Răscumpărătorul lumii; ei Îl omorâseră și nu puteau să primească nicio dovadă în favoarea Sa. Singura lor nădejde și consolare, la fel ca ale lui Satana după căderea sa, era să încerce să câștige împotriva Fiului lui Dumnezeu. Ei și-au continuat răzvrătirea prin prigonirea ucenicilor lui Hristos, și prin omorârea lor. Nimic nu suna așa de aspru în

urechile lor ca Numele lui Ișus pe care ei Îl răstigniseră. Și ei erau hotărâți să nu asculte de nicio dovadă în favoarea Lui. Ca în cazul lui Ștefan, când Duhul Sfânt a declarat prin el puternica dovadă că El era Fiul lui Dumnezeu, ei și-au astupat urechile ca să nu fie convinși. Și în timp ce Ștefan era acoperit în slava lui Dumnezeu, ei l-au omorât cu pietre. Satana îi ținea pe ucigașii lui Ișus bine în strânsoarea sa. Prin fapte rele ei i se predaseră singuri ca supuși de bună voie, și prin ei el era la lucru ca să tulbure și să necăjească pe cei care credeau în Hristos. El lucra prin iudei pentru a întărâta neamurile împotriva Numelui lui Ișus, și împotriva acelor care-L urmau și credeau în Numele Lui. Dar Dumnezeu Și-a trimis îngerii ca să-i întărească pe ucenici pentru lucrarea lor, ca ei să poată da mărturie despre lucrurile pe care le văzuseră și auziseră, și la urmă în neclintirea lor, să-și sigileze mărturia cu propriul sânge.

Satana s-a bucurat că iudeii erau bine prinși în lațul său. Ei încă își continuau ceremoniile, jertfele și rânduielile nefolositoare. Când Ișus atârna pe cruce și a strigat „*S-a sfârșit!*“, perdeaua templului s-a rupt în două, de sus până jos, pentru a face cunoscut că Dumnezeu nu se va mai întâlni cu preoții în templu, ca să le accepte jertfele și rânduielile; și de asemenea pentru a arăta că zidul

de despărțire dintre iudei și neamuri fusese dărâmat. Îsus Se adusese jertfă pe Sine Însuși pentru ambele părți, și dacă aveau să fie mântuiți, ambele părți trebuiau să creadă în Îsus ca singura jertfă pentru păcat, și ca Mântuitor al lumii.

În timp ce Îsus atârna pe cruce, când ostașul Î-a străpuns coasta cu o suliță, a ieșit sânge și apă, în două șuvoaie separate, unul de sânge, celălalt de apă limpede. Sângele era pentru a spăla păcatele acelor care vor crede în Numele Lui. Apa reprezenta acea apă vie care se obține de la Îsus pentru a da viață credinciosului.

Capitolul 17

Marea apostazie

Am fost dusă mai departe în timpul când păgânii idolatri i-au prigonit cu cruzime pe creștini și i-au omorât. Sângele a curs în șuvoaie. Cei nobili, învățați și oamenii simpli au fost deopotrivă omorâți fără milă. Familii înstărite au fost aduse la sărăcie pentru că nu au vrut să renunțe la religia lor. Cu toată prigonirea și suferințele pe care acei creștini le-au îndurat, ei nu au vrut să coboare standardul. Ei și-au păstrat religia curată. Am văzut că Satana a tresăltat de bucurie și a triumfat în fața suferințelor poporului lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu a privit cu mare aprobare asupra martirilor Săi credincioși, și creștinii care au trăit în acest timp înfricoșător au fost foarte mult iubiți de El; pentru că ei au fost dispuși să sufere pentru El. Fiecare suferință îndurată de ei a mărit răsplata lor în cer. Dar cu toate că Satana se bucura fiindcă sfinții sufereau, totuși nu era mulțumit. El voia controlul asupra minții la fel ca asupra trupului. Suferințele îndurate de acei creștini i-au adus mai aproape de Domnul, și i-au făcut să se iubească unii pe alții, și i-au determinat să se teamă mai mult ca oricând să-L supere. Satana dorea să-i facă să nu fie plăcuți înaintea lui Dumnezeu; atunci ei și-ar fi pierdut

puterea, curajul și fermitatea. Cu toate că mii erau omorâți, totuși se ridicau alții pentru a le lua locul. Satana vedea că își pierdea supușii, și cu toate că ei sufereau prigonirea și moartea, totuși ei erau siguri în Isus Hristos, devenind supușii împărăției Sale. Și el și-a făcut planurile pentru a lupta cu mai mare succes împotriva stăpânirii lui Dumnezeu, și pentru a doborî biserica. El i-a condus pe acei păgâni idolatri să îmbrățișeze o parte din credința creștină. Ei au mărturisit credință în răstignirea și învierea lui Hristos, fără o schimbare a inimii, și au propus să se unească cu cei care-L urmau pe Isus. O ce pericol înfricoșător pentru biserică! A fost un timp de chin sufletesc. Unii s-au gândit că dacă vor coborî și se vor uni cu acei idolatri care îmbrățișaseră o parte din credința creștină, acesta ar fi fost mijlocul prin care să-i convertească. Satana căuta să corupă învățăturile Bibliei. În cele din urmă am văzut că standardul a fost coborât și păgânii s-au unit cu creștinii. Ei fuseseră închinători la idoli, și cu toate că pretindeau că erau creștini, au adus împreună cu ei idolatria lor. Ei au schimbat doar obiectele închinării lor cu chipuri de sfinți, și chiar cu chipul lui Hristos și al Mariei, mama lui Isus. Creștinii s-au unit treptat cu ei, și religia creștină a fost coruptă, și biserica și-a pierdut curăția și puterea. Unii au refuzat să se unească cu ei și și-au păstrat curăția, și s-au închinat doar lui Dumnezeu.

Ei nu voiau să se plece în fața niciunui chip a nimic de sus din cer sau de jos de pe pământ.

Satana a tresăltat de bucurie la căderea atâtor de mulți, și apoi a întărâtat biserica decăzută să îi forțeze pe cei care voiau să-și păstreze curăția religiei lor, ori să accepte ceremoniile lor și închinarea la chipuri, ori să fie omorâți. Focul prigonirii a fost din nou aprins împotriva adevăratei biserici a lui Isus Hristos, și milioane de oameni au fost uciși fără milă.

Acest lucru mi-a fost prezentat în felul următor. O mare companie de păgâni idolatri ducea un steag negru pe care erau formele soarelui, lunii și stelelor. Compania părea să fie foarte feroasă și mâniată. Mi-a fost arătată apoi o altă companie ducând un steag alb, curat, și pe el era scris: „Curăție și sfințenie Domnului“. Fețele lor erau marcate de fermitate și resemnare cerească. Î-am văzut pe păgânii idolatri apropiindu-se de ei, și a fost un mare măcel. Creștinii dispăreau înaintea lor; și totuși compania creștinilor a strâns și mai mult rândurile, și a ținut steagul și mai ferm. În timp ce mulți cădeau, alții se adunau în jurul steagului și le luau locul.

Am văzut compania idolatrilor sfātuindu-se împreună. Ei eșuaseră în a-i face pe creștini să cedeze, și s-au pus de acord cu un alt plan. Î-am văzut coborând steagul lor, și s-au apropiat de acea companie de creștini fermi, și le-au făcut propuneri.

La început propunerile lor au fost respinse în mod categoric. Apoi am văzut compania creștinilor sfătuindu-se împreună. Unii au spus că ei voiau să coboare steagul, să accepte propunerile, și să-și salveze viețile, și la urmă puteau să prindă putere ca să ridice steagul lor printre acei păgâni idolatri. Dar unii nu au vrut să accepte acest plan, ci au ales cu fermitate mai degrabă să moară ținând steagul decât să îl coboare. Apoi am văzut pe mulți din acea companie creștină coborând steagul, și unindu-se cu păgânii; în timp ce cei fermi și neclintiți au apucat steagul și l-au ținut iarăși sus. Am văzut persoane părăsind continuu compania celor care duceau steagul curat, și alăturându-se idolatrilor, și ei s-au unit împreună sub steagul negru, ca să-i prigonească pe cei care duceau steagul alb, și mulți au fost uciși. Totuși steagul alb era ținut sus, și persoane au fost ridicate să se adune în jurul lui.

Iudeii care au declanșat primii furia păgânilor împotriva lui Îsus, nu aveau să scape. În sala de judecată iudeii înfuriați au strigat atunci când Pilat ezita să-L condamne pe Îsus: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.“ Neamul iudeilor a trăit împlinirea acestui blestem îngrozitor pe care ei l-au cerut asupra propriilor lor capete. Păgânii și acei așa-numiți creștini erau deopotrivă dușmanii lor. Acei așa-zisi creștini, în zelul lor pentru crucea lui Hristos, pentru că iudeii Îl

răstigniseră pe Îsus, credeau că cu cât mai multă suferință aduceau asupra lor, cu atât mai mult puteau să fie plăcuți înaintea lui Dumnezeu. Și mulți dintre acei iudei necredincioși au fost uciși, în timp ce alții au fost duși din loc în loc, și au fost pedepsiți aproape în orice fel.

Sângele lui Hristos și al ucenicilor pe care ei îi dăduseră la moarte, era asupra lor, și judecăți îngrozitoare au venit peste ei. Blestemul lui Dumnezeu i-a urmat, și ei au ajuns de pomină și o batjocură pentru păgâni și creștini. Ei erau evitați, înjosiți și detestați, ca și când semnul lui Cain era asupra lor. Totuși am văzut că Dumnezeu a păstrat în mod uimitor acest popor, și îi răspândise pe pământ, ca să fie priviți ca unii asupra cărora a venit în mod deosebit blestemul lui Dumnezeu. Am văzut că Dumnezeu îi părăsise pe iudei ca națiune; totuși era o parte din ei care aveau să fie făcuți în stare să rupă vâlul de pe inimile lor. Unii vor vedea totuși că profetia a fost împlinită în ceea ce-i privește, și Îl vor primi pe Îsus ca pe Mântuitorul lumii, și vor vedea marele păcat al națiunii lor în a-L respinge pe Îsus, și a-L răstigni. Persoane dintre iudei vor fi convertite, dar ca națiune ei sunt pentru totdeauna părăsiți de Dumnezeu.

Capitolul 18

Taina fărădelegii

A fost întotdeauna planul lui Satana să atragă mințile oamenilor de la Îsus spre oameni și să distrugă responsabilitatea individuală. Satana a eșuat în planul său atunci când L-a ispitit pe Fiul lui Dumnezeu. El a avut mai mult succes atunci când a venit la omul căzut. Învățătura creștinismului a fost stricată. Papi și preoți și-au permis să-și ia o poziție înaltă, și au învățat poporul să privească la ei pentru a li se ierta păcatele, în loc să privească în mod personal la Hristos. Biblia a fost ținută departe de ei, pentru a se ascunde adevărurile care i-ar fi condamnat.

Oamenii erau pe deplin înșelați. Ei erau învățați că papii și preoții erau reprezentanții lui Hristos, când de fapt ei erau reprezentanții lui Satana; și când se plecau înaintea lor, ei se închinau lui Satana. Oamenii au cerut Biblia, dar preoții considerau periculos să-i lase să aibă Cuvântul lui Dumnezeu ca să-L citească singuri, ca să nu se lumineze, iar păcatele lor să fie date pe față. Oamenii erau învățați să se uite la acești înșelători, și să primească fiecare cuvânt de la ei, ca din gura lui Dumnezeu. Ei aveau acea putere asupra minții, pe care doar Dumnezeu ar trebui să o aibă. Și dacă vreunii îndrăzneau să-și urmeze propriile convingeri, aceeași ură pe care Satana și iudeii au arătat-o față

de Îsus s-ar fi aprins împotriva lor, și cei cu putere ar fi însetat după sângele lor. Mi-a fost arătat un timp când Satana a triumfat în mod deosebit. Mulțimi de creștini au fost uciși într-un mod înfricoșător pentru că voiau să-și păstreze religia curată.

Biblia era urâtă, și s-au făcut eforturi să se curețe pământul de Cuvântul prețios al lui Dumnezeu. Citirea Bibliei a fost interzisă sub pedeapsa cu moartea, și toate exemplarele Cărții Sfinte care au putut fi găsite au fost arse. Dar am văzut că Dumnezeu a avut o grijă deosebită de Cuvântul Său. El l-a protejat. În diferite perioade de timp nu au existat decât foarte puține exemplare ale Bibliei, totuși Dumnezeu nu a permis să se piardă Cuvântul Său. Și în zilele din urmă, exemplarele Bibliei vor fi așa de înmulțite, încât fiecare familie să o poată avea. Am văzut că atunci când erau doar foarte puține exemplare ale Bibliei, ea era prețioasă și aducătoare de mângâiere pentru urmașii persecutați ai lui Îsus. Era citită în modul cel mai secret, și cei care aveau acest înalt privilegiu, simțeau că aveau o convorbire cu Dumnezeu, cu Fiul Său Îsus, și cu ucenicii Săi. Dar acest privilegiu binecuvântat i-a costat pe mulți dintre ei propria viață. Dacă erau descoperiți, ei erau luați de la citirea Cuvântului sacru și duși la butucul călăului, pe rug sau în temniță pentru a muri de foame.

Satana nu a putut să împiedice Planul de Mântuire. Îsus a fost răstignit și a înviat a treia zi. Satana le-a spus îngerilor lui că va face chiar și răstignirea și învierea să vorbească în avantajul său. El a fost de acord ca cei care mărturiseau credință în Îsus să creadă că legile care reglementau sacrificiile și darurile iudaice au încetat la moartea lui Hristos, dacă putea să-i împingă mai departe, și să-i facă să creadă că și Legea celor zece porunci a murit împreună cu Hristos.

Am văzut că mulți s-au supus cu ușurință acestui plan al lui Satana. Tot cerul s-a umplut de indignare când a văzut Legea sfântă a lui Dumnezeu călcată în picioare. Îsus și toată oastea cerească erau familiarizați cu natura Legii lui Dumnezeu; ei știau că El nu o va schimba sau desființa. Condiția fără speranță a omului a produs cea mai profundă întristare în cer, și L-a făcut pe Îsus să se ofere să moară pentru cei care au călcat Legea sfântă a lui Dumnezeu. Dacă Legea Sa putea să fie desființată, omul ar fi putut să fie mântuit fără moartea lui Îsus. Moartea lui Îsus nu a distrus Legea Tatălui Său; ci a preamărit-o și a onorat-o, impunând ascultare față de toate preceptele ei sfinte. Dacă biserica ar fi rămas curată și statornică, Satana nu i-ar fi putut înșela și conduce să calce în picioare Legea lui Dumnezeu. În acest plan plin de încumetare, Satana

atacă direct împotriva temeliei stăpânirii lui Dumnezeu în cer și pe pământ. Răzvrătirea lui l-a făcut să fie alungat din cer. După ce s-a răzvrătit, pentru a se salva pe sine, el a dorit ca Dumnezeu să-Și schimbe Legea. Dar Dumnezeu i-a spus lui Satana, în fața întregii oștiri cerești, că Legea Sa era de neschimbat. Satana știe că dacă poate să-i facă pe alții să încalce Legea lui Dumnezeu, este sigur de ei, pentru că orice călcător al Legii Sale trebuie să moară.

Satana a hotărât să meargă chiar mai departe. El le-a spus îngerilor săi că unii vor fi atât de plini de râvnă pentru Legea lui Dumnezeu că nu vor putea să fie prinși în această cursă; că cele zece porunci erau așa de clare că mulți vor crede că ele încă erau obligatorii. De aceea el trebuia să caute să strice porunca a patra care Îl arată pe Dumnezeul cel viu. El i-a condus pe reprezentanții săi să se încumete să schimbe Sabatul, și să modifice singura poruncă dintre cele zece care Îl arată pe Dumnezeul cel adevărat, Creatorul cerurilor și al pământului. Satana le-a înfățișat învierea glorioasă a lui Îsus, și le-a spus că prin învierea Lui în prima zi a săptămânii, El a schimbat Sabatul din ziua a șaptea în prima zi a săptămânii. Astfel Satana a folosit învierea pentru a servi scopului său. El și îngerii lui s-au bucurat că rătăcirile pe care ei le pregătiseră au prins așa de bine la așa-zișii prieteni ai lui Hristos.

La ceea ce unii s-ar fi uitat cu groază religioasă, alții aveau să primească. Diferitele rătăcirii aveau să fie primite și apărute cu zel. Voia lui Dumnezeu descoperită clar în Cuvântul Său, a fost acoperită cu rătăcirii și tradiții, care au fost învățate ca fiind poruncile lui Dumnezeu. Dar cu toate că această amăgire strigătoare la cer avea să fie răbdată ca să fie continuată de-a lungul timpului până la a doua apariție a lui Isus, totuși de-a lungul întregului acest timp de rătăcire și înșelăciune, Dumnezeu nu a fost lăsat fără niciun martor. Au existat martori adevărați și credincioși care au ținut toate poruncile lui Dumnezeu de-a lungul întunericului și prigonirii bisericii.

Am văzut că îngerii au fost umpluți de uimire când au văzut suferințele și moartea Împăratului slavei. Dar am văzut că nu a fost de mirare pentru oastea îngerilor că Domnul vieții și al slavei, care a umplut tot cerul cu bucurie și splendoare, avea să rupă legăturile morții, și a ieșit ca un învingător triumfător din locul care-L ținea închis. Și dacă vreunul dintre aceste evenimente ar trebui comemorat printr-o zi de odihnă, acesta este răstignirea. Dar, am văzut că niciunul dintre aceste evenimente nu a fost desemnat să schimbe sau să desființeze Legea lui Dumnezeu; ci ele dau cea mai puternică dovadă a neschimbării Sale.

Amândouă aceste evenimente importante au comemorările lor. Prin participarea la cina Domnului, la pâinea frântă și rodul viței, noi vestim mai departe moartea Domnului până va veni El. Prin ținerea acestei comemorări, scenele suferințelor și morții Sale sunt aduse proaspete în mintea noastră. Învierea lui Hristos este comemorată atunci când suntem îngropați cu El prin botez, și înviem din mormântul de apă asemenea învierii Sale, pentru a trăi o viață nouă.

Mi-a fost arătat că Legea lui Dumnezeu va sta neclintită pentru totdeauna, și va exista pe noul pământ pentru toată veșnicia. La creație, când temeliiile pământului au fost puse, fii lui Dumnezeu au privit cu admirație peste lucrarea Creatorului, și toată oastea cerească a strigat de bucurie. Atunci a fost pusă temelia Sabatului. La terminarea celor șase zile de creație, Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toată lucrarea Sa pe care o făcuse. Și El a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ea S-a odihnit de toată lucrarea Sa. Sabatul a fost instituit în Eden înainte de cădere, și a fost ținut de Adam și Eva, și de toată oastea cerească. Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea, și a binecuvântat-o și a sfințit-o. Și am văzut că Sabatul nu va fi niciodată desființat, ci sfinții răscumpărați, și toată oastea îngerească, îl vor ține în cinstea marelui Creator pentru toată veșnicia.

Capitolul 19

Moarte, nu viață veșnică în chin

Satana și-a început amăgirea în Eden. El i-a spus Evei: „Hotărât, că nu veți muri.“ Aceasta a fost prima lecție a lui Satana despre nemurirea sufletului. Și a continuat această amăgire de atunci până în prezent, și o va continua până când robia copiilor lui Dumnezeu se va termina. Atenția mi-a fost îndreptată spre Adam și Eva în Eden. Ei au mâncat din pomul interzis, și apoi sabia învăpăiată a fost pusă în jurul pomului vieții, și ei au fost alungați din grădină ca să nu poată mânca din pomul vieții și să fie păcătoși nemuritori. Pomul vieții trebuia să mențină nemurirea. Am auzit un înger întrebând: „Cine din familia lui Adam a trecut de sabia învăpăiată, și a mâncat din pomul vieții?“ Am auzit un alt înger răspunzând: „Nici unul din familia lui Adam nu a trecut de sabia învăpăiată și nu a mâncat din acel pom; de aceea nu există nici un păcătos nemuritor.“ Sufletul care păcătuiește, acela va muri de o moarte veșnică; o moarte care va dura pentru totdeauna, unde nu va fi nicio speranță de înviere; și apoi mânia lui Dumnezeu se va potoli.

A fost uimitor pentru mine că Satana a putut să reușească atât de bine în a-i face pe oameni să creadă că cuvintele lui Dumnezeu, „sufletul care păcătuiește, acela va muri“, înseamnă că sufletul care păcătuiește nu va muri, ci va trăi veșnic în chin. Îngerul a spus: „Viața este viață, fie că este în durere sau în fericire. Moartea este fără durere, fără bucurie, fără ură.“

Satana le-a spus îngerilor săi să facă un efort deosebit pentru a răspândi amăgirea și minciuna spusă pentru prima dată Evei în Eden: „Hotărât, că nu veți muri.“ Și când rătăcirea a fost primită de oameni, și ei au crezut că omul era nemuritor, Satana i-a condus și mai departe ca să creadă că păcătosul va trăi în chin veșnic. Apoi calea a fost pregătită pentru ca Satana să lucreze prin reprezentanții lui, și să-L prezinte pe Dumnezeu înaintea oamenilor ca pe un tiran răzbunător: că pe cei de care nu este mulțumit îi va arunca în iad și îi va face să simtă pentru totdeauna mânia Sa; și că ei vor suferi un chin nespus de mare, în timp ce El Se va uita în jos la ei cu satisfacție, când ei se zbat în suferințe îngrozitoare și flăcări veșnice. Satana a știut că dacă această rătăcire va fi primită, Dumnezeu va fi temut și urât de foarte mulți, în loc să fie iubit și admirat; și că mulți vor fi făcuți să creadă că amenințările din cuvântul lui Dumnezeu

nu se vor împlini literal; pentru că ar fi împotriva caracterului Său de bunăvoință și iubire să arunce în chinuri veșnice ființele pe care le-a creat. Satana i-a condus la altă extremă, să treacă pe deplin cu vederea dreptatea lui Dumnezeu și amenințările din Cuvântul Său, și să-L prezinte ca având doar milă, și că nici un om nu va pieri, ci toți, atât sfinți cât și păcătoși, vor fi în cele din urmă mântuiți în Împărăția Sa. Ca urmare a rătăcirii răspândite despre nemurirea sufletului și a chinului fără sfârșit, Satana profită de o altă clasă de oameni și îi face să privească Biblia ca pe o carte neinspirată. Ei gândesc că ea învață multe lucruri bune, dar ei nu pot să se încreadă în ea și s-o iubească, pentru că au fost învățați că ea susține învățătura despre chinul veșnic.

Satana profită de încă o altă clasă de oameni, și îi conduce și mai departe făcându-i să nege existența lui Dumnezeu. Ei nu pot vedea nicio consecvență în caracterul Dumnezeului Bibliei dacă El va chinui o parte din familia umană pentru toată veșnicia în chinuri groaznice. Și ei neagă Biblia și pe Autorul ei, și privesc moartea ca pe un somn veșnic.

Apoi Satana conduce o altă clasă de oameni, care sunt fricoși și temători, să comită păcat; și după ce au păcătuit, le pune înainte faptul că plata

păcatului nu este moartea, ci o viață veșnică în chinuri îngrozitoare, care să fie îndurate de-a lungul veacurilor fără sfârșit ale veșniciei. Satana se folosește de ocazia favorabilă, și mărește înaintea minților lor slabe ororile unui iad fără sfârșit, și pune stăpânire pe mințile lor, și ei își pierd rațiunea. Apoi Satana și îngerii lui tresaltă de bucurie, și cei necredincioși și atești se alătură aruncând critici asupra creștinismului. Ei privesc aceste urmări rele ale primirii ereziei răspândite, ca un rezultat normal al credinței în Biblie și în Autorul ei.

Am văzut că oastea cerească s-a umplut de indignare la această lucrare plină de încumetare a lui Satana. Am întrebat de ce toate aceste amăgiri trebuia să fie îngăduite să-și producă efectul asupra minților oamenilor, când îngerii lui Dumnezeu erau puternici, și dacă ar fi fost însărcinați, ar fi putut să zdrobească cu ușurință puterea dușmanului. Apoi am văzut că Dumnezeu știa că Satana va încerca orice modalitate pentru a-l distruge pe om; de aceea El a lăsat ca să fie scris Cuvântul Său, și a făcut planurile Sale față de om atât de clare încât nici cel mai slab nu trebuie să greșească. Apoi, după ce a dat Cuvântul Său omului, El l-a păstrat cu grijă, astfel încât Satana și îngerii lui, prin orice agent sau reprezentant, să nu-l poată distruge. În timp ce alte cărți puteau fi distruse, această carte sfântă avea să

fie nemuritoare. Și aproape de încheierea timpului, când amăgirile lui Satana se vor înmulți, exemplarele acestei Cărți vor fi așa de multiplicat, încât toți care doresc, să poată avea un exemplar al voii descoperite a lui Dumnezeu pentru om, și dacă doreau, se puteau înarma împotriva amăgirilor și minunilor mincinoase ale lui Satana.

Am văzut că Dumnezeu a protejat Biblia în mod deosebit, totuși oameni învățați, atunci când erau puține exemplare, au schimbat cuvintele în unele cazuri, gândind că o făceau mai clară, când de fapt ei încurcau ceea ce era clar, făcând-o să sprijine punctele lor de vedere formate, conduse de tradiții. Dar am văzut că luat în întregime, Cuvântul lui Dumnezeu este o înlănțuire perfectă, o porțiune a Scripturii explicând alta. Adevărații căutători de adevăr nu trebuie să se înșele; căci Cuvântul lui Dumnezeu nu numai că este clar și simplu în vestirea căii care duce la viață, ci Duhul Sfânt este dat să îndrume în înțelegerea căii vieții descoperită în Cuvântul Său.

Am văzut că îngerii lui Dumnezeu nu aveau să controleze niciodată voința. Dumnezeu pune înaintea omului viața și moartea. El poate să aleagă singur. Mulți doresc viața dar continuă să meargă pe calea cea largă pentru că nu au ales viața.

Am văzut mila și îndurarea lui Dumnezeu prin faptul că L-a dat pe Fiul Său să moară pentru omul vinovat. Aceia care nu vor alege să primească mântuirea care a fost atât de scump dobândită pentru ei, trebuie să fie pedepsiți. Ființe pe care Dumnezeu le-a creat au ales să se răzvrătească împotriva stăpânirii Sale; dar am văzut că Dumnezeu nu i-a închis în iad ca să îndure un chin fără sfârșit. Nu a putut să-i ia la cer; pentru că a-i aduce în compania celor curați și sfinți i-ar face pe deplin nefericiți. Dumnezeu nu-i va lua la cer, dar nici nu-i va face să sufere veșnic. El îi va nimici complet, și îi va face să fie ca și când nu fuseseră, și atunci dreptatea Sa va fi satisfăcută. El l-a făcut pe om din țărâna pământului, și cei neascultători și nesfinți vor fi mistuiți de foc, și se vor întoarce iarăși în țărână. Am văzut că bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu în această privință ar trebui să-i facă pe toți să admire caracterul Său, și să-L adore. Și după ce cei răi vor fi distruși de pe fața pământului, toată oastea cerească va spune: „Amin!“

Satana s-a uitat cu mare satisfacție la cei care mărturiseau Numele lui Hristos, și se lipeau strâns de aceste amăgiri create de el. Lucrarea lui este aceea de a crea încă noi amăgiri. Puterea lui crește, și el devine mai viclan. El i-a condus pe reprezentanții săi, pe papi și pe preoți, să se înalțe

pe sine, și să întărească lumea să îi prigonească în mod crunt pe cei care Îl iubeau pe Dumnezeu, și nu erau dispuși să-i accepte amăgirile, introduse prin ei. Satana i-a determinat pe agenții lui, să-i nimicească pe urmașii devotați ai lui Hristos. O, ce suferințe și chinuri i-au făcut să îndure pe cei prețioși în fața lui Dumnezeu! Îngerii au păstrat un raport credincios despre toate acestea. Dar Satana și îngerii lui răi au tresăltat de bucurie, și le-au spus îngerilor care le slujeau și îi întăreau pe acei sfinți suferinzi, că ei îi vor omorî astfel încât nu va mai rămâne nici un creștin adevărat pe pământ. Am văzut că biserica lui Dumnezeu era atunci curată. Atunci nu era niciun pericol ca oameni cu inimi stricate să vină în biserica lui Dumnezeu; căci creștinul adevărat, care îndrăznește să-și mărturisească credința, era în pericol să fie tras pe roată, ars pe rug, și supus la orice tortură pe care Satana și îngerii lui răi au putut s-o născocescă și s-o pună în mintea omului.

Capitolul 20

Reforma

Dar cu toată prigonirea și omorârea sfinților, totuși martori vii erau ridicați pretutindeni. Îngerii lui Dumnezeu făceau lucrarea încredințată în grija lor. Ei căutau în locurile cele mai întunecate și alegeau din întuneric oameni care erau cu inima cinstită. Ei erau cu toții îngropați în rătăcire, dar Dumnezeu i-a ales așa cum a făcut-o cu Saul, ca vase alese care să ducă adevărul Său, și să-și ridice vocile împotriva păcatelor pretinsului Său popor. Îngerii lui Dumnezeu i-au mișcat inima lui Martin Luther, lui Melancthon, și altora în diferite locuri, să înseteze după mărturia vie a Cuvântului lui Dumnezeu. Vrajmașul năvălise ca un potop de ape, și steagul trebuia să fie ridicat împotriva lui. Luther a fost ales să țină piept furtunii și să se ridice împotriva mâniei unei biserici decăzute, și să-i întărească pe cei câțiva care erau credincioși mărturisirii lor sfinte de credință. El s-a temut întotdeauna ca nu cumva să greșescă față de Dumnezeu. El a încercat prin fafpte să obțină favoarea lui Dumnezeu; dar nu a fost mulțumit până când o licărire de lumină din cer a alungat întunericul din mintea lui, și l-a condus să se

încreadă nu în fapte, ci în meritele sângelui lui Hristos, și să vină la Dumnezeu în mod personal, nu prin papi sau duhovnici, ci doar prin Îsus Hristos. O, cât de prețios a fost pentru Luther să înțeleagă acest lucru! Această lumină nouă și prețioasă care se ivise peste înțelegerea lui întunecată și-i alungase superstiția, el a prețuit-o mai mult decât pe cea mai valoroasă comoară pământească. Cuvântul lui Dumnezeu era nou. Totul se schimbase. Cartea de care se temuse pentru că nu putuse să vadă frumusețe în ea, era *viață*, VIAȚĂ pentru el. Era bucuria, mângâierea și învățătorul său binecuvântat. Nimic nu-l putea face să lase la o parte studiul ei. El se temuse de moarte, dar când a citit Cuvântul lui Dumnezeu, toate temerile lui au dispărut, și el a admirat caracterul lui Dumnezeu, și L-a iubit. El a cercetat Cuvântul lui Dumnezeu pentru sine însuși. S-a desfătat cu comorile prețioase pe care le conținea, iar apoi l-a cercetat pentru biserică. A fost dezgustat de păcatele acelora în care se încrezuse pentru mântuire. Î-a văzut pe foarte mulți învăluți în același întuneric care îl acoperise pe el. A căutat cu ardoare o ocazie favorabilă pentru a-i îndrepta spre Mielul lui Dumnezeu, singurul care ridică păcatul lumii. Și-a ridicat vocea împotriva răstăcirilor și păcatelor bisericii papale, și cu toată seriozitatea dorea să rupă lanțul întunericului care

îngrădea mii de oameni și-i făcea să se încreadă în fapte pentru mântuire. El dorea cu ardoare să fie făcut în stare să deschidă în fața minților lor adevăratele bogății ale harului lui Dumnezeu, și minunata mântuire obținută prin Îsus Hristos. Și-a înălțat vocea cu zel, și în puterea Duhului Sfânt a strigat împotriva păcatelor existente ale conducătorilor bisericii; și când a întâlnit furtuna de împotrivire din partea preoților, curajul său nu a cedat, pentru că el se sprijinea cu tărie pe brațul puternic al lui Dumnezeu, și cu convingere se încredea în El pentru biruință. Și când a împins lupta tot mai aproape, furia preoților s-a aprins împotriva lui. Ei nu doreau să fie reformați. Ei au ales să fie lăsați în comoditate, în plăceri necontrolate, în nelegiuire. Doreau ca biserica să fie ținută în întuneric.

Am văzut că Luther a fost înflăcărat și zelos, fără frică și curajos în muștrarea păcatului și apărarea adevărului. Nu i-a păsat de oamenii răi și de demoni. El știa că avea pe Cineva cu el care era mai mare decât ei toți. Luther avea înflăcărare, zel, curaj și neînfricare, și uneori putea să meargă prea departe. Dar Dumnezeu l-a ridicat pe Melanchthon, care era exact opusul lui în caracter, pentru a-l ajuta pe Luther și a duce mai departe lucrarea reformei. Melanchthon era temător, fricos, prudent, și avea

mare răbdare. El a fost foarte mult iubit de Dumnezeu. Cunoștea foarte bine Scripturile, și judecata și înțelepciunea sa erau deosebite. Iubirea lui pentru cauza lui Dumnezeu era egală cu a lui Luther. Domnul a legat aceste inimi una de alta; ei au fost prieteni care nu aveau să fie niciodată separați. Luther a fost de mare ajutor pentru Melancthon când acesta se afla în pericol să fie fricos și încet, iar Melancthon a fost de asemenea de mare ajutor pentru Luther să-l țină de la a se mișca prea repede. Prudența prevăzătoare a lui Melancthon a evitat de multe ori probleme care ar fi venit asupra cauzei lor, dacă lucrarea ar fi fost lăsată doar pe seama lui Luther; și lucrarea ar fi dat de multe ori greș în a fi împinsă înainte, dacă ar fi fost lăsată doar pe seama lui Melancthon. Mi-a fost arătată înțelepciunea lui Dumnezeu în a-i alege pe acești doi bărbați, cu caractere diferite pentru a duce mai departe lucrarea Reformei.

Am fost apoi dusă înapoi în zilele apostolilor, și am văzut că Dumnezeu a ales ca parteneri un Petru înflăcărat și zelos, și un Ioan blând, răbdător și umil. Uneori Petru era impulsiv. Și ucenicul iubit l-a domolit deseori pe Petru, când zelul și înflăcărarea lui îl duceau prea departe; dar aceasta nu l-a îndreptat. Dar după ce Petru Îl tăgăduise pe Domnul său, și s-a căit și a fost întors la Dumnezeu,

tot ceea ce avea nevoie era o atenționare blândă din partea lui Ioan pentru a-i domoli ardoarea și zelul. Cauza lui Hristos ar fi avut de multe ori de suferit dacă ar fi fost lăsată doar asupra lui Ioan. Zelul lui Petru era necesar. Curajul și energia lui i-au scăpat deseori din dificultăți, și i-au adus la tăcere pe dușmanii lor. Ioan era captivant. El i-a câștigat pe mulți pentru cauza lui Hristos prin îndelunga sa răbdare și devotare profundă.

Dumnezeu a ridicat bărbați care să strige împotriva păcatelor existente ale bisericii papale, și să ducă mai departe Reforma. Satana a căutat să nimicească acești martori vii; dar Dumnezeu a făcut un zid în jurul lor. Unora, pentru slava Numelui Său, li s-a permis să sigileze mărturia pe care o dăduseră cu propriul lor sânge; dar erau alți bărbați puternici ca Luther și Melancthon, care cel mai bine puteau să-l dea slavă lui Dumnezeu trăind și strigând tare împotriva păcatelor papilor, preoților și regilor. Ei tremurau înaintea vocii lui Luther. Prin acești bărbați aleși, raze de lumină au început să împrăștie întunericul, și foarte mulți au primit cu bucurie lumina și au umblat în ea. Și când un martor era ucis, doi sau mai mulți erau ridicați pentru a-i lua locul.

Dar Satana nu era mulțumit. El putea să aibă putere doar asupra trupului. El nu putea să-i facă pe

credincioși să renunțe la credința și speranța lor. Și chiar în moarte, ei au triumfat cu speranța luminoasă a nemuririi la învierea celor drepți. Ei aveau mai mult decât energia oamenilor muritori. Nu îndrăzneau să adoarmă nici pentru o clipă. Ei țineau armura creștină încinsă în jurul lor, pregătiți de luptă, nu numai cu dușmani spirituali, ci cu Satana sub formă de oameni, al căror strigăt neîncetat era: „Renunțați la credința voastră sau muriți!“ Acești câțiva creștini erau puternici în Dumnezeu, și mai prețioși în fața Sa decât o jumătate de lume purtând numele lui Hristos, dar lași în cauza Lui. În timpul în care biserica era prigonită, ei erau uniți și plini de dragoste. Ei erau puternici în Dumnezeu. Păcătoșilor nu le era permis să se unească cu ei; nici amăgitorilor și nici celor amăgiți. Doar aceia care erau dispuși să renunțe la tot pentru Hristos, puteau să fie ucenicii Săi. Lor le plăcea să fie săraci, umili și asemenea lui Hristos.

Capitolul 21

Biserica unită cu lumea

Satana s-a sfătuit atunci cu îngerii lui și au analizat ceea ce câștigaseră. Era adevărat că opriseră câteva suflete fricoase prin teama de moarte de la a îmbrățișa adevărul; dar mulți, chiar și dintre cei mai fricoși, primiseră adevărul, și imediat frica și teama i-au părăsit. Și când au fost martori la moartea fraților lor, și au văzut neclintirea și răbdarea lor, au știut că Dumnezeu și îngerii îi ajutau să îndure asemenea suferințe, și au devenit curajoși și neînfricați. Și când au fost chemați să-și dea propria viață, și-au păstrat credința cu atâta răbdare și neclintire că i-au făcut chiar și pe ucigașii lor să tremure. Satana și îngerii lui au hotărât că era o cale prin care ar fi reușit mai bine să distrugă suflete, și care ar fi fost mai sigură la sfârșit. Ei au văzut că deși îi făcuseră pe creștini să sufere, neclintirea lor și speranța luminoasă care-i încuraja, i-a făcut pe cei mai slabi să devină puternici, și ca instrumentele de tortură și flăcările să nu poată să-i sperie. Ei au urmat purtarea nobilă a lui Îsus când a fost în fața ucigașilor Săi, și mulți au fost convinși de adevăr văzând neschimbarea lor și slava lui Dumnezeu care se așezase peste ei. Satana a hotărât

că trebuia să vină într-o formă mai blândă. El stricase învățăturile Bibliei, și tradiții care aveau să distrugă milioane de oameni prindeau rădăcini adânci. El și-a reținut ura, și s-a hotărât să nu-și împingă supușii la o asemenea prigonire amară, ci să facă biserica să se lupte, nu pentru credința dată odată sfinților, ci pentru diferite tradiții. Când a făcut biserica să primească favoruri și onoruri lumești sub pretenția falsă că îi erau de folos, ea a început să piardă favoarea lui Dumnezeu. În mod treptat biserica și-a pierdut puterea, când a evitat să declare adevărurile directe care îi excludeau pe amatorii de plăceri și pe prietenii lumii.

Biserica nu mai este acel popor separat și deosebit care era când focurile persecuției au fost aprinse împotriva ei. Cum s-a înnegrit aurul? Cum s-a schimbat aurul cel curat? Am văzut că dacă biserica și-ar fi păstrat întotdeauna caracterul său sfânt și deosebit, puterea Duhului Sfânt care a fost dată ucenicilor ar fi fost cu ea. Cei bolnavi ar fi fost vindecați, demoni ar fi fost certați și scoși afară, și ea ar fi fost puternică și i-ar fi îngrozit pe vrășmașii săi.

Am văzut că un grup foarte mare mărturisea numele lui Hristos, dar Dumnezeu nu îi recunoaște ca fiind ai Săi. El nu găsește nicio plăcere în ei. Satana părea că își ia un caracter religios, și era

foarte dispus ca oamenii să creadă că erau creștini. El era foarte dispus ca ei să creadă în Îsus, în răstignirea și învierea Sa. Însuși Satana și îngerii lui cred pe deplin toate acestea și tremură. Dar dacă această credință nu îndeamnă la fapte bune, și nu îl determină pe cel care o mărturisește să imite viața de lepădare de sine a lui Hristos, Satana nu este deranjat; pentru că ei își iau doar numele de creștini, în timp ce inimile lor sunt încă lumești, și el poate să-i folosească în slujba lui mai bine decât dacă ei nu ar fi făcut nicio mărturisire de credință. Sub numele de creștin ei își ascund urâtenia. Ei merg înainte cu firea lor nesfințită și cu patimile lor rele nesupuse. Acest lucru le dă ocazie necredincioșilor să Îi arunce în față lui Îsus Hristos imperfecțiunile lor, să-L dezonoreze, și să-i facă pe cei care au o religie curată și neîntinată să fie aduși la o reputație proastă.

Predicatorii predică lucruri liniștitoare pentru a fi pe placul adeptilor lumești. Aceasta este exact ceea ce dorește Satana. Ei nu îndrăznesc să-L predice pe Îsus și adevărurile tăioase ale Bibliei, căci dacă ar face-o, acești adepti lumești nu i-ar asculta. Mulți dintre ei sunt bogați și trebuie să fie reținuți în biserică cu toate că ei nu sunt mai potriviți să fie acolo decât Satana și îngerii lui. Religia lui Îsus este făcută să pară populară și

onorabilă în ochii lumii. Oamenilor li se spune că cei care mărturisesc credință vor fi mai stimați de lume. Foarte mult diferă aceste învățături de învățăturile lui Hristos. Învățătura Sa și lumea nu pot avea pace una cu alta. Cei care L-au urmat pe El au trebuit să renunțe la lume. Aceste lucruri liniștitoare și-au avut originea în Satana și îngerii lui. Ei au făcut planul și creștinii cu numele l-au dus la îndeplinire. Ipocriții și păcătoșii se unesc cu biserica. Născociri plăcute sunt învățate și primite cu ușurință. Dar dacă adevărul ar fi predicat în curăția lui, i-ar îndepărta curând pe ipocriți și păcătoși. Dar nu există nicio diferență între cei care mărturisesc a fi urmașii lui Hristos și lume. Am văzut că dacă acoperământul fals ar putea fi smuls de pe membrii bisericilor, ar fi dată pe față o astfel de fărâdelege, josnicie și stricăciune, încât cel mai sfios copil al lui Dumnezeu nu ar avea nicio ezitare să-i numească pe numele lor adevărat: copii ai tatălui lor, diavolul, pentru că ei fac lucrările lui. Îsus și întreaga oaste cerească au privit cu dezgust asupra scenei; dar Dumnezeu avea pentru biserică o solie care era sfântă și importantă. Dacă era primită, ar fi făcut o reformă deplină în biserică, ar fi reînsuflețit mărturia vie care i-ar fi îndepărtat pe ipocriți și păcătoși, și ar fi adus biserica iarăși în favoarea lui Dumnezeu.

Capitolul 22

William Miller

Am văzut că Dumnezeu l-a trimis pe îngerul Său să miște inima unui fermier care nu credea în Biblie, și să-l facă să cerceteze profețiile. Îngeri ai lui Dumnezeu l-au vizitat în mod repetat pe cel ales, și i-au îndrumat mintea și deschis puterea de înțelegere față de profețiile care fuseseră întotdeauna întunecate pentru poporul lui Dumnezeu. Începutul lanțului adevărului i-a fost dat lui, și el a fost condus să caute za după za, până când s-a uitat cu uimire și admirație la Cuvântul lui Dumnezeu. El a văzut acolo un lanț perfect al adevărului. Acel Cuvânt pe care îl privise ca neinspirat, acum se deschidea înaintea percepției sale cu frumusețe și slavă. El a văzut că o parte a Scripturii o explica pe alta, și când o parte era închisă înțelegerii sale, el găsea în altă parte a Cuvântului ceea ce o explica. El a privit Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu cu bucurie și cu cel mai profund respect și admirație.

Când a urmat profețiile, el a văzut că locuitorii pământului trăiau scenele de încheiere a istoriei lumii și ei nu știau lucrul acesta. El s-a uitat la rătăcirile bisericilor, și a văzut că dragostea lor se îndepărtase de la Îsus și se îndreptase asupra lumii,

și că ei căutau onoarea lumească în locul acelei onori care vine de sus; ambițioși după bogății lumești în loc să-și strângă comoara în cer. Îpocrizie, întuneric și moarte a putut să vadă pretutindeni. Duhul i-a fost mișcat înlăuntrul lui. Dumnezeu l-a chemat să-și lase ferma, așa cum Elisei a fost chemat să-și lase boii și domeniul activității sale pentru a-l urma pe Ilie. Tremurând, William Miller a început să le descopere oamenilor tainele Împărăției lui Dumnezeu. El câștiga putere cu fiecare efort. Î-a purtat pe oameni de-a lungul profesiilor până la cea de-a doua venire a lui Hristos. Așa cum Ioan Botezătorul a vestit prima venire a lui Îsus și a pregătit calea pentru venirea Sa, tot așa William Miller și cei care i s-au alăturat au vestit a doua venire a Fiului lui Dumnezeu.

Am fost dusă înapoi în zilele ucenicilor, și mi-a fost arătat preaiubitul Ioan, pentru care Dumnezeu avea o lucrare deosebită care să fie îndeplinită. Satana era hotărât să împiedice această lucrare, și i-a condus pe slujitorii lui să îl omoare pe Ioan. Dar Dumnezeu l-a trimis pe îngerul Său și l-a protejat într-un mod minunat. Toți cei care au fost martori la marea putere a lui Dumnezeu arătată în eliberarea lui Ioan, au fost uimiți, și mulți au fost convinși că Dumnezeu era cu el, și că mărturia pe care el o dădea despre Îsus era corectă. Aceia care căutau

să-l omoare, s-au temut să încerce din nou să-i ia viața, și lui i s-a permis să sufere mai departe pentru Îsus. El a fost acuzat pe nedrept de vrăjmașii săi, și a fost curând exilat pe o insulă singuratică, unde Domnul l-a trimis pe îngerul Său să-i descopere lucrurile care aveau să aibă loc pe pământ, și starea bisericii de-a lungul timpului până la sfârșit; decăderile ei, și poziția pe care biserica ar ocupa-o dacă va fi plăcută lui Dumnezeu și în cele din urmă va învinge. Îngerul din cer a venit la Ioan în măreție. Fața lui strălucea de slava deosebit de mare a cerului. El i-a descoperit lui Ioan scene de interes profund și palpitant referitoare la biserica lui Dumnezeu, și i-a înfățișat conflictele primejdioase pe care [cei din biserica lui Dumnezeu] aveau să le îndure. Ioan i-a văzut trecând prin încercări de foc, și albiți și curățiți, și în cele din urmă biruitori victorioși, salvați în mod glorios în Împărăția lui Dumnezeu. Fața îngerului a devenit strălucitoare de bucurie și era nespus de plină de slavă în timp ce îi arăta lui Ioan triumful final al bisericii lui Dumnezeu. Ioan a fost captivat când a văzut eliberarea finală a bisericii, și în timp ce era foarte emoționat de măreția scenei, cu adânc respect și admirație, el a căzut la picioarele îngerului pentru a i se închina. Îngerul l-a ridicat imediat, și l-a muștrat cu blândețe, spunându-i: „Ferește-te să faci

una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine și cu frații tăi, care păstrează mărturia lui Ișus. Lui Dumnezeu închină-te! Căci mărturia lui Ișus este duhul prorociei.“ Apoi îngerul i-a arătat lui Ioan cetatea cerească cu toată strălucirea și slava ei orbitoare. Ioan a fost captivat și copleșit de slava cetății. El nu a ținut minte muștrarea dinaintea din partea îngerului, ci iarăși s-a aruncat să se închine la picioarele îngerului, care l-a muștrat din nou cu blândețe: „Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine, și cu frații tăi, prorocii, și cu cei ce păzesc cuvintele din cartea aceasta. Închină-te lui Dumnezeu.“

Predicatorii și lumea priviseră cartea Apocalipsei ca tainică, și de mai puțină importanță decât alte părți ale Sfințelor Scripturi. Dar am văzut că această carte este într-adevăr o descoperire dată pentru folosul deosebit al aceluia care vor trăi în zilele din urmă, pentru a-i îndruma în a afla cu certitudine adevărata lor poziție și datoria lor. Dumnezeu i-a condus mintea lui William Miller spre profeții, și i-a dat o mare lumină asupra cărții Apocalipsei.

Dacă viziunile lui Daniel ar fi fost înțelese, oamenii ar fi putut să înțeleagă mai bine viziunile lui Ioan. Dar la timpul potrivit, Dumnezeu l-a mișcat pe slujitorul Său ales, care cu claritate și în

puterea Duhului Sfânt a descoperit profețiile, și a arătat armonia dintre viziunile lui Daniel și ale lui Ioan și alte părți ale Bibliei, și a întipărit în inimile oamenilor avertizările sfinte și înfricoșătoare ale Cuvântului, ca să se pregătească pentru venirea Fiului omului. Convingeri profunde și solemne au cuprins mintea celor care-l ascultau, și predicatori și popor, păcătoși și necredincioși, s-au întors la Domnul, căutând să se pregătească pentru a sta în picioare la judecată.

Îngeri ai lui Dumnezeu l-au însoțit pe William Miller în misiunea sa. El a fost ferm și neînfricat. A vestit fără frică solia încredințată lui. O lume zăcând în nelegiuire, și o biserică rece și lumească au fost suficiente pentru a pune în mișcare energia lui, și a-l face să îndure de bună voie trudă, lipsuri și suferință. Cu toate că i s-au împotrivit așa-zișii creștini și lumea, și a fost lovit de Satana și îngerii lui, el n-a încetat să predice mulțimilor Evanghelia veșnică oriunde era invitat, și să facă să răsună strigătul: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui!“

Capitolul 23

Solia primului înger

Am văzut că Dumnezeu a fost în vestirea timpului din 1843. A fost planul Său să trezească lumea, și s-o aducă la un punct de testare unde trebuia să decidă. Pastori erau încredințați și convingși de corectitudinea pozițiilor luate în ceea ce privește perioadele profetice, și ei au renunțat la mândrie și la salarii, și și-au părăsit comunitățile pentru a merge din loc în loc și a vesti solia. Dar când solia din cer a putut să găsească loc în inimile doar a câtorva din așa-ziii pastori ai lui Hristos, lucrarea a fost pusă asupra multora care nu erau predicatori. Unii și-au părăsit câmpurile pentru a vesti solia, în timp ce alții au fost chemați de la magazinele și de la mărfurile lor. Și chiar unii bărbați de profesie au fost constrânși să-și lase meseriile și să se angajeze în lucrarea neagreată de a vesti solia primului înger. Pastorii și-au lăsat la o parte punctele de vedere și sentimentele confessionale, și s-au unit în vestirea venirii lui Îsus. Oamenii erau mișcați oriunde solia ajungea la ei. Păcătoșii se pocăiau, plâneau și se rugau pentru iertare, și cei ale căror vieți fuseseră marcate de necinste, erau dornici să repare paguba.

Părinții simțeau cea mai profundă grijă pentru copiii lor. Aceia care au primit solia, au lucrat cu prietenii și rudele lor neconvertite; cu sufletele aplecate de greutatea soliei solemne, îi preveneau și îi rugau stăruitor să se pregătească pentru venirea Fiului omului. Doar cei mai împietriți nu cedau la o asemenea greutate de evidențe aduse prin avertizările spuse din inimă. Această lucrare de curățire a sufletului îndepărta dorințele de lucrurile lumesti, pentru o consacrare care nu mai fusese niciodată înainte experimentată. Mii de oameni au fost conduși să îmbrățișeze adevărul predicat de William Miller, și slujitori ai lui Dumnezeu au fost ridicați în duhul și puterea lui Ilie pentru a vesti solia. Aceia care predicau această solie solemnă, la fel ca Ioan, premergătorul lui Îsus, s-au simțit obligați să înfigă securea la rădăcina pomului, și să ceară oamenilor să aducă roade vrednice de pocăință. Mărturia lor a fost gândită pentru a trezi și influența cu putere bisericile și pentru a arăta caracterul lor adevărat. Și când au înălțat avertizarea solemnă de a fugi de mânia care va veni, mulți care erau uniți cu bisericile au primit solia vindecătoare. Ei și-au văzut apostazia, și, cu lacrimi amare de pocăință și cu adâncă durere în suflet, s-au smerit înaintea lui Dumnezeu. Și când Duhul lui Dumnezeu S-a așezat peste ei, ei au ajutat să răsune

strigarea: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui!“

Predicarea unui timp precis a provocat o mare împotrivire din partea tuturor claselor, de la predicatorul de la amvon, până la păcătosul cel mai nepăsător și strigător la cer. „Nimeni nu știe ziua și ceasul“, se auzea din partea predicatorilor ipocriți și a batjocoritorilor nerușinați. Niciunul dintre aceștia nu voia să fie învățat și corectat în folosirea textului de către cei care arătau spre anul când ei credeau că perioadele profetice se vor termina, și spre semnele care Îl arătau pe Hristos aproape, chiar la uși. Mulți păstori ai turmei, care pretindeau că Îl iubesc pe Isus, spuneau că ei nu se împotrivesc predicării venirii lui Hristos; dar se opuneau datei fixate. Ochiul atotvăzător al lui Dumnezeu le-a citit inimile. Ei nu-L iubeau pe Isus din toată inima. Ei știau că viețile lor necreștine nu ar trece proba; pentru că ei nu umblau pe cărarea umilă trasată de El. Acești păstori falși au stat în calea lucrării lui Dumnezeu. Adevărul spus oamenilor în puterea sa convingătoare i-a trezit, și la fel ca temnicerul, ei au început să întrebe: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?“ Dar acești păstori s-au așezat între adevăr și popor, și au predicat lucruri liniștitoare pentru a-i îndepărta de la adevăr. Ei s-au unit cu Satana și îngerii lui, și au strigat: „Pace, pace“, când nu era

pace. Am văzut că îngeri ai lui Dumnezeu au notat totul, și veșmintele acelor păstori neconsacrați erau acoperite de sângele sufletelor. Aceia care iubeau comoditatea și erau mulțumiți cu îndepărtarea lor de Dumnezeu, nu au dorit să fie treziți din siguranța firii lor pământești.

Mulți pastori nu aveau să primească ei înșiși această solie mântuitoare, și îi împiedicau și pe aceia care ar fi primit-o. Sângele sufletelor este asupra lor. Predicatorii și lumea s-au unit pentru a se opune acestei solii din cer. Ei l-au persecutat pe William Miller și pe aceia care s-au unit cu el în lucrare. Neadevăruri erau răspândite pentru a-i strica influența, și în diferite ocazii după ce el declarase clar sfatul lui Dumnezeu, aplicând adevăruri tăioase în inimile ascultătorilor săi, o mare furie s-a aprins împotriva lui, și când a părăsit locul întâlnirii, unii l-au pândit pentru a-i lua viața. Dar îngeri ai lui Dumnezeu au fost trimiși pentru a-i apăra viața, și ei l-au condus în siguranță departe de gloata înfuriată. Lucrarea lui încă nu se terminase.

Cei mai devotați au primit cu bucurie solia. Ei au știut că era de la Dumnezeu, și că era dată la vremea potrivită. Îngerii urmăreau cu cel mai profund interes rezultatul soliei cerești, și când bisericile s-au întors de la ea și au respins-o, cu tristețe ei s-au sfătuit cu Isus. El Și-a întors fața de

la biserici și le-a cerut îngerilor Săi să vegheze cu credincioșie asupra celor prețioși care nu au respins mărturia, pentru că încă o altă lumină trebuia să strălucească peste ei.

Am văzut că dacă așa-zișii creștini ar fi iubit apariția Mântuitorului lor, dacă sentimentele lor ar fi fost îndreptate asupra Lui, dacă ei ar fi simțit că nu era nimeni pe pământ care să se compare cu El, ei ar fi întâmpinat cu bucurie primul semn al venirii Lui. Dar dezgustul pe care ei l-au arătat atunci când au auzit despre venirea Domnului lor, a fost o dovadă hotărâtoare că ei nu-L iubeau. Satana și îngerii lui au triumfat, și Î-au aruncat în față lui Îsus Hristos și îngerilor Săi sfinți, că așa-zisul Lui popor Îl iubea pe Îsus atât de puțin încât nu dorea cea de-a doua Sa apariție.

Am văzut poporul lui Dumnezeu, bucuros în așteptare, uitându-se după Domnul lor. Dar Dumnezeu intenționa să-i pună la încercare. Mâna Sa a acoperit o greșală în calcularea perioadelor profetice. Cei care Îl așteptau pe Domnul lor nu au descoperit-o, și nici cei mai învățați oameni care se opuneau acelei date nu au reușit să vadă greșeala. Dumnezeu intenționa ca poporul Său să se confrunte cu o dezamăgire. Timpul a trecut, și cei care se uitaseră după Mântuitorul lor așteptându-L bucușii, erau triști și deznădăjduiți, în timp ce

aceia care nu iubiseră apariția lui Îsus dar îmbrățișaseră solia de frică, erau mulțumiți că El nu venise la timpul așteptat. Mărturisirea lor [de credință] nu le atinsese inimile și nu le curățise viețile. Trecerea timpului fusese bine calculată pentru a da pe față asemenea inimi. Ei au fost primii care s-au întors și și-au bătut joc de cei întristați și dezamăgiți care iubeau cu adevărat apariția Mântuitorului lor. Am văzut înțelepciunea lui Dumnezeu în a-Și pune la încercare poporul, și în a-i da un test foarte greu pentru a-i descoperi pe cei care aveau să dea înapoi și să se întoarcă în ceasul încercării.

Îsus și întreaga oaste cerească au privit cu simpatie și dragoste asupra aceluia care așteptând cu drag, tânjeau să-L vadă pe Cel pe care sufletele lor Îl iubeau. Îngeri planau în jurul lor pentru a-i susține în ceasul încercării lor. Cei care nu s-au străduit să primească solia cerească au fost lăsați în întuneric, și mânia lui Dumnezeu s-a aprins împotriva lor pentru că ei nu primiseră lumina pe care El le-o trimisese din cer. Cei credincioși și dezamăgiți care nu puteau să înțeleagă de ce Domnul lor nu venise, nu au fost lăsați în întuneric. Încă o dată ei au fost îndrumați către Bibliile lor pentru a cerceta perioadele profetice. Mâna Domnului s-a dat la o parte de pe cifre și greșeala a

fost explicată. Ei au văzut că perioadele profetice ajungeau până în 1844, și că aceeași dovadă pe care o aduseseră pentru a arăta că perioadele profetice se încheiau în 1843, dovedea că ele se vor termina în 1844. Lumină din Cuvântul lui Dumnezeu a strălucit peste poziția lor, și ei au descoperit un timp de întârziere: „Dacă viziunea zăbovește, așteapt-o.“ În dragostea lor pentru venirea imediată a lui Îsus, ei trecuseră cu vederea întârzierea viziunii, care fusese calculată pentru a-i descoperi pe adevărații așteptători. Ei aveau din nou o dată fixă. Totuși am văzut că mulți dintre ei nu se puteau ridica deasupra marii lor dezamăgiri pentru a avea aceeași proporție de zel și energie care le marcaseră credința în 1843.

Satana și îngerii lui au triumfat asupra lor, și aceia care nu primiseră solia, s-au felicitat singuri pentru judecata și înțelepciunea lor prevăzătoare în a nu primi amăgirea, așa cum o numeau ei. Ei nu și-au dat seama că respingeau în detrimentul lor sfatul lui Dumnezeu, și că lucrau în uniune cu Satana și îngerii lui pentru a dezorienta poporul lui Dumnezeu care trăia solia venită din cer.

Cei care credeau în această solie erau prizonieri în biserici. Teamă îi oprise pe membrii bisericilor pentru o vreme să nu acționeze conform cu sentimentele inimii lor, dar trecerea acelei date a

dat pe față adevăratele lor simțăminte. Ei doreau să reducă la tăcere mărturia pe care credincioșii se simțeau îndemnați să o dea: că perioadele profetice se extindeau până în 1844. Cu claritate ei și-au explicat greșeala, și și-au arătat motivele pentru care Îl așteptau pe Domnul lor în 1844. Adversarii nu au putut să aducă niciun argument împotriva motivelor puternice oferite. Mânia bisericilor s-a aprins împotriva lor. Erau hotărâți să nu dea ascultare la nicio evidență, și să nu permită mărturia lor în biserici, astfel încât alții să nu o poată auzi. Aceia care nu îndrăzneau să rețină de la alții lumina pe care Dumnezeu le-o dăduse, au fost dați afară din biserici. Dar Îsus era cu ei și ei erau bucuroși în lumina feței Sale. Ei erau pregătiți să primească solia celui de-al doilea înger.

Capitolul 24

Solia celui de-al doilea înger

Bisericile nu au vrut să primească lumina soliei primului înger și respingând lumina din cer ele au căzut din favoarea lui Dumnezeu. Ele s-au încrezut în propria lor putere și prin opoziția lor față de prima solie s-au pus acolo de unde nu puteau să vadă lumina soliei celui de-al doilea înger. Dar cei iubiți de Dumnezeu, care erau prigonți, au răspuns soliei „A căzut Babilonul“, și au părăsit bisericile căzute.

Aproape de încheierea soliei celui de-al doilea înger, am văzut o mare lumină din cer strălucind peste poporul lui Dumnezeu. Razele acestei lumini păreau strălucitoare ca soarele. Și am auzit glasurile îngerilor strigând: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare!“

Strigătul de la miezul nopții a fost dat pentru a da putere soliei celui de-al doilea înger. Îngeri au fost trimiși din cer pentru a-i trezi pe sfinții descumurați, și pentru a-i pregăti pentru marea lucrare dinaintea lor. Cei mai talentați oameni nu au fost primii care au primit această solie. Îngeri au fost trimiși la cei umili și devotați, și i-a constrâns să înalțe strigătul: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâm-

pinare!“ Aceia cărora li s-a încredințat strigătul s-au grăbit și în puterea Duhului Sfânt l-au răspândit și i-au trezit pe frații lor descumurați. Acest strigăt nu a stat în înțelepciunea și învățătura oamenilor ci în puterea lui Dumnezeu, și sfinții Săi care au auzit strigătul nu au putut să i se opună. Cei mai credincioși au primit primii această solie, și aceia care mai înainte conduseseră în lucrare au fost ultimii în a primi și a ajuta la amplificarea strigătului: „Iată Mirele, ieșiți-I în întâmpinare!“

În orice parte a țării, a fost dată lumină asupra soliei celui de-al doilea înger, și strigătul a înmuiat inimile a mii de oameni. Ea a mers din oraș în oraș și din sat în sat până când poporul așteptător a lui Dumnezeu a fost pe deplin trezit. Mulți nu au permis acestei solii să intre în biserici, și o mare parte care aveau mărturia vie în ei, au părăsit bisericile căzute. O lucrare puternică a fost înfăptuită prin strigătul de la miezul nopții. Solia a cercetat inimile și i-a condus pe credincioși să caute o experiență vie, personală. Ei au știut că nu se puteau lăsa unul pe celălalt.

Sfinții au așteptat cu nerăbdare pe Domnul lor cu post, veghere și rugăciune aproape continuă. Chiar și unii păcătoși așteptau acea vreme cu groază, în timp ce marea mulțime părea să fie întărită împotriva acestei solii, și dădeau pe față

spiritul lui Satana. Ei luau în derâdere și își băteau joc, și pretutindeni se auzea: „Nimeni nu știe ziua și ceasul.“ Îngeri răi au tresăltat de bucurie în jurul lor, grăbindu-i să-și împietrească inimile și să respingă orice rază de lumină din cer, astfel încât să-i poată ține strâns în lațul lor. Mulți pretindeau că Îl așteptau pe Domnul lor, dar ei nu aveau nici parte, nici sorț în lucrul acesta. Slava lui Dumnezeu la care fuseseră martori, umilința și adâncă consacrare a celor așteptători, și greutatea covârșitoare a dovezilor, i-a determinat să declare că au primit adevărul. Dar ei nu au fost convertiți. Ei nu erau pregătiți. Sfinții simțeau pretutindeni un spirit de rugăciune solemnă și serioasă. O solemnitate sfântă era așezată asupra lor. Cu cel mai profund interes îngerii vegheau rezultatul, și îi înălțau pe cei care primeau solia cerească și îi îndepărtau de la lucrurile pământești pentru a obține mari resurse din fântâna mântuirii. Poporul lui Dumnezeu a fost atunci acceptat de El. Îsus a privit asupra lor cu plăcere. Chipul Său se reflecta în ei. Ei aduseseră o jertfă deplină, o consacrare completă, și așteptau să fie schimbați în nemurire. Dar ei erau sortiți să fie din nou dezamăgiți cu tristețe. Timpul la care priveau, așteptând izbăvirea, a trecut. Ei erau încă pe pământ, și efectele blestemului niciodată nu au părut mai vizibile. Ei își îndreptaseră afecțiunea

spre cer, și cu anticipare plăcută, gustaseră izbăvirea nemuritoare; dar speranțele lor nu se împliniseră.

Teama care se așezase peste mulți oameni nu a dispărut dintr-o dată. Ei nu au triumfat imediat asupra celor dezamăgiți. Dar când nicio mânie vizibilă a lui Dumnezeu nu a fost simțită de ei, și-au revenit din frica pe care o simțiseră, și au început să ridiculizeze, să-și bată joc și să ia în râs. Poporul lui Dumnezeu a fost din nou pus la încercare și testat. Lumea râdea, își bătea joc de ei și le făcea reproșuri. Și cei care crezuseră fără nici o îndoială că Îsus va veni atunci și îi va învia pe cei morți, îi va preschimba pe sfinții în viață și va lua Împărăția și o va stăpâni pentru totdeauna, s-au simțit la fel ca ucenicii lui Hristos: „L-au luat pe Domnul meu, și nu știu unde L-au pus.“

Capitolul 25

Mișcarea adventă ilustrată

Am văzut un număr de grupuri care păreau să fie legate cu funii. Mulți din aceste grupuri erau în întuneric deplin. Ochiul le era îndreptat în jos spre pământ, și părea să nu fie nicio legătură între ei și Îsus. Am văzut persoane risipite prin aceste diferite grupuri ale căror fețe arătau luminoase, și ai căror ochi erau ridicați în sus spre cer. Raze de lumină de la Îsus, ca razele de lumină de la soare, le-au fost împărțite. Un înger mi-a cerut să privesc cu atenție, și am văzut câte un înger veghind asupra fiecăruia dintre aceia care aveau o rază de lumină, în timp ce îngeri răi îi înconjurau pe cei care erau în întuneric. Am auzit vocea unui înger strigând: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui!”

O lumină strălucitoare s-a așezat asupra acestor grupuri, pentru a-i lumina pe toți cei care o vor primi. Unii dintre cei care erau în întuneric au primit lumina și s-au bucurat, în timp ce alții s-au opus luminii din cer zicând că era amăgire pentru a-i duce în rătăcire. Lumina s-a îndepărtat de la ei și au fost lăsați în întuneric. Cei care primiseră lumina de la Îsus au apreciat cu bucurie sporirea luminii prețioase care fusese revărsată peste ei. Fețele li s-au luminat și radiau de bucurie sfântă, în timp ce

privirea le era îndreptată cu mare interes în sus spre Îsus, și vocile lor au fost auzite în armonie cu vocea îngerului: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui!” Când au înălțat acest strigăt, i-am văzut pe cei care erau în întuneric împingându-i cu coasta și cu umărul. Atunci mulți dintre cei care apreciau lumina sacră, au rupt funiile care îi țineau legați, și au părăsit acele grupuri separându-se de ele. Și în timp ce mulți rupeau funiile care îi țineau legați, oameni care făceau parte din aceste grupuri diferite, care erau respectați de ele, treceau prin grupuri, și unii prin cuvinte plăcute, iar alții prin priviri pline de mânie și gesturi amenințătoare, strângeau funiile care se slăbeau, și ziceau în mod constant: „Dumnezeu este cu noi. Stăm în lumină. Avem adevărul.” Am întrebat cine erau acești oameni. Mi s-a spus că erau pastori și oameni din conducere, care respinseseră ei înșiși lumina și nu doreau ca alții să o primească. Î-am văzut pe aceia care apreciau lumina uitându-se cu interes și dorință arzătoare în sus, așteptând ca Îsus să vină și să îi ia la El. La scurt timp un nor a trecut pe deasupra celor care se bucurau în lumină și fețele lor arătau întristate. Am întrebat cauza acestui nor. Mi-a fost arătat că era dezamăgirea lor. Vremea la care Îl așteptaseră pe Mântuitorul lor trecuse și Îsus nu venise. Descurajarea s-a așezat peste ei, și acei bărbați pe care îi observasem mai

Înainte, pastorii și oamenii din conducere, se bucurau. Cei care respinseseră lumina au triumfat foarte mult, în timp ce Satana și îngerii lui răi tresăltau și ei de bucurie în jurul lor.

Apoi am auzit glasul unui alt înger spunând: „A căzut, a căzut Babilonul!“ O lumină a strălucit asupra celor dezamăgiți, și cu o dorință arzătoare pentru apariția Sa, ei și-au ațintit ochii din nou asupra lui Ișus. Apoi am văzut un număr de îngeri stând de vorbă cu cel de-al doilea înger care strigase „A căzut, a căzut Babilonul!“, și acești îngeri și-au înălțat vocile cu cel de-al doilea înger, și au strigat: „Îată Mirele, ieșiți-Î în întâmpinare!“ Vocile melodioase ale acestor îngeri păreau să ajungă pretutindeni. O lumină deosebit de puternică și plină de slavă a strălucit în jurul celor care prețuiau lumina care le fusese dată. Fețele lor străluceau cu o slavă deosebită, și ei s-au unit cu îngerii în strigarea: „Îată Mirele!“ Și când au înălțat strigarea în mod armonios printre aceste grupuri diferite, cei care au respins lumina i-au împins, și cu priviri mânioase și-au bătut joc de ei și i-au luat în răs. Dar îngerii lui Dumnezeu și-au mișcat aripile peste cei persecutați, în timp ce Satana și îngerii lui căutau să împingă întunericul lor în jurul lor pentru a-i conduce să respingă lumina din cer.

Apoi am auzit o voce spunându-le celor care fuseseră împinși și luați în răs: „Ieșiți din mijlocul lor, și nu vă atingeți de ce este necurat.“ Un mare număr a rupt funiile care îi țineau legați, și au ascultat vocea și i-au părăsit pe cei care erau în întuneric, și s-au alăturat celor care rupseseră mai înainte funiile, și cu bucurie și-au unit glasurile cu ei. Am auzit glas de rugăciune stăruitoare și agonizantă din partea câtorva care încă rămăseseră cu grupurile care erau în întuneric. Pastorii și oamenii din conducere treceau împrejurul acestor grupuri diferite, strângând funiile și mai puternic; dar încă auzeam acel glas de rugăciune stăruitoare. Apoi i-am văzut pe cei care se rugaseră întinzându-și mâinile după ajutor spre acel grup unit care era liber și se bucura în Dumnezeu. Răspunsul venit din partea lor, în timp ce priveau cu seriozitate spre cer și arătau în sus, a fost: „Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei.“ Am văzut persoane zbatându-se pentru libertate, și în cele din urmă au rupt funiile care îi țineau legați. Ei s-au opus eforturilor care se făceau de a strânge funiile mai tare, și nu au dat atenție afirmațiilor repetate: „Dumnezeu este cu noi. Avem adevărul cu noi.“ Persoane continuau să părăsească grupurile care erau în întuneric, și se alăturau grupului liber, care părea să fie pe un teren deschis ridicat deasupra pământului. Privirea le era îndreptată în sus, și slava lui Dumnezeu se odihnea

peste ei, și ei înălțau laude lui Dumnezeu. Ei erau uniți, și păreau să fie învăluți în lumina cerului. În jurul acestui grup erau unii care veniseră sub influența luminii, dar care nu erau cu adevărat uniți cu grupul. Toți care prețuiau lumina revărsată peste ei priveau în sus cu mare interes. Îsus a privit asupra lor cu aprobare dragă. Ei așteptau ca Îsus să vină. Tânjeau după apariția Sa. Ei nu aruncau nici o privire șovăitoare spre pământ. Din nou am văzut un nor așezându-se peste cei în așteptare. Î-am văzut coborându-și ochii obosiți în jos. Am întrebat care era cauza acestei schimbări. Îngerul care mă însoțea mi-a spus: „Ei sunt din nou dezamăgiți în așteptările lor. Îsus încă nu poate să vină pe pământ. Ei trebuie să mai sufere pentru Îsus și să îndure încercări mai mari. Trebuie să renunțe la greșeli și tradiții primite de la oameni, și să se întoarcă cu totul spre Dumnezeu și spre Cuvântul Său. Ei trebuie să fie curățiți, albiți și lămuriiți. Și cei care suportă acea încercare amară vor obține o biruință veșnică.“

Îsus nu a venit pe pământ așa cum grupul așteptător și bucuros se așteptase, pentru a curăți Sanctuarul curățind pământul prin foc. Am văzut că ei fuseseră corecți în calcularea perioadelor profetice. Timpul profetic s-a încheiat în 1844. Greșeala lor a constat în faptul că nu au înțeles ce era Sanctuarul, și felul curățirii lui. Îsus chiar a

intrat în Locul Preasfânt pentru a curăți Sanctuarul la terminarea zilelor. Am privit din nou spre grupul așteptător și dezamăgit. Arătau triști. Ei au cercetat cu grijă dovezile credinței lor, și au urmărit firul calculării perioadelor profetice, și nu au putut să descopere nicio greșeală. Timpul se împlinise, dar unde era Mântuitorul lor? Îl pierduseră.

Mi-a fost arătată atunci dezamăgirea ucenicilor când au venit la mormânt și nu au găsit trupul lui Îsus. Maria a spus: „Au luat pe Domnul meu, și nu știu unde L-au pus.“ Îngeri le-au spus ucenicilor întristați că Domnul lor înviase și va merge înaintea lor în Galilea.

Am văzut că atunci când Îsus a privit asupra celor dezamăgiți cu compasiunea cea mai profundă, Și-a trimis îngerii pentru a le îndruma mintea ca ei să poată să-L găsească și să-L urmeze unde era El; ca ei să înțeleagă că pământul nu este Sanctuarul; că El trebuia să intre în Locul Preasfânt al Sanctuarului din cer pentru a-l curăți; pentru a face o ispășire specială pentru Israel și pentru a primi Împărăția de la Tatăl Său, iar apoi să revină pe pământ și să-i ia pentru a locui cu El pentru totdeauna. Dezamăgirea ucenicilor reprezintă bine dezamăgirea celor care L-au așteptat pe Domnul lor în 1844. Am fost dusă înapoi în timpul când Hristos a intrat triumfător în Ierusalim, călare pe un măgar. Ucenicii plini de bucurie credeau că El avea să ia atunci împărăția și să domnească ca un domnitor

vremelnic. Ei L-au urmat pe Împăratul lor cu mari speranțe. Au tăiat ramuri frumoase de palmier, și s-au dezbrăcat de hainele de deasupra și cu un zel plin de entuziasm le-au așternut pe drum; și unii mergeau înainte iar alții în urmă strigând: „Osana Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! Osana în cerurile prea înalte!“ Entuziasmul i-a deranjat pe farisei și ei doreau ca Îsus să-Și mustre ucenicii. Dar El le-a spus „Dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga.“ Profeția din *Zaharia 9,9* trebuia să se împlinescă, totuși am văzut că ucenicii erau sortiți unei dezamăgiri amare. După câteva zile ei L-au urmat pe Îsus la Calvar, și L-au văzut sângerând și mutilat pe crucea necruțătoare. Au fost martori la moartea Sa plină de chin, și L-au pus în mormânt. Inimile li s-au umplut de durere. Așteptările nu li se împliniseră nici în cea mai mică măsură. Speranțele lor muriseră împreună cu Îsus. Dar când El a înviat din morți, și li S-a arătat ucenicilor Săi îndurerați, speranțele lor au reînviat. Ei Îl pierduseră pe Mântuitorul lor, dar Îl regăsiseră.

Am văzut că dezamăgirea celor care au crezut în venirea Domnului în 1844 nu a fost egală cu dezamăgirea ucenicilor. Profeția se împlinise în soliile primului și celui de-al doilea înger. Ele fuseseră date la timpul potrivit, și împliniseră lucrarea pe care Dumnezeu o plănuise prin ele.

Capitolul 26

O altă ilustrare

Mi-a fost arătat interesul pe care tot cerul îl arătase în lucrarea care se desfășura pe pământ. Îsus a însărcinat un înger puternic să coboare și să avertizeze pe locuitorii pământului să se pregătească pentru cea de-a doua Sa venire. L-am văzut pe îngerul puternic plecând din prezența lui Îsus din cer. Înaintea lui mergea o lumină deosebit de strălucitoare și plină de slavă. Mi s-a spus că misiunea lui era să lumineze pământul cu slava sa și să avertizeze oamenii despre apropiata mânie a lui Dumnezeu. Mulțimi au primit lumina. Unii păreau să fie foarte serioși, în timp ce alții erau bucuroși și încântați. Lumina a fost revărsată asupra tuturor, dar unii doar au venit sub influența ei și nu au primit-o din toată inima. Dar toți cei care au primit-o și-au întors fețele în sus spre cer și Î-au dat slavă lui Dumnezeu. Mulți s-au umplut de o mare mânie. Pastori și oameni s-au unit cu cei josnici și au rezistat cu fermitate luminii revărsate de îngerul puternic. Dar toți cei care au primit-o s-au retras din lume și erau strâns uniți împreună.

Satana și îngerii lui erau foarte ocupați în a căuta să atragă de la lumină mințile a cât de mulți ar

fi putut. Grupul care a respins-o a fost lăsat în întuneric. Am văzut îngerul urmărind cu cel mai profund interes pe cei care mărturiseau că sunt poporul lui Dumnezeu, pentru a însemna caracterul pe care și-l formau atunci când solia de origine divină le era prezentată. Și atunci când foarte mulți care pretindeau că-L iubesc pe Îsus s-au întors de la solia cerească cu dispreț, luare în râs și ură, un înger cu un pergament în mână a notat raportul rușinos. Tot cerul s-a umplut de indignare pentru că Îsus era disprețuit de preținșii Lui urmași.

Am văzut dezamăgirea celor încrezători. Ei nu L-au văzut pe Domnul lor la vremea așteptată. A fost intenția lui Dumnezeu să ascundă viitorul, și să-Și aducă poporul în punctul unde trebuia să decidă. Fără acest timp fix, lucrarea plănuită de Dumnezeu nu ar fi fost împlinită. Satana conducea mințile a foarte multora departe în viitor. O perioadă de timp vestită pentru venirea lui Hristos trebuia să facă mintea să caute în mod serios o pregătire imediată. Când timpul a trecut, cei care nu primiseră pe deplin lumina îngerului, s-au unit cu cei care disprețuiseră solia cerească, și ei s-au întors în batjocură asupra celor dezamăgiți. Am văzut îngerii din cer sfătuindu-se cu Îsus. Ei notaseră starea celor care mărturiseau că sunt urmașii lui Hristos. Trecerea timpului fixat îi testase și îi

pusese la încercare, și foarte mulți au fost cântăriți în balanță și găsiți prea ușori. Ei toți mărturiseau cu voce tare că erau creștini, și totuși au dat greș în aproape toate privințele în a-L urma pe Îsus. Satana a tresăltat de bucurie în fața stării preținșilor urmași ai lui Hristos. El îi avea în lațul său. Îi condusese pe majoritatea să părăsească cărarea cea dreaptă, și ei încercau să se urce la cer pe vreo altă cale. Îngerii i-au văzut pe cei neîntinați, curați și sfinți, toți amestecați cu păcătoșii în Sion și cu ipocriții iubitori de lume. Ei vegheaseră asupra celor care-L iubeau cu adevărat pe Îsus; dar cei stricați îi afectau pe cei sfinți.

Acelora a căror inimi ardeau de o dorință profundă și plină de dor să-L vadă pe Îsus, li s-a interzis de către preținșii lor frați să vorbească despre venirea Sa. Îngerii priveau întreaga scenă și simțeau împreună cu rămășița care iubea venirea lui Îsus. Un alt înger puternic a fost însărcinat să coboare pe pământ. Îsus a pus în mână lui un înscris, și când el a venit pe pământ, a strigat: „A căzut, a căzut Babilonul!“ Apoi i-am văzut pe cei dezamăgiți arătând iarăși bucuroși, și ei și-au ridicat ochii spre cer așteptând cu credință și nădejde apariția Domnului lor. Dar mulți păreau să rămână într-o stare de amorțeală, ca și când ar fi fost adormiți; totuși am putut să văd urma unei întristări profunde pe fețele lor. Cei dezamăgiți au văzut din

Biblie că se aflau în timpul de întârziere, și că trebuiau să aștepte cu răbdare împlinirea viziunii. Aceeași dovadă care îi condusese să-L aștepte pe Domnul lor în 1843, i-a condus să Îl aștepte în 1844. Am văzut că majoritatea nu aveau acea energie care marcase credința lor în 1843. Dezamăgirea le slăbise credința. Dar când cei dezamăgiți s-au alăturat strigătului celui de-al doilea înger, oastea cerească s-a uitat cu cel mai profund interes și a notat efectul soliei. Ei i-au văzut pe cei care purtau numele de creștini întorcându-se în batjocură și cu dispreț asupra acelor care fuseseră dezamăgiți. Când cuvintele „Nu v-ați suit încă!” au ieșit de pe buzele celor batjocoritori, un înger le-a scris. Îngerul a spus: „Îl batjocoresc pe Dumnezeu.”

Atenția mi-a fost îndreptată înapoi spre luarea la cer a lui Ilie. Mantaua lui a căzut pe Elisei, și copiii răi (sau tineri) l-au urmat bătându-și joc și strigând: „Suie-te, pleșuvule! Suie-te, pleșuvule!” Ei l-au batjocorit pe Dumnezeu și și-au primit pedeapsa pe loc. Ei învățaseră aceasta de la părinții lor. Și asupra acelor care și-au bătut joc și au luat în râs ideea înălțării sfinților vor veni plăgile lui Dumnezeu, și ei vor înțelege că nu este lucru mărunț să te joci cu El.

Îsus a însărcinat alți îngeri să zboare repede să învieze și să întărească credința scăzută a poporului Său, și să-i pregătească pentru a înțelege solia

celui de-al doilea înger și a mișcării importante care avea în curând să se facă în cer. Am văzut că acești îngeri au primit mare putere și lumină de la Îsus, și au zburat repede pe pământ pentru a-și îndeplini misiunea de a-l ajuta pe cel de-al doilea înger în lucrarea sa. O lumină puternică a strălucit peste poporul lui Dumnezeu când îngerii au strigat: „Iată Mirele vine, ieșiți-Î în întâmpinare!” Atunci i-am văzut pe cei dezamăgiți ridicându-se și în acord cu cel de-al doilea înger au proclamat: „Iată Mirele vine, ieșiți-Î în întâmpinare!” Lumina îngerilor străpungea întunericul pretutindeni. Satana și îngerii lui căutau să împiedice această lumină de a se răspândi și de a avea efectul dorit. Ei s-au certat cu îngerii lui Dumnezeu și le-au spus că Dumnezeu amăgise lumea și cu toată lumina și puterea lor nu puteau să-i facă pe oameni să creadă că Îsus vine. Îngerii lui Dumnezeu și-au continuat lucrarea cu toate că Satana se străduia să închidă drumul și să îndepărteze mințile oamenilor de la lumină. Cei care au primit lumina arătau foarte fericiți. Ei și-au ațintit ochii spre cer și tânjeau după apariția lui Îsus. Unii erau într-un mare necaz, plângând și rugându-se. Ochii lor păreau să fie ațintiți asupra lor înșiși și nu îndrăzneau să se uite în sus.

O lumină prețioasă din cer a îndepărtat întunericul de la ei, și ochii lor, care fuseseră fixați în disperare asupra lor înșiși, s-au îndreptat în sus,

în timp ce fiecare trăsătură a feței exprima recunoștință și bucurie sfântă. Îsus și toată oastea îngerească s-au uitat cu aprobare asupra celor credincioși și așteptători.

Cei care au respins și s-au împotrivit luminii soliei primului înger au pierdut lumina celei de-a doua solii, și nu au putut să beneficieze de puterea și slava care au însoțit solia: „Iată Mirele vine!“ Îsus S-a întors de la ei cu o privire dezaprobativă. Ei L-au disprețuit și L-au respins. Cei care au primit solia erau învăluiti într-un nor de slavă. Ei au așteptat, au vegheat și s-au rugat pentru a cunoaște voia lui Dumnezeu. Ei se temeau foarte mult să nu greșescă față de El. Î-am văzut pe Satana și pe îngerii lui căutând să oprească această lumină divină de la poporul lui Dumnezeu. Dar atâta timp cât cei așteptători prețuiau lumina și își țineau ochii ridicați de la pământ spre Îsus, Satana nu putea să aibă nicio putere să-i lipsească de această lumină prețioasă. Solia dată din cer i-a înfuriat pe Satana și pe îngerii lui, și cei care pretindeau că-L iubesc pe Îsus dar desconsiderau venirea Sa, și-au bătut joc și i-au luat în râs pe cei credincioși și încrezători. Dar un înger a notat fiecare insultă, fiecare dispreț, fiecare nedreptate pe care ei le-au primit din partea preținșilor lor frați. Foarte mulți și-au ridicat glasurile pentru a striga „Iată Mirele vine!“, și i-au părăsit pe frații lor care nu iubeau apariția lui Îsus,

și care nu voiau să le permită să vorbească mereu despre cea de-a doua Sa venire. L-am văzut pe Îsus întorcându-și fața de la cei care respingeau și disprețuiau venirea Sa, și apoi le-a zis îngerilor să-l conducă pe poporul Său afară din mijlocul celor necurați ca să nu fie întinați. Cei care au fost ascultători de solii, au ieșit afară liberi și uniți. O lumină sfântă și deosebit de puternică a strălucit peste ei. Ei au renunțat la lume, și-au rupt afecțiunea de la ea și și-au jertfit interesele pământești. Ei au renunțat la comorile pământești și privirea încordată le era îndreptată spre cer, așteptând să-L vadă pe Îzbăvitorul lor iubit. O bucurie sfântă strălucea pe fețele lor și vorbea despre pacea și bucuria care domneau înlăuntrul lor. Îsus le-a zis îngerilor Săi să se ducă și să-i întărească fiindcă ceasul încercării lor se apropia. Am văzut că cei care așteptau încă nu fuseseră încercați așa cum trebuia să fie. Ei nu scăpaseră de rătăcirii. Și am văzut mila și bunătatea lui Dumnezeu în trimiterea unei avertizări oamenilor de pe pământ, și a unor solii repetate, prezentându-le o perioadă de timp care să-i conducă la o cercetare atentă de sine, pentru ca ei să scape de rătăcirile care fuseseră transmise de păgâni și papiști. Prin aceste solii Dumnezeu Și-a scos poporul afară, acolo unde El poate să lucreze pentru ei cu o putere mai mare, și unde ei pot să păzească toate poruncile Lui.

Capitolul 27 Sanctuarul

Mi-a fost arătată apoi dezamăgirea cumplită a poporului lui Dumnezeu. Ei nu L-au văzut pe Îsus la vremea așteptată. Ei nu știau de ce Mântuitorul lor nu venise. Nu puteau să vadă nicio dovadă de ce timpul profetic nu se terminase. Un înger a spus: „Nu s-a împlinit cuvântul lui Dumnezeu? Nu a reușit Dumnezeu să-Și îplinească făgăduințele? Ba da: El a împlinit tot ceea ce a promis.“ Îsus Se ridicase și închisese ușa Locului Sfânt al Sanctuarului ceresc, și deschisese o ușă către Locul Preasfânt și intrase pentru a curăți Sanctuarul. Îngerul a spus: „Toți cei care așteaptă cu răbdare vor înțelege taina.“ Oamenii se înșelaseră dar nu fusese nicio greșală din partea lui Dumnezeu. Totul se împlinise din ceea ce Dumnezeu a promis. Dar oamenii se uitau în mod greșit spre pământ, crezând că pământul era sanctuarul care avea să fie curățit la sfârșitul perioadelor profetice. Așteptările oamenilor nu se împliniseră, dar făgăduința lui Dumnezeu nu dăduse greș nici câtuși de puțin. Îsus Și-a trimis îngerii să-i îndrume pe cei dezamăgiți, să le îndrepte mintea spre Locul Preasfânt unde El se duse pentru a curăți Sanctuarul și pentru a face o

ispășire specială pentru Israel. Îsus le-a spus îngerilor că toți cei care L-au găsit vor înțelege lucrarea pe care o avea de făcut. Am văzut că în timp ce Îsus se afla în Locul Preasfânt, El se va căsători cu Noul Ierusalim, și după ce lucrarea Sa avea să fie terminată în Sfânta Sfintelor, El urma să coboare pe pământ cu putere împărătească și să-i ia la El pe cei prețioși care așteptaseră cu răbdare întoarcerea Sa.

Mi-a fost apoi arătat ce s-a întâmplat în cer atunci când perioadele profetice s-au încheiat în 1844. Am văzut că atunci când slujirea lui Îsus în Locul Sfânt s-a terminat și El a închis ușa acelei încăperi, un mare întuneric s-a așezat asupra acelor care auziseră și respinseseră soliile despre venirea lui Hristos, și ei L-au pierdut din vedere. Îsus S-a îmbrăcat atunci cu veșminte prețioase. De jur împrejurul marginii de jos a hainei Sale erau câte un clopoțel și o rodie. Avea atârnat de umerii Săi un pieptar de o lucrătură iscusită. Și atunci când Se mișca strălucea ca diamantele, mărinind literele ce păreau ca niște nume scrise sau gravate pe pieptar. După ce S-a îmbrăcat complet, cu ceva pe cap care părea ca o coroană, îngerii L-au înconjurat și într-un car de foc El a trecut dincolo de cea de-a doua perdea. Mi s-a spus atunci să iau seama la cele două încăperi ale Sanctuarului ceresc. Perdeaua, sau

ușa, a fost deschisă și mi s-a permis să intru. În prima încăpere am văzut sfeșnicul cu șapte candelă, care arăta măreț și plin de slavă; de asemenea masa pe care erau pâinile pentru punerea înaintea, și altarul pentru tămâie și cădelnița. Toate uneltele acestei încăperi arătau ca cel mai curat aur și reflectau chipul celui care intra în acel loc. Perdeaua care separa aceste două încăperi arăta plină de slavă. Era de diferite culori și materiale, cu o margine frumoasă, cu figuri de aur țesute pe ea reprezentând îngeri. Perdeaua a fost ridicată și am privit în cea de-a doua încăpere. Am văzut acolo un chivot care arăta a fi din cel mai fin aur. Ca o margine în jurul capacului chivotului era o lucrătură foarte frumoasă reprezentând coroane. Era de aur fin. În chivot erau tablele de piatră conținând cele zece porunci. La fiecare capăt al chivotului era câte un heruvim frumos cu aripile întinse deasupra lui. Aripile lor erau ridicate în sus și se atingeau unele de altele deasupra capului lui Ișus când El era la chivot. Fețele lor erau întoarse una spre cealaltă și ei priveau în jos spre chivot, reprezentând toată oastea îngerilor uitându-se cu interes la Legea lui Dumnezeu. Între heruvimi era o cădelniță de aur. Și când rugăciunile sfinților în credință se înălțau la Ișus și El le oferea Tatălui Său, un miros plăcut se ridica din tămâie. Părea ca un fum de cele mai

frumoase culori. Deasupra locului unde stătea Ișus, înaintea chivotului, am văzut o slavă atât de strălucitoare încât nu am putut să mă uit la ea. Părea un scaun de domnie unde locuia Dumnezeu. Atunci când mirosul de tămâie se înălța la Tatăl, slava deosebit de mare venea de la scaunul de domnie al Tatălui la Ișus, și de la Ișus era revărsată asupra aceluia ale căror rugăciuni se înălțaseră ca un miros plăcut de tămâie. Lumină și slavă se revărsau asupra lui Ișus în mare abundență și acopereau capacul ispășirii și slava umplea Sfântul Lăcaș. Nu am putut să mă uit mult timp la acea slavă. Nicio limbă nu o poate descrie. Am fost copleșită și m-am întors de la măreția și slava acelei scene.

Mi-a fost arătat un Sanctuar pe pământ având două încăperi. Semăna cu cel din cer. Mi s-a spus că era Sanctuarul de pe pământ, o copie a celui ceresc. Uneltele din prima încăpere a Sanctuarului de pe pământ erau ca cele din prima încăpere a celui din cer. Perdeaua a fost ridicată, și am privit în Sfânta Sfintelor și am văzut că uneltele erau la fel ca în Locul Preasfânt al Sanctuarului ceresc. Preotul slujea în ambele încăperi ale celui de pe pământ. În prima încăpere el slujea în fiecare zi a anului, însă intra în Locul Preasfânt doar o dată pe an, pentru a-l curăța de păcatele care fuseseră transferate acolo. Am văzut că Ișus slujea în ambele încăperi ale

Sanctuarului ceresc. El a intrat în Sanctuarul ceresc prin jertfa propriului Său sânge. Preoții de pe pământ, datorită morții, nu puteau să rămână în slujbă mult timp. Dar am văzut că Isus era Preot pe veci. Prin jertfele și darurile aduse la Sanctuarul de pe pământ, copiii lui Israel trebuiau să se prindă de meritele Mântuitorului care avea să vină. Și în înțelepciunea lui Dumnezeu, amănuntele acestei lucrări ne-au fost date ca noi să ne putem uita înapoi la ele și să înțelegem lucrarea lui Isus în Sanctuarul ceresc.

La răstignire, când Isus a murit pe Calvar, El a strigat „*S-a sfârșit!*“, iar perdeaua templului s-a rupt în două de sus până jos. Aceasta trebuia să arate că slujbele din Sanctuarul de pe pământ se terminaseră pentru totdeauna, și că Dumnezeu nu Se va mai întâlni cu ei în templul lor de pe pământ pentru a le accepta jertfele. Sângele lui Isus fusese atunci vărsat și trebuia să fie oferit de El Însuși în Sanctuarul ceresc. Așa cum preoții din Sanctuarul de pe pământ intrau în Locul Preasfânt o dată pe an pentru a curăți Sanctuarul, Isus a intrat în Locul Preasfânt al celui ceresc la sfârșitul celor 2300 de zile din *Daniel 8*, în 1844, pentru a face o ispășire finală pentru toți cei care puteau să beneficieze de mijlocirea Lui, și pentru a curăți Sanctuarul.

Capitolul 28

Solia celui de-al treilea înger

Când slujirea lui Isus s-a încheiat în Locul Sfânt și El a trecut în Sfânta Sfintelor și a stat înaintea chivotului care conținea Legea lui Dumnezeu, El a trimis un alt înger puternic pe pământ cu a treia solie. El a pus un pergament în mâna îngerului, și când acesta a coborât pe pământ în măreție și putere, el a vestit o avertizare înfricoșătoare, cea mai înspăimântătoare amenințare adusă vreodată omului. Această solie a fost destinată să-i pună pe copiii lui Dumnezeu în gardă, și să le arate ceasul ispitirii și suferinței care era înaintea lor. Îngerul a spus: „Ei vor fi aduși într-o luptă strânsă cu fiara și icoana ei. Singura lor speranță pentru viața veșnică este să rămână neclintii. Chiar dacă viețile lor sunt în pericol, totuși ei trebuie să se țină cu putere de adevăr.“ Cel de-al treilea înger își încheie solia cu aceste cuvinte: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.“ În timp ce repeta aceste cuvinte, El a arătat spre Sanctuarul ceresc. Mințile tuturor celor care îmbrățișează această solie sunt îndrumate spre Locul Preasfânt unde Isus stă înaintea chivotului, făcând ultima sa

mijlocire pentru toți cei pentru care încă este milă, și pentru cei care au încălcat Legea lui Dumnezeu din neștiință. Această ispășire este făcută atât pentru cei neprihăniți morți cât și pentru cei neprihăniți vii. Îsus face ispășire pentru cei care au murit, neprimind lumină asupra poruncilor lui Dumnezeu, care au păcătuit din neștiință.

După ce Îsus a deschis ușa Locului Preasfânt, s-a văzut lumina Sabatului, și poporul lui Dumnezeu avea să fie testat și pus la încercare, așa cum Dumnezeu i-a pus la încercare pe copiii lui Israel în vechime, pentru a vedea dacă ei vor păzi Legea Sa. L-am văzut pe cel de-al treilea înger arătând în sus, indicându-le celor dezamăgiți calea spre Sfânta Sfintelor din Sanctuarul ceresc. Ei L-au urmat pe Îsus prin credință în Locul Preasfânt. L-au regăsit pe Îsus, și bucuria și speranța le-au apărut din nou. Î-am văzut uitându-se înapoi, revăzând trecutul de la vestirea celei de-a doua veniri a lui Îsus de-a lungul călătoriei lor până la trecerea timpului din 1844. Ei văd dezamăgirea lor explicată, și bucuria și siguranța îi însuflețesc din nou. Cel de-al treilea înger a luminat trecutul, prezentul și viitorul, și ei știu că Dumnezeu îi călăuzise cu adevărat prin providența Sa tainică.

Mi-a fost înfățișat că rămășița L-a urmat pe Îsus în Locul Preasfânt și a privit chivotul și

capacul ispășirii, și a fost captivată de slava lor. Îsus a ridicat capacul chivotului și iată, tablele de piatră cu cele zece porunci scrise pe ele! Ei urmăresc cuvintele vii; dar se dau înapoi tremurând când văd cea de-a patra poruncă vie printre cele zece porunci sfinte, în timp ce deasupra ei strălucește o lumină mai puternică decât deasupra celorlalte nouă, și o aureolă de slavă este în jurul ei. Ei nu găsesc nimic acolo care să-i informeze că Sabatul a fost desființat sau schimbat cu prima zi a săptămânii. Se citește ca atunci când a fost rostită de gura lui Dumnezeu în măreție solemnă și înfricoșătoare pe munte, în timp ce fulgera și tuna, și când a fost scrisă cu Propriul Său deget sfânt pe tablele de piatră: „Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău.“ Ei sunt uimiți când văd grija avută față de cele zece porunci. Ei le văd așezate lângă Iehova, acoperite și protejate de sfințenia Sa. Văd că ei călcase în picioare cea de-a patra poruncă a decalogului, și că ținuseră o zi transmisă de păgâni și de pașiști, în locul zilei sfințite de Iehova. Ei se smeresc înaintea lui Dumnezeu, și deplâng călcările lor de lege din trecut.

Am văzut tămâia din cădelniță fumegând atunci când Îsus a oferit Tatălui Său mărturisirile și

rugăciunile lor. Și când fumul s-a ridicat, o lumină strălucitoare s-a așezat asupra lui Ișus și asupra capacului ispășirii. Și cei care se rugau cu stăruință fiind tulburați pentru că se descoperiseră pe ei înșiși ca fiind călcători ai Legii lui Dumnezeu, au fost binecuvântați, și fețele lor s-au luminat de speranță și bucurie. Ei s-au alăturat în lucrarea celui de-al treilea înger, și și-au înălțat glasurile și au vestit avertizarea solemnă. La început doar puțini au primit solia, totuși ei au continuat cu putere să vestească avertizarea. Apoi am văzut pe mulți îmbrățișând solia celui de-al treilea înger și unindu-și vocile cu cei care vestiseră primii avertizarea, și ei L-au înălțat pe Dumnezeu și L-au proslăvit prin ținerea Zilei Sale de Odihnă care fusese sfințită.

Mulți care au îmbrățișat cea de-a treia solie nu aveau o experiență în cele două solii anterioare. Satana a înțeles acest lucru și ochiul lui rău era asupra lor pentru a-i doborî; dar cel de-al treilea înger le-a îndreptat atenția spre Locul Preasfânt, și cei care aveau o experiență în soliile trecute le-au arătat calea spre Sanctuarul ceresc. Mulți au văzut lanțul desăvârșit al adevărului în soliile îngerilor, și le-au primit cu bucurie. Ei le-au primit în ordinea lor, și L-au urmat pe Ișus prin credință în Sanctuarul ceresc. Aceste solii mi-au fost înfățișate ca o

ancoră pentru a susține grupul [celor care le-au primit]. Și când oamenii le primesc și le înțeleg, sunt apărați împotriva multelor amăgiri ale lui Satana.

După marea dezamăgire din 1844, Satana și îngerii lui au fost foarte ocupați în a pune capcane pentru a zdruncina credința grupului. El influența mințile unor persoane care aveau o experiență personală în aceste lucruri și păreau umili. Ei au schimbat prima și a doua solie, și arătau spre viitor pentru împlinirea lor, în timp ce alții arătau departe în trecut, declarând că ele fuseseră împlinite acolo. Aceste persoane îndepărtau mințile celor neexperimentați și zdruncinau credința lor. Unii cercetau Biblia pentru a încerca să-și construiască o credință proprie, separați de grup. Satana tresălta de bucurie în toate acestea; pentru că el știa că pe cei care se desprindeau de ancoră putea să-i influențeze prin diferite rătăcirii și să-i poarte înapoi și încolo prin vânturi de doctrină. Mulți care conduseseră în prima și a doua solie, le-au tăgăduit, și în grup era pretutindeni dezbinare și împrăștiere. L-am văzut apoi pe William Miller. El arăta încurcat, și era aplecat sub povara mâhnirii și îngrijorării pentru oamenii săi. El a văzut grupul care fusese unit și iubitor în 1844, pierzându-și iubirea unuia pentru celălalt, și împotrivindu-se unii altora. Î-a văzut

căzând iarăși într-o stare de răceală și de decădere. Întristarea i-a slăbit puterea. Am văzut oameni din conducere supraveghindu-l pe William Miller, și temându-se ca nu cumva să primească solia celui de-al treilea înger și poruncile lui Dumnezeu. Și când el se înclina spre lumina din cer, acești oameni făceau planuri pentru a-i îndepărta mintea de la ea. Am văzut o influență umană exercitată pentru a-i ține mintea în întuneric și pentru a-i păstra influența în mijlocul lor. În cele din urmă, William Miller și-a ridicat vocea împotriva luminii din cer. El a dat greș în a nu primi solia care i-ar fi explicat pe deplin dezamăgirea și ar fi răspândit asupra trecutului o lumină și slavă care i-ar fi reînviat puterile epuizate, redeşeptându-i speranța și conducându-l să-Î dea slavă lui Dumnezeu. Dar el s-a sprijinit pe înțelepciunea omenească în locul celei divine, și fiind slăbit de munca grea pentru cauza Stăpânului său și datorită vârstei, el nu a fost atât de responsabil precum cei care l-au reținut de la adevăr. Ei sunt responsabili, și păcatul stă asupra lor. Dacă William Miller ar fi putut să vadă lumina celei de-a treia solii, multe lucruri care i se păreau întunecate și de neînțeles ar fi fost explicate. Frații lui arătau o atât de mare dragoste și interes pentru el, încât el s-a gândit că nu putea să se rupă de ei. Înima lui se înclina spre adevăr; dar atunci el se uita

la frații săi. Ei se opuneau adevărului. S-ar fi putut el rupe de cei care stătuseră umăr la umăr cu el în vestirea venirii lui Îsus? El s-a gândit că ei cu siguranță nu l-ar duce în rătăcire.

Dumnezeu a îngăduit ca el să vină sub puterea lui Satana, și ca moartea să aibă stăpânire asupra lui. El l-a ascuns în mormânt, departe de cei care îl îndepărtau continuu de Dumnezeu. Moise a greșit tocmai când era gata să intre în țara făgăduită. Tot așa, am văzut că William Miller a greșit când mai avea puțin până să intre în Canaanul ceresc, permițând ca influența lui să se împotrivescă adevărului. Alții l-au condus la aceasta. Alții trebuie să dea socoteală pentru aceasta. Dar îngeri veghează țărâna prețioasă a acestui slujitor al lui Dumnezeu, și el va ieși afară la sunetul ultimei trâmbițe.

Capitolul 29

O platformă stabilă

Am văzut un grup care stătea bine protejat și neclintit, și care nu le arunca nicio privire celor care voiau să zdruncine credința întemeiată a grupului. Dumnezeu S-a uitat asupra lor cu aprobare. Mi-au fost arătate trei trepte – una, două și trei – prima, a doua și a treia solie a îngerilor. Îngerul a spus: „Vai de cel care va muta vreo cărămidă sau va clinti vreun cui din aceste solii. Înțelegerea adevărată a acestor solii este de o importanță vitală. Destinul sufletelor depinde de felul în care ele sunt primite.” Am fost dusă iarăși de-a lungul acestor solii, și am văzut cât de scump dobândise poporul lui Dumnezeu experiența sa. Fusese obținută prin multă suferință și luptă grea. Pas cu pas Dumnezeu i-a dus mai departe, până ce i-a așezat pe o platformă solidă, de neclintit. Apoi am văzut persoane apropiindu-se de platformă, și înainte să pășească pe ea, ei au examinat fundația. Unii au pășit imediat cu bucurie pe ea. Alții au început să găsească greșeli în punerea fundației platformei. Ei doreau să se facă îmbunătățiri, și atunci platforma ar fi fost mai desăvârșită și lumea mai fericită. Unii au coborât de pe platformă și au examinat-o, apoi au găsit greșeli în ea declarând că era pusă greșit.

Am văzut că aproape toți stăteau neclintiți pe platformă, și îi îndemneau pe alții care coborâseră să înceteze nemulțumirile, fiindcă Dumnezeu era meșterul constructor și ei luptau împotriva Lui. Ei le-au descris lucrarea minunată a lui Dumnezeu, care îi condusese la platforma stabilă, și în unire aproape toți și-au ridicat ochii spre cer și cu glas tare Î-au dat slavă lui Dumnezeu. Aceasta i-a mișcat pe unii din cei care protestaseră și părăsiseră platforma, și cu o privire umilă ei au pășit din nou pe ea.

Atenția mi-a fost îndreptată înapoi spre vestirea primei veniri a lui Hristos. Ioan a fost trimis în duhul și puterea lui Ilie pentru a pregăti calea pentru venirea lui Îsus. Cei care au respins mărturia lui Ioan nu au avut folos din învățăturile lui Îsus. Împotrivirea lor față de vestirea primei Sale veniri, i-a așezat acolo unde nu puteau primi cu ușurință cea mai puternică dovadă că El era Mesia. Satana i-a condus pe cei care au respins solia lui Ioan să meargă și mai departe, și să-L respingă pe Îsus și să-L răstignească. Făcând acest lucru, ei s-au așezat acolo unde nu puteau să primească binecuvântarea în ziua Cincizecimii, care i-ar fi învățat calea spre Sanctuarul ceresc. Ruperea perdelei templului a arătat că jertfele și rânduielile iudaice nu vor mai fi primite. Marea Jertfă fusese adusă și fusese acceptată, și Duhul Sfânt care a coborât în ziua

Cincizecimii a purtat mintea ucenicilor de la Sanctuarul de pe pământ la cel ceresc, unde Îsus intrase prin Propriul Său sânge, și a revărsat asupra ucenicilor Săi foloasele ispășirii Sale. Iudeii au fost lăsați în amăgire deplină și întuneric complet. Ei au pierdut toată lumina pe care ar fi putut-o avea despre planul mântuirii, și continuau să se încreadă în jertfele și darurile lor fără folos. Ei nu puteau să aibă folos de pe urma mijlocirii lui Hristos în Locul Sfânt. Sanctuarul ceresc luase locul celui de pe pământ, totuși ei nu aveau cunoștință despre calea spre cel ceresc.

Mulți privesc cu oroare la calea urmată de iudei față de Îsus în a-L respinge și răstigni. Și când citesc relatarea despre maltratarea Sa rușinoasă, ei gândesc că-L iubesc pe Hristos, și că nu L-ar fi tăgăduit ca Petru, sau că nu L-ar fi răstignit ca iudeii. Dar Dumnezeu care a văzut pretinsa lor simpatie arătată față de Fiul Lui, i-a testat și a pus la încercare acea dragoste pe care ei o pretindeau față de Îsus.

Tot cerul a urmărit cu cel mai profund interes primirea soliei. Dar mulți care pretind că-L iubesc pe Îsus, și care au vărsat lacrimi atunci când au citit relatarea despre cruce, în loc să primească solia cu bucurie, sunt întărâtați de mânie și iau în râs vestea cea bună despre venirea lui Îsus, și o declară ca fiind amăgire. Ei nu au avut părtașie cu cei care

iubeau apariția Sa, ci i-au urât și i-au dat afară din biserică. Cei care au respins prima solie nu au putut să beneficieze de a doua, și nu au avut niciun folos la strigătul de la miezul nopții, care trebuia să-i pregătească să intre împreună cu Îsus prin credință în Locul Preasfânt al Sanctuarului ceresc. Și prin respingerea celor două solii anterioare, ei nu pot să vadă nicio lumină în solia celui de-al treilea înger, care arată calea spre Locul Preasfânt. Am văzut că așa cum iudeii L-au răstignit pe Îsus, bisericile cu numele răstigniseră aceste solii, și prin aceasta ei nu au cunoștință despre mișcarea care s-a făcut în cer, sau despre calea spre Locul Preasfânt, și ei nu pot să beneficieze de mijlocirea lui Îsus acolo. Precum iudeii care își aduceau jertfele fără folos, ei își înalță rugăciunile fără folos spre încăperea pe care Îsus a părăsit-o, și Satana, mulțumit de amăgirea preinșilor urmași ai lui Hristos, îi strânge în lațul său, și își ia un caracter religios, și conduce spre sine mintea acestor preinși creștini și face cu puterea lui semne și minuni mincinoase. Pe unii îi amăgește într-un fel, iar pe alții într-altul. El are pregătite amăgiri diferite pentru a influența minți diferite. Unii se uită cu oroare asupra unei amăgiri, în timp ce acceptă cu ușurință alta. Satana îi amăgește pe unii cu spiritism. El vine și ca un înger de lumină și își revarsă influența pe pământ. Am văzut reforme false pretutindeni. Bisericile erau

încântate și gândeau că Dumnezeu lucra într-un mod minunat pentru ele, când de fapt era un alt duh. Acest lucru se va stinge, lăsând lumea și biserica într-o stare mai rea decât înainte.

Am văzut că Dumnezeu avea copii sinceri printre adventiștii cu numele și bisericile căzute, și pastori și oameni încă vor fi chemați afară din aceste biserici, înainte ca plăgile să fie revărsate, și ei vor îmbrățișa cu bucurie adevărul. Satana știe aceasta, și înaintea mării strigări a celui de-al treilea înger el produce o emoție în aceste grupări religioase, ca cei care au respins adevărul să creadă că Dumnezeu este cu ei. El speră să-i amăgească pe cei sinceri și să-i facă să creadă că Dumnezeu încă lucrează pentru biserici. Dar lumina va străluci și toți cei sinceri vor părăsi bisericile căzute și vor lua poziție alături de rămășiță.

Capitolul 30 **Spiritismul**

Am văzut amăgirea ciocăniturilor. Satana are putere să facă să apară înaintea noastră chipuri care pretind a fi rudele și prietenii noștri care acum dorm în Iisus. Va fi făcut să apară ca și când ar fi prezenți, cuvintele pe care le rosteau când erau aici, cu care noi eram familiari, vor fi spuse, și același ton al vocii pe care ei îl aveau atunci când trăiau, va ajunge la ureche. Toate acestea sunt pentru a amăgi lumea, și a prinde oamenii în capcana de a crede această amăgire.

Am văzut că sfinții trebuie să aibă o înțelegere deplină a adevărului prezent, pe care ei vor avea să-l susțină din Scripturi. Ei trebuie să înțeleagă starea morților; pentru că duhurile demonilor vor mai apărea înaintea lor pretinzând a fi prieteni iubiți și rude, care le vor vesti învățături nebiblice. Vor face tot ce le stă în putere pentru a trezi simpatie, și vor face minuni înaintea lor pentru a confirma ceea ce afirmă. Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie pregătit pentru a rezista acestor duhuri cu adevărul Bibliei că morții nu știu nimic și că ele sunt duhuri de demoni.

Am văzut că noi trebuie să examinăm bine temelia speranței noastre, pentru că va trebui să arătăm motivul ei din Scripturi; pentru că vom vedea această amăgire răspândindu-se, și va trebui

să ne luptăm cu ea față în față. Și dacă nu suntem pregătiți, vom fi prinși în capcană și biruiți. Dar dacă noi facem ceea ce putem din partea noastră pentru a fi pregătiți pentru lupta care ne stă chiar înaintea, Dumnezeu Își va face partea Lui și brațul Său atotputernic ne va proteja. El mai degrabă va trimite pe toți îngerii din slavă pentru a face un gard protector în jurul sufletelor credincioase decât să fie amăgite și ademenite de minunile mincinoase ale lui Satana.

Am văzut repeziciunea cu care această amăgire se răspândește. Mi-a fost arătat un tren mergând cu viteza fulgerului. Îngerul mi-a spus să mă uit cu atenție. Mi-am ațintit ochii asupra trenului. Părea că întreaga lume era în el. Apoi el mi-a arătat conductorul, care arăta ca o persoană impunătoare și chipeșă pe care toți călătorii o admirau și o stimau. Am fost nedumerită și l-am întrebat pe îngerul meu însoțitor cine era. El mi-a spus: „Este Satana. El este conductorul sub forma unui înger de lumină. El a luat lumea în robie. Oamenii au fost lăsați în seama unor amăgiri puternice, să creadă o minciună ca să fie osândiți. Agentul său, cel mai înalt în grad după el, este mecanicul, și alți agenți de-ai lui sunt folosiți în diferite funcții după cum are el nevoie de ei și ei toți merg cu viteza fulgerului spre pierzare.” Am întrebat îngerul dacă nu mai rămăsese nimeni. El mi-a zis să mă uit în

direcția opusă, și am văzut un grup mic mergând pe o cărare îngustă. Toți păreau să fie strâns uniți și legați împreună prin adevăr.

Acest grup mic părea ros de griji ca și când trecuse prin încercări și lupte grele. Și părea ca și cum soarele tocmai apăruse de după nori și le lumina fețele, și îi făcea să arate victorioși, ca și când biruințele lor erau aproape câștigate.

Am văzut că Domnul dăduse lumii ocazia să descopere capcana. Acest singur lucru era o dovadă suficientă pentru creștini chiar dacă nu ar fi fost alta: nu se face nicio diferență între cei prețioși și cei răi.

Thomans Paine, al cărui trup s-a prefăcut în țărână, și care o să fie chemat afară la sfârșitul celor 1.000 de ani, la cea de-a doua înviere, pentru a-și primi răsplata și a îndura moartea a doua, este arătat de Satana ca fiind în cer și ca fiind foarte înălțat acolo. Satana s-a folosit de el pe pământ atât de mult timp cât a putut, iar acum el continuă aceeași lucrare prin pretențiile că Thomas Paine ar fi atât de înălțat și onorat; și așa cum el a învățat pe pământ, Satana face să pară că el învață în cer. Și unii de pe pământ care se uitaseră cu oroare la viața și moartea lui și la învățăturile lui stricate pe când trăia, acum se lasă să fie învățați de cel care a fost unul dintre cei mai răi și mai stricați oameni; unul care L-a disprețuit pe Dumnezeu și Legea Sa.

Cel care este tatăl minciunii orbește și amăgește lumea trimițându-și îngerii să vorbească

ca și cum ar fi apostolii, și să facă să pară că ei contrazic ceea ce au scris când au fost pe pământ, și care a fost dictat de Duhul Sfânt. Acești îngeri mincinoși îi fac pe apostoli să-și strice propriile învățături și să le declare falsificate. Procedând astfel, el poate să-i arunce pe pretenșii creștini care au numele că trăiesc dar sunt morți, și întreaga lume, în nesiguranță în ceea ce privește Cuvântul lui Dumnezeu; pentru că acesta îi stă în cale și este în stare să-i zădărnicească planurile. De aceea el îi face să se îndoiască de originea divină a Bibliei, și apoi îl prezintă pe necredinciosul Thomas Paine ca și când ar fi fost dus la cer atunci când a murit, și împreună cu sfinții apostoli pe care i-a urât când era pe pământ este unit și pare să învețe lumea.

Satana dă fiecăruia dintre îngerii săi rolul lui de jucat. El le ordonă să fie vicleni, îndemânatici și perfizi. El îi instruieste pe unii dintre ei să joace rolul apostolilor și să vorbească ca și cum ar fi ei, în timp ce alții trebuie să joace rolul de necredincioși și oameni răi care au murit blestemându-L pe Dumnezeu dar acum par a fi foarte religioși. Nu se face nicio diferență între cei mai sfinți apostoli și cei mai răi necredincioși. Ambele grupuri sunt făcute să pară că învață pe oameni același lucru. Nu contează pe cine Satana îl face să vorbească, atâta timp cât scopul său este împlinit. El a fost atât de strâns legat de Paine pe pământ, și atât de mult l-a

ajutat încât este un lucru simplu pentru el să cunoască cuvintele exacte pe care el le folosea, și scrisul de mână exact al unuia dintre copiii lui devotați care i-a slujit cu atâta credință, și i-a îndeplinit scopurile atât de bine. Satana i-a dictat multe dintre scrierile lui și este un lucru simplu pentru el să-și dicteze acum ideile prin îngerii lui, și să facă acest lucru să apară că vine de la Thomas Paine, care a fost slujitorul său devotat atunci când trăia. Dar aceasta este capodopera lui Satana. Toate aceste învățături pretinse ca fiind de la apostoli, de la sfinți și de la oameni răi care au murit, vin direct de la maiestatea lui satanică.

Aceasta ar trebui să fie de ajuns pentru a da la o parte vălul de pe orice minte și să descopere tuturor lucrările întunecate și tainice ale lui Satana: că el are pe unul pe care l-a iubit atât de mult, și care l-a urât pe Dumnezeu atât de perfect, cu apostolii sfinți și îngerii în slavă. El spune practic lumii și necredincioșilor: „Nu contează cât sunteți de răi; nu contează dacă credeți în Dumnezeu sau în Biblie ori nu credeți; trăiți cum vă place, cerul este căminul vostru.“ Căci toți știu că dacă Thomas Paine este în cer, și este așa de înălțat, ei vor ajunge cu siguranță acolo. Acest lucru este atât de bățător la ochi încât toți îl pot vedea dacă vor. Satana face acum prin indivizi ca Thomas Paine ceea ce a încercat să facă încă de la căderea sa. Prin puterea lui și minunile sale mincinoase el distruge temelia

speranței creștinilor și acoperă soarele lor care are menirea să-i lumineze pe calea îngustă spre cer. El face lumea să creadă că Biblia nu este mai bună decât o carte de povești, neinspirată, în timp ce oferă altceva care să-i ia locul, și anume *manifestări spiritiste!*

Aici este un canal pe deplin devotat lui, sub controlul său, și el poate să facă lumea să creadă ceea ce vrea el. Cartea care are să-l judece pe el și pe urmașii lui, el o pune în spate în umbră, exact acolo unde o vrea. Pe Mântuitorul lumii el Îl face să fie nu mai mult decât un simplu om; și precum străjerii romani care păzeau mormântul lui Isus au răspândit relatarea falsă și mincinoasă pe care preoții cei mai de seamă și bătrânii le-au pus-o pe buze, tot așa sârmanii urmași înșelați ai acestor pretinse manifestări spirituale, vor repeta și încerca să facă să pară că nu este nimic miraculos în legătură cu nașterea, moartea și învierea Mântuitorului nostru. Și ei Îl pun pe Isus cu Biblia în spate în umbră, acolo unde ei Îl vor, și apoi fac lumea să se uite la ei și la semnele și minunile lor mincinoase, pe care le declară că întrec cu mult lucrările lui Hristos. Astfel lumea este prinsă în laț, și este adormită într-un sentiment de siguranță, ca să nu-și descopere amăgirea îngrozitoare până când ultimele șapte plăgi sunt revărsate. Satana râde când își vede planul reușind atât de bine și că întreaga lume este prinsă în laț.

Capitolul 31 Lăcomia

L-am văzut pe Satana și pe îngerii lui sfătuindu-se împreună. El le-a poruncit îngerilor săi să meargă și să-și întindă capcanele îndeosebi pentru cei care așteptau a doua venire a lui Hristos, și care păzeau toate poruncile lui Dumnezeu. Satana le-a spus îngerilor lui că toate bisericile erau adormite. El își va intensifica puterea și minunile mincinoase și va putea să le țină sub control. „Dar grupul celor care țin Sabatul îl urâm. Ei lucrează permanent împotriva noastră și ne iau supușii pentru a ține acea lege a lui Dumnezeu pe care noi o urâm.

Duceți-vă, faceți ca cei care au pământuri și bani să fie îmbătați de griji. Dacă puteți să-i faceți să-și pună iubirea în aceste lucruri, încă sunt ai noștri. Pot să mărturisească ce le place, faceți-i doar să se îngrijească mai mult de bani decât de succesul Împărăției lui Hristos sau de răspândirea adevărilor pe care noi le urâm. Înfațișați-le lumea în lumina cea mai atractivă ca ei să o iubească și să o idolatrizeze. Trebuie să păstrăm toți banii pe cât posibil în rândurile noastre. Cu cât au mai mulți bani, cu atât mai mult ei vor dăuna împărăției noastre prin luarea supușilor noștri. Și atunci când

ei stabilesc întâlniri în diferite locuri, noi suntem în pericol. Fiți atunci foarte atenți. Provocați pe cât puteți altceva care să le distragă atenția. Distrugeți dragostea unuia pentru celălalt. Descurajați-le predicatorii și faceți-i să-și piardă entuziasmul, pentru că îi urâm. Prezentați-le orice scuză plauzibilă celor care au mijloace, pentru a nu le da din mână. Controlați chestiunile financiare dacă puteți, și împingeți-le predicatorii în lipsuri și nevoi. Aceasta le va slăbi curajul și zelul. Luptați-vă pentru fiecare palmă de pământ. Faceți ca lăcomia și iubirea de bogății pământești să fie trăsăturile lor de caracter dominante. Atâta timp cât aceste trăsături domină, mântuirea și harul rămân în urmă. Îngrămădiți în jurul lor tot ce puteți pentru a-i atrage, și ei vor fi cu siguranță ai noștri. Nu numai că vom fi siguri de ei, dar influența lor pe care o urâm nu va mai fi exercitată față de alții pentru a-i conduce la cer. Și în cei care vor încerca să ofere, treziți o stare de împotrivire, ca să dea puțin.“

Am văzut că Satana și-a dus bine la îndeplinire planurile sale. Și când slujitorii lui Dumnezeu stabileau întâlniri, Satana și îngerii lui înțelegeau care era treaba lor, și erau la fața locului pentru a împiedica lucrarea lui Dumnezeu, și el punea permanent sugestii în mintea oamenilor lui Dumnezeu. Pe unii îi conduce într-un fel, pe alții într-altul, întotdeauna profitând de trăsăturile rele

de caracter ale fraților și surorilor, stârnind și întărâtând înclinațiile firii lor. Dacă ei sunt dispuși să fie egoiști și lacomi, lui Satana îi place să stea lângă ei, și apoi cu toată puterea lui caută să-i facă să-și arate păcatele spre care sunt înclinați. Dacă harul lui Dumnezeu și lumina adevărului risipesc aceste simțăminte de lăcomie și egoism doar pentru puțin timp și ei nu obțin victoria deplină asupra lor, atunci când nu se găsesc sub influența mântuitoare, Satana vine și ofilește orice principiu nobil și generos, și ei cred că au de făcut prea mult. Ei obolesc în facerea de bine și uită totul despre marea jertfă pe care Îsus a adus-o pentru ei, pentru a-i răscumpăra de sub puterea lui Satana și din nenorocire fără speranță.

Satana a profitat de înclinația lui Iuda spre lăcomie și egoism și l-a făcut să murmure împotriva mirului pe care Maria Î l-a oferit lui Îsus. Iuda a privit acest lucru ca o mare risipă; ar fi putut fi vândut și banii dați săracilor. El nu se îngrijea de săraci, ci a considerat darul generos oferit lui Îsus ca exagerat. Iuda Îl prețuia pe Domnul lui exact îndeajuns pentru a-L vinde pentru câteva monede de argint. Și am văzut că sunt unii ca Iuda printre cei care mărturisesc că Îl așteaptă pe Domnul lor. Satana are controlul asupra lor, dar ei nu știu lucrul acesta. Dumnezeu nu poate să aprobe nici un pic de lăcomie sau de egoism. El urăște aceste trăsături și

disprețuiește rugăciunile și apelurile celor care le posedă. Când Satana vede că timpul lui este scurt, el îi face pe oameni să fie din ce în ce mai egoiști, din ce în ce mai lacomi, și apoi tresaltă de bucurie când îi vede concentrați asupra lor înșiși, zgârciți, avari și egoiști. Dacă ochii acestora ar putea fi deschiși ei l-ar vedea pe Satana în triumf diabolic, tresăltând de bucurie datorită lor și râzând de prostia aceluia care îi acceptă sugestiile și intră în capcanele lui. Atunci el și îngerii lui iau faptele rele și de lăcomie ale acestor persoane și le prezintă lui Îsus și îngerilor sfinți, spunând cu reproș: „Aceștia sunt cei care-L urmează pe Hristos! Ei se pregătesc să fie luați la cer!“ Satana arată drumul lor care se abate, apoi îl compară cu Biblia, cu pasaje care mustră clar asemenea fapte și apoi prezintă acest lucru pentru a necăji îngerii cerești spunând: „Aceștia sunt cei care-L urmează pe Hristos și Cuvântul Lui! Aceștia sunt rodul jertfei și răscumpărării lui Hristos!“ Îngerii se întorc cu dezgust de la această scenă. Dumnezeu cere o purtare constantă din partea poporului Său, și când ei se satură să facă binele și să fie generoși, El se satură de ei. Am văzut că Dumnezeu este foarte nemulțumit de cea mai mică manifestare de egoism din partea celor care se declară a fi poporul Său, pentru care Îsus nu Și-a cruțat Propria viață prețioasă. Fiecare persoană egoistă și lacomă va

cădea de pe drum. La fel ca Iuda, care L-a vândut pe Domnul său, ei vor vinde principiile bune și o înclinație nobilă și generoasă, pentru puțin câștig de pe pământ. Toți aceștia vor fi cernuți din poporul lui Dumnezeu. Cei care doresc cerul, trebuie, cu toată puterea pe care o au, să promoveze principiile cerului. Și în loc ca sufletele lor să se ofilească din cauza egoismului, ele ar trebui să se întărească prin binefacere, și fiecare ocazie ar trebui să fie folosită pentru a face bine unii altora și pentru a spori și crește din ce în ce mai mult în principiile cerului. Îsus mi-a fost arătat ca Modelul perfect. Viața Lui a fost fără interes egoist, și a fost marcată de binefacere dezinteresată.

Capitolul 32

Clătinarea (Cernerea)

I-am văzut pe unii cu credință puternică și strigăte pline de suferință stăruind pe lângă Dumnezeu. Fețele lor erau palide și marcate de îngrijorare profundă arătând lupta dinlăuntru lor. Fețele lor arătau fermitate și o mare seriozitate, în timp ce picături mari de sudoare au apărut pe frunțile lor și au căzut jos. Din când în când fețele li se luminau de semnele aprobării lui Dumnezeu, și iarăși aceeași expresie solemnă, serioasă și de îngrijorare se așeza asupra lor.

Îngeri răi s-au adunat în jurul lor, împingându-și întunericul asupra-le, pentru a-L ascunde pe Îsus din fața lor, ca ochii să le fie atrași spre întunericul care-i înconjură și să-și piardă încrederea în Dumnezeu, iar apoi să murmure împotriva Lui. Singura lor siguranță era în a-și ține ochii îndreptați în sus. Îngeri ai lui Dumnezeu aveau în grijă poporul Său, și când atmosfera otrăvită de la acești îngeri răi era împinsă în jurul acestor îngrijorați, îngerii care îi aveau în grijă, își mișcau permanent aripile peste ei pentru a risipi întunericul gros care-i înconjură.

Am văzut că unii nu luau parte în această lucrare de suferință și stăruință. Ei păreau

indiferenți și nepăsători. Ei nu s-au împotrivit întunericului din jurul lor și el i-a învăluit ca un nor gros. Îngerii lui Dumnezeu i-au părăsit și s-au dus în ajutorul celor care se rugau cu stăruință. Am văzut îngerii lui Dumnezeu grăbindu-se în sprijinul tuturor celor care se luptau cu toată puterea lor să reziste acelor îngeri răi, și încercau ei înșiși să se ajute chemându-L pe Dumnezeu cu stăruință. Dar îngerii i-au părăsit pe cei care nu făceau niciun efort să se ajute ei înșiși, și i-am pierdut din vedere.

În timp ce aceștia care se rugau și-au continuat strigătele stăruitoare, din când în când o rază de lumină de la Îsus venea la ei, și le încuraja inimile și le lumina fețele.

Am întrebat ce înseamnă cernerea pe care o văzusem. Mi-a fost arătat că ea va fi cauzată de mărturia directă provocată de sfatul Martorului Adevărat pentru Laodiceea. Își va avea efectul asupra inimii celui care primește mărturia și-l va face să ridice standardul și să vestească fără reținere adevărul direct. Unii nu vor suporta această mărturie directă. Ei se vor ridica împotriva ei și aceasta va cauza o cernere în poporul lui Dumnezeu.

Am văzut că mărturiei Martorului Adevărat nu i s-a dat atenție nici pe jumătate. Mărturia solemnă de care atârnă destinul bisericii, a fost puțin apreciată, dacă nu chiar de tot neluată în seamă.

Această mărturie trebuie să producă adâncă pocăință, și toți cei care o primesc cu adevărat, vor asculta de ea și vor fi curățiți.

Îngerul a spus: „Ascultă!“ Curând am auzit un sunet care părea ca de multe instrumente muzicale, toate răsunând în acorduri perfecte, plăcute și armonioase. Întrecea orice muzică pe care o auzisem vreodată. Părea să fie atât de plină de îndurare, compasiune și bucurie înălțătoare și sfântă. Mi-a străbătut întreaga ființă. Îngerul a spus: „Privește!“ Atenția mi-a fost îndreptată spre grupul pe care-l văzusem înainte, care era clătinat cu putere. Mi-au fost arătați cei pe care îi văzusem înainte plângând și rugându-se în chin sufletesc. Am văzut că grupul îngerilor protectori din jurul lor se dublase iar ei erau îmbrăcați cu o armură din cap până în picioare. Ei se mișcau în ordine exactă, hotărâți ca o companie de soldați. Fețele lor arătau conflictul greu pe care-l înduraseră, lupta chinuitoare prin care trecuseră. Cu toate că fețele le erau marcate de o profundă suferință lăuntrică, străluceau acum de lumina și slava cerului. Ei obținuseră biruința, și aceasta le-a produs cea mai profundă recunoștință și bucurie sacră și sfântă.

Numărul celor din acest grup se micșorase. Unii fuseseră cernuți și lăsați pe drum. Cei nepăsători și indiferenți care nu se alăturaseră celor care prețuiau biruința și mântuirea îndeajuns pentru

a se zbate, a stărui și a se ruga pentru ele, nu le-au obținut. Și ei au fost lăsați în urmă în întuneric, și locul lor a fost imediat luat de alții care s-au prins de adevăr și au venit în rândurile acestui grup. Îngerii răi încă se îngărmădeau în jurul lor dar nu puteau să aibă nicio putere asupra lor.

Î-am auzit pe cei îmbrăcați în armură spunând adevărul cu mare putere. Aceasta avea efect. Î-am văzut pe cei care fuseseră legați; unele soții fuseseră legate de soții lor, și unii copiii fuseseră legați de părinții lor. Cei sinceri care fuseseră opriți sau împiedicați să audă adevărul, acum s-au prins cu ardoare de adevărul spus. Toată frica de rudele lor dispăruse. Doar adevărul era înălțat înaintea lor. Le era mai drag și mai prețios decât viața. Ei flămâziseră și însetaseră după adevăr. Am întrebat ce făcuse această mare schimbare. Un înger a răspuns: „Este ploaia târzie; învierea de la prezența lui Dumnezeu; marea strigare a celui de-al treilea înger.“

O mare putere era cu acești aleși. Îngerul a spus: „Privește!“ Atenția mi-a fost îndreptată spre cei răi sau necredincioși. Toți erau agitați. Zelul și puterea poporului lui Dumnezeu i-a întărâtat și înfuriat. Confuzie, confuzie era în toate părțile. Am văzut măsuri luate împotriva acestui grup care avea puterea și lumina lui Dumnezeu. Întunericul se îngroșa în jurul lui, totuși ei stăteau acolo neclintiți,

aprobați de Dumnezeu și încrezându-se în El. Î-am văzut nedumeriți. Apoi i-am auzit strigând la Dumnezeu cu stăruință. Zi și noapte strigătul lor nu a încetat. Am auzit aceste cuvinte: „Facă-se, o Doamne, voia Ta! Dacă aceasta poate să dea slavă Numelui Tău, fă o cale de scăpare pentru poporul Tău! Îzbăvește-ne de păgânii care ne înconjoară! Ei ne-au condamnat la moarte; dar brațul Tău poate să aducă mântuirea.“ Acestea sunt toate cuvintele pe care pot să mi le aduc aminte. Ei păreau să aibă un simțământ profund al nevredniciei lor, și dădeau dovadă de supunere deplină față de voia lui Dumnezeu. Cu toate acestea, fiecare, fără nicio excepție, se ruga cu stăruință și se lupta ca Iacov pentru eliberare.

La puțin timp după ce ei și-au început strigătul stăruitor, îngerii, plini de milă, voiau să se ducă să-i elibereze. Dar un înger înalt care-i comanda nu le-a permis. El a spus „Voia lui Dumnezeu încă nu s-a împlinit. Ei trebuie să bea paharul. Trebuie să fie botezați cu botezul.“

Curând am auzit vocea lui Dumnezeu care a zguduit cerurile și pământul. A fost un mare cutremur de pământ. Clădiri au fost dărâmate și s-au prăbușit peste tot. Apoi am auzit un strigăt triumfător de biruință, tare, melodios și clar. M-am uitat la acest grup care cu puțin timp în urmă era într-o asemenea strâmtorare și asuprire. Robia lor se

terminase. O lumină plină de slavă strălucea peste ei. Cât de frumoși arătau ei atunci! Toată oboseala și semnele îngrijorării dispăruseră. Sănătate și frumusețe se vedea pe fiecare față. Dușmanii lor, păgânii care îi înconjurau, au căzut ca morți. Ei nu au putut să îndure lumina care strălucea asupra celor eliberați și sfinți. Această lumină și slavă au rămas asupra lor până când Ișus a fost văzut pe norii cerului, și cei din grupul credincios și încercat au fost schimbați într-o clipă, într-o clipeală din ochi, din slavă în slavă. Și mormintele s-au deschis iar sfinții au ieșit afară îmbrăcați în nemurire, strigând biruință asupra morții și mormântului, și împreună cu sfinții în viață au fost luați sus pentru a-L întâmpina pe Domnul lor în văzduh, în timp ce strigăte plăcute și melodioase de slavă și biruință erau pe orice limbă nemuritoare, venind de pe toate buzele sfințite și sfinte.

Capitolul 33

Păcatele Babilonului

Am văzut starea diferitelor biserici de când cel de-al doilea înger a vestit căderea lor. Ele au devenit din ce în ce mai stricate, cu toate acestea poartă numele de urmași ai lui Hristos. Este cu neputință să le deosebești de lume. Predicatorii lor își iau textele din Cuvântul lui Dumnezeu, dar predică lucruri liniștitoare. Inima firească nu simte nicio împotrivire față de aceste lucruri. Doar duhul și puterea adevărului și mântuirea lui Hristos sunt urâte de inima firească. Nu există nimic în predicile populare care să stârnească mânia lui Satana, să îi facă pe păcătoși să tremure, sau să atragă atenția inimii și conștiinței asupra realităților înfricoșătoare ale unei judecăți care are să vină curând. Oamenii nelegiuți sunt în general mulțumiți cu o formă fără evlavie adevărată, și ei vor ajuta și sprijini o asemenea religie. Îngerul a spus: „Nimic mai puțin decât întreaga armură a neprihănirii, nu poate birui și menține biruința asupra puterilor întunericului.“ Satana a luat pe deplin în stăpânire bisericile ca grup. Se dă atenție vorbelor și faptelor oamenilor în locul adevărului clar și tăios al Cuvântului lui Dumnezeu. Îngerul a spus: „Prietenia și spiritul lumii sunt vrăjmășie cu Dumnezeu.“ Când adevărul în

simplicitatea și puterea lui, așa cum este în Isus, se opune spiritului lumesc, trezește imediat duhul persecuției. Mulți, foarte mulți care pretind a fi creștini, nu L-au cunoscut pe Dumnezeu. Caracterul inimii firești nu a fost schimbat și mintea înclinată spre firea pământească rămâne în vrăjmășie cu Dumnezeu. Ei sunt proprii slujitori credincioși ai lui Satana, chiar dacă și-au luat alt nume.

Am văzut că de când Isus părăsise Locul Sfânt al Sanctuarului ceresc și intrase dincolo de cea de-a doua perdea, bisericile au fost părăsite așa cum au fost părăsiți iudeii; și ele s-au umplut cu oricare pasăre necurată și urâtă. Am văzut o mare nelegiuire și josnicie în biserici, cu toate că [membrii lor] mărturisesc a fi creștini. Mărturisirea, rugăciunile și apelurile lor sunt o urâciune înaintea lui Dumnezeu. Îngerul a spus: „Dumnezeu nu găsește plăcere în adunările lor. Egoism, înșelătorie și amăgire sunt practicate de ei fără muștrări de conștiință. Și peste toate aceste trăsături rele ei aruncă mantaua religiei.“ Mi-a fost arătată mândria bisericilor cu numele. Dumnezeu nu este în gândurile lor, ci mințile lor firești se preocupă de ei înșiși. Ei își împodobesc sărmenele lor trupuri muritoare, și apoi se uită la ei înșiși cu satisfacție și plăcere. Isus și îngerii se uită la ei cu mânie. Îngerul a spus: „Păcatele și mândria lor au ajuns până la cer. Partea lor este pregătită. Dreptatea și judecata

au dormitat mult timp dar se vor trezi curând. «Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti», zice Domnul.“ Amenințările înspăimântătoare ale celui de-al treilea înger se vor împlini, și ei vor bea mânia lui Dumnezeu. O oaste nenumărată de îngeri răi se răspândesc peste întreg pământul. Bisericiile și grupările religioase se umplu cu ei. Și ei se uită la grupările religioase cu mare bucurie, pentru că mantia religiei acoperă cele mai mari crime și nelegiuiri.

Tot cerul se uită cu indignare: ființe umane, lucrarea lui Dumnezeu, reduse la adâncimile cele mai profunde ale degradării, și așezate de semenii lor la același nivel cu animalele. Pretinși urmași ai aceluși Mântuitor drag a cărui compasiune a fost întotdeauna trezită atunci când vedea suferința umană, se angajează cu zel în acest păcat mare și grav, și fac negoț cu sclavi și suflete de oameni. Îngerii au notat totul. Este scris în carte. Lacrimile sclavelor și sclavilor pioși, ale taților, mamelor și copiilor, fraților și surorilor, sunt toate strânse în burduf în cer. O mare suferință, suferință umană, este purtată din loc în loc, și cumpărată și vândută. Dumnezeu își va reține mânia doar încă puțin timp. Mânia Lui este aprinsă împotriva acestei națiuni, și îndeosebi împotriva grupărilor religioase, care au aprobat și s-au angajat ele însele în acest comerț îngrozitor. Asemenea nedreptate, asemenea asuprire,

asemenea suferințe, mulți așa-ziși urmași ai blândului și smeritului Isus pot să vadă cu o indiferență lipsită de inimă. Și mulți dintre ei pot produce cu satisfacție odioasă ei înșiși toată această suferință de nedescris, și cu toate acestea îndrăznesc să se închine lui Dumnezeu. Este o adevărată batjocură, și Satana tresaltă de bucurie în fața ei, și îi reproșează lui Isus și îngerilor Săi o asemenea nepotrivire, spunând cu triumf diabolic: „*Așa sunt cei care-L urmează pe Hristos!*“

Acești așa-ziși creștini citesc despre suferințele martirilor, și lacrimile le curg pe obraji. Ei se miră că oamenii au putut să aibă vreodată inimi atât de împietrite încât să practice asemenea cruzimi inumane față de semenii lor, când în același timp ei îi țin pe semenii lor în sclavie. Și aceasta nu este totul. Ei taie legăturile umane și îi asupresc cu cruzime zi de zi pe semenii lor. Ei pot pricinui cele mai inumane torturi cu o cruzime neîndurătoare care s-ar compara bine cu cruzimea paștilor și păgânilor arătată față de urmașii lui Hristos. Îngerul a spus: „Va fi mai suportabil pentru păgâni și pentru pașiști în ziua aplicării judecății lui Dumnezeu decât pentru asemenea oameni.“ Strigătele și suferințele celor asupriți au ajuns la cer, și îngerii stau uimiți de suferința fără inimă, de nespuse și agonizantă, pe care oameni după chipul Creatorului lor o pricinuiesc semenilor lor. Îngerul a spus:

„Numele acestora sunt scrise cu sânge, brăzdate de răni, și inundate de lacrimi arzătoare de suferință agonizantă. Mânia lui Dumnezeu nu va înceta până când nu va face țara luminii să bea drojdia din potirul mâniei Sale, și până când nu va răsplăti Babilonului dublu: «Răsplătiți-i cum v-a răsplătit ea, și întoarceți-i de două ori cât faptele ei. Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea!»“

Am văzut că stăpânii de sclavi vor trebui să dea socoteală pentru sufletele sclavilor lor pe care i-au ținut în ignoranță; și toate păcatele sclavilor vor fi puse asupra stăpânilor. Dumnezeu nu-i poate lua la cer pe sclavii care au fost ținuți în ignoranță și înjosire, neștiind nimic despre Dumnezeu sau despre Biblie, netemându-se de nimic în afara loviturilor de bici ale stăpânilor lor, și neavând nici cel puțin o poziție așa de înaltă ca dobitoacele fără rațiune ale stăpânilor lor. Dar El face pentru ei cel mai bun lucru pe care un Dumnezeu milos îl poate face. Îi face să fie ca și când n-ar fi fost; în timp ce stăpânii trebuie să sufere ultimele șapte plăgi, și apoi să învie la cea de a doua înviere și să sufere cea de a doua și cea mai îngrozitoare moarte. Atunci mânia lui Dumnezeu se va potoli.

Capitolul 34 Marea strigare

Am văzut îngerii grăbindu-se încoace și încolo în cer. Ei coborau pe pământ și iarăși se urcau în cer, pregătindu-se pentru împlinirea unui eveniment important. Apoi am văzut un alt înger puternic însărcinat să coboare pe pământ și să-și unească glasul cu cel de-al treilea înger, și să-i dea putere și forță soliei lui. O mare putere și slavă i-au fost date îngerului, și atunci când a coborât, pământul s-a luminat de slava lui. Lumina care mergea înaintea acestui înger și venea în urma lui, a pătruns pretutindeni atunci când el a strigat cu putere, zicând cu voce tare: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte.“ Solia despre căderea Babilonului, așa cum a fost dată de cel de-al doilea înger, este dată din nou, cu adăugarea rătăcirilor care intraseră în biserici din 1844 încoace. Lucrarea acestui înger vine la timpul potrivit și se alătură ultimei mari lucrări ale soliei celui de-al treilea înger, care se intensifică într-o mare strigare. Și poporul lui Dumnezeu este pretutindeni pregătit pentru a fi tare în ceasul ispitei pe care va trebui să o înfrunte în curând. Am văzut o lumină mare așezată asupra lui, și ei s-au unit soliei și au proclamat fără frică și cu mare putere solia celui de-al treilea înger.

Îngeri au fost trimiși să-l ajute pe îngerul puternic din cer, și am auzit voci care păreau să răsune pretutindeni: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.“ Această solie părea să fie o adăugare la cea de-a treia solie și i s-a alăturat așa cum strigătul de la miezul nopții s-a alăturat soliei celui de-al doilea înger în 1844. Slava lui Dumnezeu s-a așezat asupra sfinților răbdători și așteptători, și ei au dat fără teamă ultima avertizare solemnă, vestind căderea Babilonului, și chemând poporul lui Dumnezeu să iasă afară din el, pentru ca să scape de pedeapsa lui îngrozitoare.

Lumina care a fost revărsată asupra celor așteptători a pătruns pretutindeni, și cei din biserici care aveau ceva lumină, care nu auziseră și nu respinseseră cele trei solii, au răspuns chemării și au părăsit bisericile căzute. Mulți ajunseseră la vârsta responsabilității de când aceste solii fuseseră date, și lumina a strălucit peste ei, și ei au avut privilegiul să aleagă viața sau moartea. Unii au ales viața, și au luat poziție alături de cei care Îl așteptau pe Domnul lor și țineau toate poruncile Sale. Cea de-a treia solie avea să-și facă lucrarea; toți aveau să fie încercați prin ea, iar cei prețioși aveau să fie chemați afară din grupările religioase. O putere irezistibilă îi mișcă pe cei sinceri, în timp ce manifestarea puterii lui Dumnezeu îi înspăimântă și

îi reține pe rude și pe prieteni, și ei nu îndrăznesc și nici nu au puterea să-i împiedice pe cei care simt lucrarea Duhului lui Dumnezeu asupra lor. Ultima strigare este dusă chiar la bieții sclavi, și cei pioși dintre ei, cu o expresie umilă, revărsă cântările lor de bucurie excesivă la perspectiva eliberării lor fericite; și stăpânii lor nu-i pot împiedica, pentru că teama și surprinderea îi țin tăcuți. Se fac mari minuni, cei bolnavi sunt vindecați, și semne și minuni îi însoțesc pe credincioși. Dumnezeu este în lucrare, și fiecare sfânt, nefiindu-i frică de urmări, își urmează convingerile proprii sale conștiințe, și se unește cu cei care țin toate poruncile lui Dumnezeu; și ei vestesc pretutindeni cu putere cea de-a treia solie. Am văzut că cea de-a treia solie avea să se încheie cu o putere și forță care întreceau cu mult strigătul de la miezul nopții.

Slujitorii lui Dumnezeu, înzestrați cu putere de sus, cu fețele luminate, și strălucind de consacrare sfântă, au mers să-și îndeplinească lucrarea, și să vestească solia din cer. Suflete care erau răspândite peste tot prin grupările religioase au răspuns chemării, și cei prețioși au fost grăbiți să iasă afară din bisericile condamnate, așa cum Lot a fost grăbit să iasă afară din Sodoma înaintea distrugerii ei. Poporul lui Dumnezeu a fost pregătit și întărit de slava deosebit de mare care a căzut asupra lui în mare abundență, pregătindu-l să îndure ceasul ispitei. Am auzit peste tot o mulțime de voci spunând: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.“

Capitolul 35

Solia a treia încheiată

Atenția mi-a fost îndreptată spre timpul când solia celui de-al treilea înger se încheia. Puterea lui Dumnezeu fusese asupra poporului Său. Ei își împliniseră lucrarea și erau pregătiți pentru ceasul încercării dinaintea lor. Ei primiseră ploaia târzie, sau învierea de la Fața Domnului, și mărturia vie fusese reînsuflețită. Ultima mare avertizare răsunase pretutindeni, și îi întăritase și înfuriase pe locuitorii pământului, care nu voiau să primească solia.

Am văzut îngeri grăbindu-se înoace și încolo în cer. Un înger s-a întors de pe pământ cu o călimară de cerneală la brâu, și l-a raportat lui Îsus că lucrul lui a fost îndeplinit, și că sfinții fuseseră numărați și sigilați. Apoi l-am văzut pe Îsus care slujise înaintea chivotului conținând cele zece porunci, aruncând jos cădelnița. El și-a ridicat mâinile în sus și a zis cu voce tare: „*S-a împlinit.*“ Și toată oastea îngerească și-a dat jos coroanele atunci când Îsus a făcut declarația solemnă: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai

departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!“

Am văzut că fiecare caz era atunci hotărât pentru viață sau moarte. Îsus ștersese păcatele poporului Său. El își primise Împărăția și ispășirea fusese făcută pentru supușii Împărăției Sale. În timp ce Îsus slujise în Sanctuar, avusese loc judecata pentru cei neprihăniți morți și apoi pentru cei neprihăniți vii. Supușii Împărăției fuseseră strânși. Nunta Mielului se terminase. Și domnia și măreția împărățiilor de sub întreg cerul, au fost date lui Îsus și moștenitorilor mântuirii, și Îsus avea să domnească drept Împărat al împărățiilor și Domn al domnilor.

Când Îsus a ieșit afară din Locul Preasfânt, am auzit sunetul clopoțelilor de pe veșmântul Său, și atunci când El a ieșit, un nor de întuneric i-a acoperit pe locuitorii pământului. Atunci nu mai era niciun mijlocitor între omul vinovat și un Dumnezeu insultat. Atâta vreme cât Îsus stătuse între Dumnezeu și omul vinovat, o restricție fusese asupra oamenilor; dar când Îsus a pășit afară din locul dintre om și Tatăl, restricția a fost îndepărtată, și Satana a avut controlul asupra omului. Era imposibil ca plăgile să fie revărsate în timp ce Îsus slujea în Sanctuar; dar când lucrarea Lui acolo este terminată, când mijlocirea Lui se încheie, nu există nimic care să oprească mânia lui Dumnezeu, și ea

izbucnește cu furie peste capul lipsit de apărare al păcătosului vinovat, care a disprețuit mântuirea și a urât mustrarea. Sfinții din acel timp înfricoșător, după încheierea mijlocirii lui Îsus, trăiau în fața unui Dumnezeu sfânt fără mijlocitor. Fiecare caz era hotărât, fiecare piatră prețioasă numărată. Îsus a zăbovit o clipă în prima încăpere a Sanctuarului ceresc, și păcatele care fuseseră mărturisite în timp ce El se afla în Locul Preasfânt, El le-a pus înapoi asupra inițiatorului păcatului, Diavolul. El trebuie să sufere pedeapsa acestor păcate.

Apoi L-am văzut pe Îsus dezbrăcându-se de veșmântul Său preoțesc, și S-a îmbrăcat cu hainele Sale cele mai împărătești – pe capul Lui erau multe coroane, o coroană în alta – și înconjurat de oastea îngerească, a părăsit cerul. Plăgile au căzut asupra locuitorilor pământului. Unii Îl acuzau pe Dumnezeu și Îl blestemau. Alții s-au dus repede la poporul lui Dumnezeu, și s-au rugat să fie învățați cum să scape de judecățile lui Dumnezeu. Dar sfinții nu aveau nimic pentru ei. Ultima lacrimă pentru păcătoși fusese vărsată, ultima rugăciune agonizantă fusese adusă, ultima povară fusese purtată. Vocea dulce a îndurării nu avea să-i mai îmbie. Ultima notă de avertizare fusese dată. Când sfinții și tot cerul erau interesați de mântuirea lor, ei nu au avut niciun interes pentru ei înșiși. Viața și moartea fuseseră puse înaintea lor. Mulți au dorit

viața; dar nu au făcut niciun efort pentru a o obține. Ei nu au ales viața, iar acum nu mai era sânge de ispășire pentru a curăți păcătoșii, nici un Mântuitor milos care să intervină pentru ei și să strige: „Cruță, cruță păcătoșii încă puțin.“ Tot cerul se unise cu Îsus atunci când a auzit cuvintele înfricoșătoare: „S-a împlinit, s-a sfârșit.“ Planul de Mântuire fusese împlinit. Dar puțini aleseseră să accepte planul. Îar când glasul dulce al îndurării a încetat, i-a cuprins spaima și groaza. Cu claritate înspăimântătoare ei aud: „Prea târziu! Prea târziu!“

Cei care nu prețuiseră Cuvântul lui Dumnezeu alergau încoace și încolo. Ei rătăceau de la o mare la alta, și de la miazănoapte la răsărit, pentru a căuta Cuvântul Domnului. Îngerul a spus: „Nu-l vor găsi. Este foamete în țară. Nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci de a auzi cuvintele Domnului. Ce nu ar da ei pentru un cuvânt de aprobare din partea lui Dumnezeu? Dar nu, ei trebuie să înfometeze și să înseteze mai departe. Zi după zi ei au disprețuit mântuirea, și au prețuit plăcerea pământească și bogățiile pământești mai presus de orice atracție și comoară cerească. Ei L-au respins pe Îsus și Î-au disprețuit sfinții. Cel întinat trebuie să rămână întinat pentru totdeauna.“

O mare parte dintre cei răi era foarte înfuriată atunci când suferea efectele plăgilor. Era o scenă de chin înspăimântător. Părinții le reproșau amar

copiilor lor, iar copiii le reproșau părinților lor, frații surorilor lor, și surorile fraților lor. Strigăte puternice, tânguitoare se auzeau în orice direcție: „Tu m-ai oprit de la a primi adevărul, care m-ar fi salvat din acest ceas cumplit.“ Oamenii s-au întors spre predicatori cu ură amară, și le-au reproșat spunându-le: „Nu ne-ați avertizat. Ne-ați spus că toată lumea avea să fie convertită și ați strigat «Pace, pace» pentru a liniști orice teamă care se ridica. Nu ne-ați spus despre acest ceas, și despre cei care ne-au prevenit de el, ați spus că erau fanatici și oameni răi care ne-ar duce la pieire.“ Dar am văzut că predicatorii nu au scăpat de mânia lui Dumnezeu. Suferințele lor erau de zece ori mai mari decât cele ale oamenilor lor.

Capitolul 36

Vremea strâmtorării lui Iacov

I-am văzut pe sfinți părăsind orașele și satele, unindu-se în grupuri și trăind în locurile cele mai singuratice. Îngerii le asigurau hrana și apa; dar cei răi sufereau de foame și de sete. Apoi i-am văzut pe conducătorii lumii sfātuindu-se împreună, și Satana și îngerii lui erau ocupați în jurul lor. Am văzut un înscris și copii ale lui răspândite în diferite părți ale pământului, dând ordine ca dacă sfinții nu aveau să renunțe la credința lor ciudată, să renunțe la Sabat și să păzească prima zi, oamenii aveau libertatea, ca după o anumită perioadă de timp, să-i omoare. Dar în această vreme sfinții erau liniștiți și stăpâni pe sine, încrezându-se în Dumnezeu, și bazându-se pe făgăduința Sa că va fi făcută o cale de scăpare pentru ei. În unele locuri, înaintea timpului pentru executarea ordinului, cei răi s-au năpustit asupra sfinților pentru a-i omorî; dar îngeri sub formă de războinici s-au luptat pentru ei. Satana își dorea să aibă privilegiul de a-i nimici pe sfinții celui Prea Înalt; dar Ișus le-a cerut îngerilor Săi să vegheze asupra lor, pentru că Dumnezeu va fi onorat prin facerea unui legământ cu cei care ținuseră Legea Sa în fața necredincioșilor care îi înconjurau. Și Ișus va fi onorat prin luarea la cer fără a vedea moartea a

celor credincioși și așteptători, care Îl așteptaseră atât de mult timp.

Curând i-am văzut pe sfinți suferind de un mare chin sufletesc. Ei păreau să fie înconjurați de locuitorii răi ai pământului. Totul părea împotriva lor. Unii au început să se teamă că Dumnezeu îi lăsase în cele din urmă să piară în mâinile celor răi. Dar dacă ochii ar fi putut să li se deschidă, ei s-ar fi văzut înconjurați de îngeri ai lui Dumnezeu. Apoi venea mulțimea celor nelegiuți care erau înfuriați, iar apoi o mulțime de îngeri răi care-i zorea pe cei nelegiuți să-i omoare pe sfinți. Dar atunci când încercau să se apropie de ei, trebuiau mai întâi să treacă de această companie de îngeri puternici și sfinți, ceea ce a fost imposibil. Îngerii lui Dumnezeu îi făceau să se retragă, și îi făceau și pe îngeri răi care îi împingeau de jur împrejur, să dea înapoi. A fost un ceas de agonie teribilă și înfricoșătoare pentru sfinți. Ei strigau zi și noapte la Dumnezeu pentru izbăvire. După aparențele exterioare nu era nicio posibilitate pentru scăparea lor. Cei răi își începuseră deja triumful și strigau: „De ce nu vă izbăvește Dumnezeuul vostru din mâinile noastre? De ce nu vă înălțați pentru a vă scăpa viețile?” Sfinții nu-i luau în seamă. Ei se luptau cu Dumnezeu ca Iacov. Îngerii doreau să-i scape, dar sfinții trebuiau să mai aștepte încă puțin, să bea paharul, și să fie botezați cu botezul. Îngerii,

credincioși răspunderii lor, și-au continuat vegherea. Timpul se apropiase când Dumnezeu avea să-Și arate marea Sa putere și să-i elibereze în mod glorios. Dumnezeu nu avea să îngăduie ca Numele Său să fie batjocorit printre cei necredincioși. Pentru slava Numelui Său, El avea să-i izbăvească pe toți cei care Îl așteptaseră cu răbdare, și ale căror nume erau scrise în carte.

Atenția mi-a fost îndreptată înapoi spre credinciosul Noe. Ploaia a căzut și potopul a venit. Noe și familia lui intraseră în arcă, și Dumnezeu îi închisese înăuntru. Noe îi avertizase cu credincioșie pe locuitorii lumii vechi în timp ce ei își bătuseră joc de el și-l luaseră în râs. Și în tip ce apele cădeau pe pământ, și unul după altul se înecau, ei se uitau la acea arcă de care își bătuseră joc atât de mult, plutind în siguranță pe ape, păstrându-l în viață pe credinciosul Noe și pe familia lui. Tot așa am văzut că poporul lui Dumnezeu, care avertizase lumea de apropiata Sa mânie, avea să fie salvat. Ei îi avertizaseră cu credincioșie pe locuitorii pământului, și Dumnezeu nu le va îngădui celor răi să-i nimicească pe cei care așteptau să fie luați la cer, și care nu se supuseseră decretului fiarei și nu primiseră semnul ei. Am văzut că dacă celor răi li s-ar fi permis să-i omoare pe cei sfinți, Satana și toată oștirea lui rea, și toți cei care Îl urăsc pe Dumnezeu, ar fi fost satisfăcuți. Și o, ce triumf ar fi

fost pentru maiestatea sa satanică să aibă putere în ultima luptă de încheiere asupra celor care așteptaseră atât de mult timp să-L vadă pe Cel pe care-L iubeau. Cei care-și bătuseră joc de ideea înălțării sfinților, vor fi martori la grija lui Dumnezeu pentru poporul Său și la izbăvirea lui plină de slavă.

Atunci când sfinții au părăsit orașele și satele, ei au fost urmăriți de cei răi. Ei și-au ridicat săbiile pentru a-i ucide pe sfinți, dar ele s-au rupt și au căzut la fel de neputincioase ca niște paie. Îngerii lui Dumnezeu i-au protejat pe sfinți. Atunci când ei au strigat zi și noapte pentru izbăvire, strigătul lor a ajuns sus înaintea lui Dumnezeu.

Capitolul 37

Eliberarea sfinților

Era miezul nopții când Dumnezeu a ales să-și elibereze poporul. În timp ce cei răi își băteau joc de ei în jurul lor, deodată a apărut soarele strălucind în puterea sa, și luna s-a oprit. Cei răi au privit scena cu uimire. Semne și minuni au urmat într-o succesiune rapidă. Totul părea deviat de la cursul său normal. Cei sfinți au privit semnele eliberării lor cu bucurie solemnă.

Râurile au încetat să mai curgă. Nori negri, grei au apărut și s-au ciocnit unii de alții. Dar exista un loc luminos unde se așezase slava, de unde venea vocea lui Dumnezeu, ca un glas de ape multe, care a zguduit cerurile și pământul. A fost un mare cutremur de pământ. Mormintele s-au deschis, și cei care muriseră în credință sub solia celui de-al treilea înger, ținând Sabatul, au ieșit afară din paturile lor de țărână, proslăviți, pentru a auzi legământul de pace pe care Dumnezeu avea să-l facă cu cei care ținuseră Legea Sa.

Cerul s-a deschis și s-a închis, și era în agitație. Munții tremurau ca o trestie în vânt, și aruncau stânci colțuroase peste tot împrejur. Marea fierbea ca o oală și arunca pietre pe uscat. Și când Dumnezeu a spus ziua și ceasul venirii lui Ișus, și a rostit legământul cel veșnic pentru poporul Său, El a rostit o frază, apoi a făcut pauză în timp ce

cuvintele se rostogoleau pe pământ. Israelul lui Dumnezeu stătea cu ochii ațintiți în sus, ascultând cuvintele care veneau din gura lui Iehova, și se rostogoleau pe pământ ca bubuiturile unui tunet foarte puternic. Era înfricoșător de solemn. La sfârșitul fiecărei fraze sfinții strigau: „Slavă! Aleluia!“ Fețele le erau luminate de slava lui Dumnezeu, și străluceau de slavă la fel ca fața lui Moise atunci când el a coborât de pe Sinai. Cei răi nu puteau să se uite la ei din cauza slavei. Și atunci când binecuvântarea care nu se va sfârși niciodată a fost pronunțată peste cei care Îl onoraseră pe Dumnezeu prin ținerea Sabatului Său sfânt, a fost un strigăt puternic de biruință asupra fiarei și asupra icoanei ei.

Apoi a început anul de bucurie, când pământul trebuia să se odihnească. I-am văzut pe sclavii pioși ridicându-se în triumf și biruință, scuturându-și lanțurile care-i țineau legați, în timp ce stăpânii lor răi erau în nedumerire și nu știau ce să facă; pentru că cei nelegiuți nu puteau să înțeleagă cuvintele glasului lui Dumnezeu. Curând a apărut marele nor alb. Pe el ședea Fiul omului.

La început, când acest nor a apărut în depărtare părea foarte mic. Îngerul a spus că era semnul Fiului omului. Și atunci când norul s-a apropiat de pământ, noi am putut să vedem slava și măreția deosebit de mare a lui Isus, când El a ieșit ca să biruie. Un cortegiu sfânt de îngeri, cu coroanele lor

luminoase și strălucitoare pe cap, Îl însoțeau în drumul Său. Nicio limbă nu poate descrie slava acestei scene. Norul viu de o măreție și slavă neîntrecute, a venit tot mai aproape, și noi am putut să vedem clar persoana dragă a lui Isus. El nu purta o coroană de spini, ci o coroană de slavă Îi acoperea fruntea sfântă. Pe haina și pe coapsa Lui era scris un nume: „ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAȚILOR ȘI DOMNUL DOMNILOR“. Ochii Săi erau ca o flăcără de foc, picioarele Sale păreau ca de aramă strălucitoare, și vocea lui era ca multe instrumente muzicale. Chipul Său era așa de strălucitor ca soarele la amiază. Pământul tremura înaintea lui, și cerul s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor. Împărații pământului, domnitorii, căpitani oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s-au ascuns în peșteri și în stâncile munților. Și ziceau munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui, și cine poate sta în picioare?“

Cei care cu puțin timp înainte i-ar fi nimicit de pe pământ pe copiii credincioși ai lui Dumnezeu, trebuiau să fie martorii slavei lui Dumnezeu care s-a așezat peste aceștia. Ei i-au văzut proslăviți. Și în mijlocul tuturor acestor scene înspăimântătoare, ei au auzit glasurile celor sfinți spunând în sunete de bucurie: „Iată, acesta este Dumnezeul nostru, pe El L-am așteptat, și El ne va mântui.“ Pământul s-a zguduit cu putere atunci când vocea Fiului lui

Dumnezeu i-a chemat afară pe sfinții care dormeau. Ei au răspuns chemării și au ieșit afară îmbrăcați în nemurire plină de slavă, strigând: „Biruință! Biruință peste moarte și mormânt! Unde îți este boldul, moarte? Unde îți este biruința, mormântule?“ Apoi sfinții în viață și cei înviați și-au înălțat glasurile într-un strigăt de biruință prelung și plin de emoție. Acele trupuri bolnave care intraseră în mormânt, au înviat cu sănătate și vigoare nemuritoare. Sfinții în viață au fost schimbați într-o clipă, într-o clipeală din ochi și au fost luați sus cu cei înviați, și împreună ei îl întâmpină pe Domnul lor în văzduh. O ce întâlnire plină de slavă! Prieteni pe care moartea îi separase s-au reunit, pentru a nu se mai despărți niciodată.

De fiecare parte a carului de nor erau aripi, și sub el erau roți vii. Și în timp ce carul de nor se înălța, roțile strigau: „Sfânt“, și aripile în timp ce se mișcau strigau: „Sfânt“, iar cortegiul de îngeri sfinți din jurul norului striga: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu cel Atotputernic“. Iar sfinții de pe nor strigau: „Slavă, Aleluia“. Și carul s-a înălțat spre cetatea sfântă. Înainte de a intra în cetatea sfântă, sfinții au fost aranjați într-un careu desăvârșit, cu Isus în mijloc. Capul și umerii Săi erau deasupra sfinților, și deasupra îngerilor. Înfațișarea Sa maiestooasă și chipul său drag puteau fi văzute de toți cei din careu.

Capitolul 38 Răsplata sfinților

Apoi am văzut un număr foarte mare de îngeri aducând din cetate coroane pline de slavă; câte o coroană pentru fiecare sfânt cu numele lui scris pe ea. Și atunci când Isus cerea coroanele, îngerii Î le dădeau, și iubitul Isus cu propria Sa mână dreaptă a pus coroanele pe capetele sfinților. În același fel, îngerii au adus harpele și Isus li le-a dat de asemenea sfinților. Îngerii comandanți au dat primii tonul și apoi toate vocile s-au înălțat într-o cântare de laudă plină de recunoștință și fericire, și toate mâinile au trecut cu îndemânare peste corzile harpelor, producând o muzică melodioasă în acorduri plăcute și desăvârșite. Apoi L-am văzut pe Isus conducând grupul celor răscumpărați spre poarta cetății. El a apucat poarta și a împins-o înapoi pe balamalele ei strălucitoare, și le-a zis neamurilor care ținuseră adevărul, să intre înăuntru. În cetate era tot ceea ce putea încânta ochiul. Ei au văzut pretutindeni o mare slavă. Apoi Isus S-a uitat la sfinții Săi răscumpărați; fețele lor străluceau de slavă; și atunci când Și-a oprit ochii plini de iubire asupra lor, El a spus cu glasul Lui plăcut și melodios: „Mă uit la truda sufletului Meu și sunt mulțumit. Această mare slavă este a voastră ca să vă bucurați veșnic. Suferințele voastre s-au terminat.

Nu va mai fi moarte, nici tânguire, nici țipăt, nici durere.“ Am văzut oastea celor răscumpărați plecându-se și aruncându-și coroanele strălucitoare la picioarele lui Îsus, și apoi, când mâna Lui dragă i-a ridicat, ei și-au atins harpele de aur și au umplut tot cerul cu muzica lor plăcută și cântări pentru Miel.

L-am văzut apoi pe Îsus conducând oastea celor răscumpărați la pomul vieții, și noi am auzit iarăși vocea Lui dragă, mai plăcută decât orice muzică ce a ajuns vreodată la urechea muritoare, spunând: „Frunzele acestui pom sunt pentru vindecarea neamurilor. Mâncați toți din ele.“ În pomul vieții erau cele mai frumoase fructe, din care sfinții puteau să mănânce cât voiau. În cetate era un scaun de domnie de o mare slavă, și de sub el izvora un râu curat cu apa vieții, limpede cum e cristalul. De fiecare parte a acestui râu al vieții era pomul vieții. Pe malurile râului erau pomi frumoși care făceau fructe bune de mâncat. Limba este cu totul prea neputincioasă pentru a încerca o descriere a cerului. În timp ce scena se desfășoară în fața mea mă pierd de uimire, și copleșită de splendoarea fără egal și de slava deosebit de mare, pun tocul jos și exclam: „O, ce iubire! Ce iubire minunată!“ Exprimarea cea mai înaltă nu poate să descrie slava cerului, și nici profunzimea de neîntrecut a dragostei unui Mântuitor.

Capitolul 39 **Pământul pustiit**

Apoi am privit pământul. Cei răi erau morți și trupurile lor zăceau pe fața pământului. Locuitorii pământului suferiseră mânia lui Dumnezeu prin ultimele șapte plăgi. Ei își mușcaseră limbile de durere și Îl blestemaseră pe Dumnezeu. Păstorii falși fuseseră ținte deosebite ale mâniei lui Iehova. Ochii li se mistuiseră în orbite, și limbile în gură, în timp ce ei stăteau în picioare. După ce sfinții fuseseră eliberați de vocea lui Dumnezeu, cei din mulțimea celor răi și-au întors furia unii împotriva altora. Pământul părea să fie inundat cu sânge, și trupuri moarte erau de la un capăt al pământului până la celălalt.

Pământul era în cea mai devastată stare. Orașe și sate, dărâmate de cutremur, zăceau în mormane. Munții se mișcaseră din locurile lor, lăsând gropi mari în urmă. Marea aruncase afară pe pământ stânci colțuroase, și stânci fuseseră smulse din pământ și erau împrăștiate peste toată suprafața sa. Pământul arăta ca un ținut sălbatic devastat. Copaci mari fuseseră scoși din rădăcină și răspândiți pe pământ. Aici este locuința lui Satana împreună cu îngerii lui răi de-a lungul celor 1.000 de ani. Aici vor fi ținuți închiși, și ei vor pribegi încoace și

încolo pe fața distrusă a pământului, și vor vedea urmările răzvrătirii lui împotriva Legii lui Dumnezeu. De urmările blestemului pe care el l-a cauzat, va putea să se bucure de-a lungul celor 1.000 de ani. Limitat doar la pământ, el nu va avea privilegiul să meargă peste tot la alte planete pentru a-i ispiti și necăji pe cei care nu au căzut. Satana suferă în acest timp extrem de mult. De la căderea lui, trăsăturile sale rele de caracter fuseseră folosite continuu. El este atunci deposedat de puterea lui și lăsat să mediteze asupra rolului pe care l-a jucat de la căderea lui, și să aștepte cu tremur și groază viitorul înfricoșător, atunci când el va trebui să sufere pentru tot răul pe care l-a făcut, și să fie pedepsit pentru toate păcatele pe care le-a determinat să fie comise.

Apoi am auzit strigăte de biruință venind de la îngeri și de la sfinții răscumpărați, care răsunau ca zece mii de instrumente muzicale, pentru că ei nu aveau să mai fie necăjiți și ispitiți de Diavol, iar locuitorii altor lumi fuseseră scăpați de prezența sa și ispitele lui.

Apoi am văzut niște scaune de domnie, și Îsus și sfinții răscumpărați s-au așezat pe ele. Și sfinții au domnit ca împărați și preoți ai lui Dumnezeu, și morții nelegiuți au fost judecați, și faptele lor au fost comparate cu codul de legi, Cuvântul lui Dumnezeu, și ei au fost judecați după faptele făcute

în trup. Îsus, împreună cu sfinții, a măsurat celor răi partea pe care trebuiau să o sufere, după faptele lor; și aceasta a fost scrisă în cartea morții, și însemnată în dreptul numelor lor. Satana și îngerii lui au fost de asemenea judecați de Îsus și de sfinți. Pedepsa lui Satana avea să fie cu mult mai mare decât cea a celor pe care el îi amăgise. Depășea cu atât de mult pedeapsa lor încât nu poate fi comparată cu a lor. După ce toți cei pe care el îi amăgise aveau să piară, Satana avea să mai trăiască și să sufere încă mult mai mult.

După ce judecarea morților nelegiuți a fost terminată, la sfârșitul celor o mie de ani, Îsus a părăsit Cetatea și o suită din oastea cerească L-a urmat. Sfinții au mers de asemenea cu El. Îsus a coborât pe un munte mare și mareț, care de îndată ce picioarele Lui l-au atins, s-a despicat în două și a devenit o vale foarte mare. Apoi ne-am uitat în sus și am văzut Cetatea cea mare și frumoasă, cu douăsprezece temelii, douăsprezece porți, câte trei de fiecare parte și câte un înger la fiecare poartă. Noi am strigat: „Cetatea! Cetatea cea mare! Se coboară din cer de la Dumnezeu!“ Și ea s-a coborât în toată strălucirea și slava ei orbitoare și s-a așezat în valea foarte mare pe care Îsus o pregătise pentru ea.

Capitolul 40

A doua înviere

Apoi Îsus cu tot cortegiul sfânt de îngeri și toți sfinții răscumparați, au părăsit Cetatea. Îngerii sfinți L-au înconjurat pe Îsus și L-au însoțit în drumul Său, și alaiul sfinților răscumparați i-au urmat. Apoi cu o măreție foarte mare și înfricoșătoare, Îsus i-a chemat afară pe morții nelegiuți. Și atunci când ei au înviat cu aceleași trupuri slăbite și bolnave cu care intraseră în mormânt, ce spectacol! Ce scenă! La prima înviere toți ieșiseră afară în floarea nemuririi; dar la a doua, semnele blestemului sunt vizibile în toți. Împărați și oamenii nobili ai lumii au venit afară împreună cu cei josnici și de jos, învățați și neînvațați. Toți Îl privesc pe Fiul omului; și aceiași oameni care L-au disprețuit și și-au bătut joc de Îsus, și L-au bătut cu trestia și care au pus coroana de spini pe fruntea Sa sfântă, Îl privesc în toată măreția Lui împărătească. Cei care L-au scuipat în ceasul judecării Sale, acum își întorc fața de la privirea Sa pătrunzătoare și de la slava feței Sale. Cei care au bătut cunile în mâinile și picioarele Sale, privesc acum semnele răstignirii Lui. Cei care I-au străpuns cu sulița coasta văd semnele cruzimii lor pe corpul Lui. Și ei știu că El este chiar Acela pe care L-au răstignit și de care au

râs în chinul Său de moarte. Și atunci se înalță un bocet prelung de chin în timp ce ei fug să se ascundă de prezența Împăratului împăraților și Domnului domnilor.

Toți caută să se ascundă în stânci și să se ferească de slava înspăimântătoare a Celui pe care odată L-au disprețuit. Când toți sunt copleșiți și îndurerați de măreția și slava Sa deosebită, ei își ridică vocile într-un glas, și cu claritate înspăimântătoare exclamă: „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!“

Atunci Îsus și îngerii sfinți, însoțiți de toți sfinții, se duc iarăși în Cetate, și bocetele și tânguirile amare ale celor nelegiuți condamnați, umplu văzduhul. Apoi am văzut că Satana și-a reluat lucrarea. El a trecut printre supușii lui, și i-a întărit pe cei neputincioși și slabi, iar apoi le-a spus că el și îngerii lui erau puternici. Apoi el a arătat spre milioanele nenumărate care fuseseră înviate. Acolo erau mari războinici și împărați care erau foarte pricepuți în luptă și care cuceriseră împărății. Și acolo erau uriași puternici și bărbați care fuseseră viteji și care nu pierduseră niciodată vreo bătălie. Acolo era mândrul și ambițiosul Napoleon a cărui apropiere făcuse împărății să tremure. Acolo stăteau bărbați de o înălțime foarte mare și de o ținută demnă și impunătoare care căzuseră în luptă. Ei căzuseră în timp ce însetau după victorie. Atunci

când au ieșit afară din mormintele lor, ei și-au reluat firul gândurilor acolo unde se oprise la moarte. Ei aveau același spirit de cucerire care-i stăpânea atunci când au căzut. Satana se sfătuiește cu îngerii lui, iar apoi cu acei împărați, cuceritori și bărbați puternici. Apoi el se uită peste armata imensă și le spune că grupul din Cetate este mic și slab, și că ei pot să se ducă să ia acea Cetate, să-i arunce afară pe locuitorii ei, și să aibă bogățiile și slava sa pentru ei înșiși.

Satana reușește să-i amăgească, și toți încep imediat să se pregătească de luptă. Ei construiesc arme de război; pentru că în acea armată imensă sunt mulți bărbați pricepuți. Și apoi, cu Satana în fruntea lor, mulțimea se pune în mișcare. Împărați și războinici urmează imediat după Satana, și mulțimea îi urmează în companii. Fiecare companie are un comandant, și se vede ordine atunci când ei mărșăluiesc pe suprafața distrusă a pământului către Cetatea sfântă. Îsus închide porțile Cetății, și această armată imensă o înconjoară și se pune în poziție de luptă. Ei pregătiseră tot felul de instrumente de război, așteptându-se să aibă o luptă crâncenă. Ei se aranjează în jurul Cetății. Îsus și toată oastea îngerească cu coroanele strălucitoare pe cap, și toți sfinții cu coroanele lor luminoase, se urcă pe vârful zidului Cetății. Îsus vorbește cu măreție spunând: „Priviți, voi păcătoșilor, răsplata

celor drepți! Și priviți voi, răscumpărații Mei, răsplata celor nelegiuți!“ Mulțimea imensă se uită la grupul plin de slavă de pe zidurile Cetății. Și atunci când văd strălucirea coroanelor lor luminoase, și le văd fețele radiind de slavă, reflectând chipul lui Îsus, iar apoi privesc slava neîntrecută și măreția Împăratului împăraților și Domnului domnilor, curajul îi părăsește. Simțământul bogăției și slavei pe care le-au pierdt îi cuprinde, și ei își dau seama ce înseamnă că plata păcatului este moartea. Ei văd grupul celor sfinți și fericiți pe care-i disprețuiseră, îmbrăcat în slavă, onoare, nemurire și viață veșnică, în timp ce ei sunt afară din Cetate cu toate lucrurile josnice și dezgustătoare.

Capitolul 41 Moartea a doua

Satana se repede în mijlocul mulțimii și încearcă să-i întărească la acțiune. Dar foc de la Dumnezeu din cer este revărsat ca ploaia peste ei, și oamenii cei mari, cei puternici, cei nobili, cei săraci și cei nenorociți sunt toți mistuiți împreună. Am văzut că unii au fost imediat nimiciți, în timp ce alții au suferit mai mult. Ei au fost pedepsiți după faptele făcute în trup. Unii au ars multe zile, și atâta vreme cât mai era chiar doar o parte din ei nemistuită, tot simțământul durerii era acolo. Îngerul a spus: „Viermele vieții nu va muri; focul lor nu se va stinge atâta vreme cât este cea mai mică fărâmă pentru el pe care să o devoreze.“

Dar Satana și îngerii lui au suferit mult timp. Satana nu a purtat doar povara și pedeapsa pentru păcatele lui, ci păcatele întregii oștiri a celor răscumpărați fuseseră puse asupra lui; și el a trebuit să sufere de asemenea pentru ruina sufletelor pe care o provocase. Apoi am văzut că Satana și toată oștirea celor nelegiuți, au fost mistuiți de foc, și dreptatea lui Dumnezeu a fost satisfăcută; și toată oastea îngerească, și toți sfinții răscumpărați, au spus cu voce tare: „Amin!“

Îngerul a spus: „Satana este rădăcina, copiii lui sunt ramurile. Ei sunt acum mistuiți, rădăcina și ramuri. Ei au murit de o moarte veșnică. Nu vor mai învia niciodată, și Dumnezeu va avea un univers curat.“ M-am uitat apoi și am văzut focul care-i mistuise pe cei nelegiuți, arzând molozul și curățind pământul. M-am uitat din nou și am văzut pământul curățit. Nu mai exista nici un singur semn al blestemului. Suprafața distrusă și denivelată a pământului arăta acum ca o câmpie netedă și întinsă. Întregul univers al lui Dumnezeu era curat, și marea luptă se terminase pentru totdeauna. Oriunde ne uitam, orice lucru asupra căruia ochiul se oprea, era frumos și sfânt. Și toată oștirea celor mântuiți, bătrâni și tineri, mari și mici, și-au aruncat coroanele la picioarele Răscumpărătorului lor, și s-au prosternat în adorare înaintea Lui, și s-au închinat Celui care este viu în veci de veci. Noul Pământ frumos, cu toată slava lui, era moștenirea veșnică a sfinților. Domnia, stăpânirea și măreția împărățiilor de sub întreg cerul au fost date atunci sfinților Celui Preaînalt care aveau să le stăpânească pentru totdeauna, în veci de veci.

Texte biblice (pe capitole)

Capitolul 1:

Geneza 1,26
Ezechiel 28,1-19; Isaia 14,12-20
Apocalipsa 12,7-9

Capitolul 2:

Geneza 2,15-17
Geneza 3,1-6
Geneza 3,22-24

Capitolul 3:

Filipeni 2,6-8
Evrei 2,18; 4,15
Matei 16,21; 17,22.23;
20,17-19; Marcu 9,31;
Luca 9,18-22; 18,31-33;
24,1-8.36-48;
1 Corinteni 15,3.4

Isaia 53
Evrei 2,9
Ioan 14,1-3; 17,24
Evrei 2,14.15
Fapte 2,32-35
Romani 5,6-8
2 Corinteni 11,14

Capitolul 4:

Luca 2,1-20
Luca 3,21.22; Matei 3,13-17;
Marcu 1,9-11
Ioan 1,29-34; 1,35-37
Ioan 3,25-36

Luca 3,7-9
Marcu 6,17-29
Luca 7,16-28
Marcu 6,17-29
Matei 11,11; Luca 7,28
Maleahi 4,5.6; Luca 1,13.17;
Matei 11,12-14; 17,10-13
Luca 4,1.2; Matei 4,1.2;
Marcu 1,12.13
Ioan 4,34
Luca 4,3-13; Matei 4,3-11
Deuteronom 6,16; 8,3; 2 Regi
17,35.36; Psalm 91,8-12

Capitolul 5:

Matei 4,11
Ioan 7,25-30
Marcu 11,15-18; 14,1.55.56
Luca 6,11; 11,52-54;
19,45-48; 22,2
Ioan 8,59
Luca 4,16-30
Matei 14,34-36; 15,29-31
Luca 7,11-17; 8,41-56; Marcu
5,21-43; Ioan 11,11-44
Isaia 53,3
Ioan 7,31-48
Matei 16,21-23; 17,22.23;
20,17-19; Marcu 9,30-32;
Luca 9,18-22; 18,31-34

Capitolul 6:

Matei 16,28 - 17, 9; Marcu
9,1-9; Luca 9,27-36
1 Regi 17,1; 18,1 - 19,18
2 Regi 1,1 - 2,14
Exod 3,7-10; 33,11-23;
Numeri 12,1-10;
Deuteronom 34,10
Exod 32,1-14.30-35
Numeri 20,1-13; Exod 17,1-7
Exod 32,15-29
Deuteronom 34,1-7; Iuda 9
Matei 16,28; Marcu 9,1;
Luca 9,27
Matei 17,2.5; Marcu 9,2.3.7;
Luca 9,28.29.34.35

Capitolul 7:

Ioan 13,1-30; Matei 26,17-30;
Luca 22,1-23;
Marcu 14,12-26
Ioan 12,1-8; Marcu 14,1-9;
Matei 26,1-13
Ioan 12,42
Ioan 11,47-50
Ioan 12,9-11
Matei 23,23; Luca 11,42
1 Timotei 6,10
Matei 26,31-35; Luca
22,31-34; Ioan 13,36-38;
Marcu 14,27-31
Matei 26,36-56; Luca
22,39-53; Marcu 14,32-50;
Ioan 18,1-12

Capitolul 8:

Matei 26,57 - 27,31; Luca
22,54 - 23,25; Marcu 14,53-
-15,20; Ioan 18,12 - 19,16

Capitolul 9:

Matei 21,1-11; Luca 19,29-40
Matei 27,31-66; Luca 23,13-56;
Ioan 19,17-42; Marcu
15,20-47
Evrei 2,9-15
Apocalipsa 19,11-16
Matei 23,39
Matei 4,3.6; Luca 4,3.9

Capitolul 10:

Luca 23,54 - 24,49; Matei
27,52.53; 28,1-20; Ioan 20,1
- 21,25; Marcu 16,1-18
Fapte 12
Fapte 1,3
Fapte 4,12
Apocalipsa 14,6-12
(*cele trei solii îngerești*)
(Fapte 8,21)
Ioan 14,1-3
Ioan 14,26; 16,13

Capitolul 11:

Luca 24,50.51; Marcu 16,19
Psalmul 24,7-10
Apocalipsa 5,12
Fapte 1,9-11
1 Petru 5,8

Capitolul 12:

Fapte 3,1-16; 4,1-22
Fapte 5,12-42
Luca 21,12

Capitolul 13:

Fapte 6,1 - 8,3; 9,15

Capitolul 14:

Fapte 9,1-22

Capitolul 15:

Fapte 9,23-30
Fapte 14,1-20
Fapte 16,16-40

Capitolul 16:

Fapte 22,17-21
2 Corinteni 10,10
Fapte 27,1 - 28,10
Fapte 26,28
1 Corinteni 15,3-8
Fapte 7,55-60
Marcu 15,37.38; Matei
27,50.51; Luca 23,44-46;
Ioan 19,28-30
Ioan 19,33-36; 1 Ioan 5,6-8;
1 Ioan 1,7; Ioan 4,13-14

Capitolul 17:

Filipeni 1,29
Exodul 20,1-6
Matei 27,22-25

Capitolul 18:

2 Tesaloniceni 2,7-17;
Daniel 7; Apocalipsa 13,1-8
1 Corinteni 11,23-26
Romani 6,3,4
Geneza 2,1-4; Isaia 66,22.23

Capitolul 19:

Geneza 3,4
Geneza 3,22-24
Ezechiel 18,4.20;
Romani 6,23
Eclesiast 9,5.6.10
Psalmul 119,129-131
Isaia 40,8
Ioan 16,13
Deuteronom 30,19.20
Matei 7,13.14
Ioan 3,16
Geneza 2,7; 3,19

Capitolul 20:

(Fapte 9,15)
Ioan 1,29
(Ioan 18,10)
Luca 22,61.62
(Efeseni 6,10-18)
(Fapte 3 - 4)

Capitolul 21:

(Plângerile lui Ieremia 4,1.2)
Iacov 2,17.19
2 Timotei 4,1-4
Ioan 8,44
(Isaia 30,8-21)
(Apocalipsa 3)

Capitolul 22:

1 Regi 19,19-21
Ioan 1,19-23
Apocalipsa 1,1-9
1 Petru 4,12.13
Apocalipsa 19,10; 22,8.9; 14,7
(Daniel 7 - 12)

Capitolul 23:

Luca 3,7-9
Apocalipsa 14,6.7
Matei 24,36
Fapte 16,22.33
Ieremia 6,13.14
Daniel 8,13.14; 9,24-27
Apocalipsa 3,10
(Habacuc 2,1-3)
(Maleahi 3 - 4)

Capitolul 24:

Apocalipsa 14,8
Matei 25,6
Matei 24,36
Ioan 20,11-13

Capitolul 25:

Apocalipsa 14,7
Apocalipsa 14,8
Matei 25,6
Apocalipsa 18,4;
2 Corinteni 6,17
Daniel 12,9.10
Ioan 20,11-13; Marcu 16,5-7
Daniel 8,14
Evrei 8,1.2
Matei 21,1-11
Luca 19,28-40
Zaharia 9,9

Capitolul 26:

Apocalipsa 14,6.7
Daniel 8,14
Habacuc 2,1-3
(Daniel 5,27)
Apocalipsa 14,8
2 Regi 2,9-13.23.24
Matei 25,6

Capitolul 27:

(Iosua 21,45; 23,14)
Exod 25,8.9; Evrei 8,1.2
Daniel 8,14
(Exod 28,31-34.15-21.29)
Exod 37,10-29; 40,1-8;
26,31-34; 25,10-22
Evrei 9,2-4
Apocalipsa 8,3.4
Exod 25,8.9.40; Evrei 8,5
Evrei 9,6.7.11.12
Evrei 7,23.24
Matei 27,50.51; Marcu
15,37.38; Luca 23,44-46;
Ioan 19,28-30

Capitolul 28:

Apocalipsa 14,9-12
Exod 25,21; 32,15.16;
20,1-17; 31,18
Exod 20,8-11

Capitolul 29:

Apocalipsa 14,6-12
Luca 1,13-17; Matei 3;
11,12-14; Marcu 9,11-13
Fapte 2
Matei 24,24;
2 Corinteni 11,13-15;
2 Tesaloniceni 2,7-12
Apocalipsa 16

Capitolul 30:

1 Samuel 28,3-14
Eclesiastul 9,5.6.10;
Psalm 146,3.4; Iov 7,9.10
2 Tesaloniceni 2,8-12
Matei 7,13.14

Ioan 8,44
2 Timotei 3,16.17;
2 Petru 1,20.21
Psalmul 119,105
Apocalipsa 13,3-14
Apocalipsa 16

Capitolul 31:
1 Timotei 6,8-11;
Coloseni 3,5.6;
Efeseni 5,3;
Proverbe 1,19;
1 Ioan 2,15-17;
Luca 12,15-40
Ioan 12,1-8; Marcu 14,3-9
Matei 26,14-16;
Marcu 14,10.11

Capitolul 32:
Psalmul 86
Apocalipsa 3,14-22
Efeseni 6,10-18
Matei 10,34-39
Osea 6,3; Fapte 3,19.20;
Apocalipsa 18,1-6
Geneza 32,22-32
Matei 20,22.23
Evrei 12,25.26;
Apocalipsa 16,18;
Hagai 2,21-23
Psalmul 126,1
1 Corinteni 15,51-55;
1 Tesaloniceni 4,15-18;
Apocalipsa 1,7

Capitolul 33:
Apocalipsa 14,8
Efeseni 6,10-18
Iacov 4,4
(1 Ioan 2,3.4)
(Romani 8,7)
Apocalipsa 18,1-3
Proverbe 28,9; 15,8; 21,27
Amos 5,21-24
Romani 12,19;
Deuteronom 32,35
Apocalipsa 14,9.10
Psalmul 56,8
Matei 11,29
Geneza 1,27
Apocalipsa 18,6
Apocalipsa 16; 20,14.15

Capitolul 34:
Apocalipsa 18,1.2
Apocalipsa 18,4.5
Deuteronom 30,19.20
Marcu 16,17.18
Geneza 19,15-17
Apocalipsa 12,17; 14,12

Capitolul 35:
Osea 6,3; Ioel 2,23;
Fapte 3,19
Ezechiel 9
Apocalipsa 22,11
Daniel 7,27;
Apocalipsa 19,16
Apocalipsa 16
Deuteronom 30,19.20
Amos 8,11.12
Ieremia 6,13.14

Capitolul 36:
Geneza 32,22.32
Matei 20,22.23
Plângerile lui Ieremia 3,26;
Apocalipsa 3,5
Geneza 6 - 7
Apocalipsa 13,11-18
Psalmul 91

Capitolul 37:
Apocalipsa 1,15; 14,2
Apocalipsa 16,18
Exod 34,29.30
Apocalipsa 15,2
Levitic 25,8-13
Apocalipsa 14,14
Matei 24,30
Apocalipsa 19,12.16; 1,13-16
Apocalipsa 6,14-17
Isaia 25,9
1 Corinteni 15,51-55;
1 Tesaloniceni 4,16.17
Psalmul 104,3;
Ezechiel 1,13-21;
Apocalipsa 4,6-8

Capitolul 38:
2 Timotei 4,8
Apocalipsa 15,2-4
Isaia 53,11
Apocalipsa 21,3.4
Apocalipsa 22,1.2
1 Corinteni 2,9

Capitolul 39:
Apocalipsa 16,10.11
Ieremia 25,31-33
Apocalipsa 20,1-3
Apocalipsa 20,4-6.12
Zaharia 14,4
Apocalipsa 21,10-14

Capitolul 40:
Apocalipsa 6,15.16
Matei 23,39
Apocalipsa 20,7-9
Romani 6,23
Apocalipsa 22,12-15

Capitolul 41:
Apocalipsa 20,7-9
Isaia 66,24
Apocalipsa 20,10-15;
Maleahi 3,17.18
Maleahi 4,1
Apocalipsa 21,1; 22,3
Daniel 7,26.27

Note explicative

(în ordine alfabetică)

Adam și Eva – primii oameni creați de Dumnezeu (*Geneza 1,26-28; 2,7.18-24*)

adevărul prezent – adevărul descoperit de Dumnezeu care are o importanță deosebită pentru timpul prezent

advențiști cu numele – advențiști nominali, advențiști de ziua întâi (cei care au luat parte la vestirea primei și celei de-a doua solii îngerești dar care au respins solia celui de-al treilea înger, ei neprimind lumina despre Sabat și Spiritul Profetic)

agonie – chin sufletec, neliniște puternică; stare a organismului care precedă moartea

altarul pentru tămâie – o construcție aflată în Locul Sfânt, așezată înaintea perdelei în spatele căreia se afla chivotul mărturiei cu capacul ispășirii (*Exod 30,1-10*); pe acest altar era arsă tămâie în fiecare zi, fumul de tămâie plăcut mirositor reprezentând rugăciunile celor credincioși care se ridică la Dumnezeu (*Apocalipsa 5,8; 8,3-4*) (vezi și „Templul“)

a amăgi – a înșela

anul de bucurie – jubileul, sărbătoare pe care evreii o serbau la fiecare cincizeci de ani (*Levitic 25,8-55*); cu această ocazie erau eliberați toți israeliții care ajunseseră robi, iar proprietățile care fuseseră înstrăinate din cauza sărăciei erau înapoiate

apostazie – depărtarea de adevărul biblic

apostol – trimis, mesager, sol; se referă de obicei la bărbații din biserica primară aleși în mod special pentru lucrarea misionară

arcă – corabie

așa-zis – vezi „pretins“

Avraam – Abraham; el este strămoșul evreilor (*Geneza 17,5*); este numit în mod simbolic tatăl tuturor celor care se încred în Dumnezeu (*Galateni 3,7-9*), fiind un model al îndreptățirii, neprihănirii prin credință (*Îacov 2,23*).

Babilonul – Babel, capitala imperiului babilonian. Aici a început construirea Turnului Babel, fiind locul unde a avut loc încurcarea limbilor (*Geneza 11,1-9*). Babilonul este pus în contrast cu Ierusalimul, el este cetatea coruptă și prigonitoare al cărui rege îl simbolizează pe Satana (*Îsaia 14,4-23; 48,20; Ieremia 51,9-11*). Babilonul reprezintă creștinătatea apostaziată, religia falsă, marea prostituată [și ficele ei], care în cele din urmă va fi judecată (*Apocalipsa 17 - 18*).

bătrâni – Bătrânii erau persoane care conduceau poporul evreu, având putere judecătorească (*Exod 3,14-18; Deuteronom 22,13-18*).

Biblia – Sfânta Scriptură, Sfintele Scripturi, carte sacră a creștinismului alcătuită din Vechiul Testament și din Noul Testament; Biblia este formată din 66 de cărți: 39 în Vechiul Testament scrise înainte de Hristos și 27 în Noul Testament scrise după Hristos.

a **binecuvânta** – cuvântul are două înțelesuri: 1) a-l aduce mulțumiri lui Dumnezeu, a-L lăuda, a-L preamări, a-L slăvi; 2) a cere ca Dumnezeu să-i ofere unei persoane ceea ce are nevoie și a o ajuta în ceea ce face

bisericile căzute – toate bisericile care au respins cele trei solii îngeresti

biserica decăzută – biserica căzută, fiindcă s-a îndepărtat de adevărurile și învățăturile Bibliei, acceptând practici necreștine și păgâne. În Imperiul Roman creștinii erau prizonieri, fiind deposedați de bunurile materiale, chinuți și omorâți dacă nu renunțau la religia lor. O cruntă prigonire a avut loc de exemplu începând din anul 64 în timpul împăratului Nero când creștinii erau îmbrăcați în piei de animale și lăsați să fie sfâșiați de câini, erau răstigniți pe cruce sau li se dădea foc și erau lăsați în timpul nopții să ardă ca torțe vii. Persecuția creștinilor a încetat în timpul împăratului Constantin, când după anul 312 creștinismul a fost nu numai recunoscut cu aceleași drepturi ca și celelalte religii, ci chiar privilegiat. Multe persoane bogate și până atunci cu influență s-au simțit obligate să treacă la creștinism pentru a-și menține puterea. Convertirea împăratului Constantin la creștinism este controversată, el rămânând un adept al religiei soarelui: în anul 321 duminica (numită de romani „Ziua Soarelui“) a fost declarată oficial ca zi de odihnă. După moartea lui, creștinismul a devenit tot mai important pe plan politic, mulți fiind creștinați cu forța. Mulți oameni au devenit astfel creștini cu numele, aducând în biserică multe din practicile lor păgâne. În anul 380 creștinismul a fost declarat de către

împăratul Teodosiu religie de stat obligatorie pentru toți supușii Imperiului Roman. Încă din timpul lui Constantin a început prigonirea creștinilor care aveau păreri diferite de biserica creștină oficială. Aceste prigoniri au culminat cu inchiziția din evul mediu, când toți creștinii care nu se supuneau bisericii catolice, erau crunt prizonieri, fiind chinuți fără milă și arși pe rug.

biserica papală – Biserica Catolică

a fi **botezat** – a fi scufundat în apă ca semn al pocăinței pentru iertarea păcatelor (*Marcu 1,4*). Botezul simbolizează moartea și învierea Domnului Îsus Hristos, moartea omului păcătos împreună cu Hristos și învierea la o viață nouă (*Coloseni 2,11-13; Romani 6,3-5*). El este de asemenea semnul prin care omul păcătos își arată nevoia și primirea lui Îsus ca Mântuitor al său (*Marcu 16,15-16*).

a fi **botezat cu botezul** – a fi botezat cu botezul lui Îsus (*Matei 20,22-23*), a trece prin suferințele prin care a trecut Îsus

Calvar – este numele locului de lângă orașul Ierusalim, unde a fost răstignit Domnul Îsus. În limba latină numele înseamnă „craniu“, „căpățână“, în limba aramaică i se spunea „Golgota“.

Canaanul – Palestina, țara pe care Dumnezeu i-a promis-o lui Avraam și urmașilor săi (*Geneza 12,5-7; Deuteronom 6,1-3*); Canaanul simbolizează de asemenea împărăția care va fi stabilită pe noul pământ la venirea Domnului Îsus.

capacul ispășirii – capacul chivotului care se afla în Locul Preasfânt. La cele două margini ale capacului se aflau doi heruvimi cu fețele întoarse unul către altul și cu aripile întinse și îndreptate spre capac. Slava lui Dumnezeu se arăta între acești heruvimi, din acel loc Dumnezeu vorbind cu poporul Său (*Exod 25,17-22; Numeri 7,89*). Când marea preot intra în Locul Preasfânt, ardea tămâie înaintea Domnului apoi stropea cu sângele jertfei capacul ispășirii sub care se afla Legea lui Dumnezeu (*Levitic 16,2.13-17*). (*vezi și „Templul“*)

cartea Sa / cartea vieții – cartea în care Dumnezeu are scrise numele tuturor celor mântuiți prin Domnul Isus Hristos (*Apocalipsa 3,5; 20,11-15; 21,9-10.27*); numele celor care aleg o viață păcătoasă sunt șterse din cartea vieții (*Exod 32,32.33; Psalmul 69,28*)

cartea morții – cartea în care Dumnezeu scrie numele tuturor celor nemântuiți și partea pe care aceștia o au de suferit înainte de moartea veșnică

a **cârti** – a murmura, a-și exprima nemulțumirea, a critica, a se plânge

cădelnița – unealtă folosită în Templu pentru arderea tămâiei

cărturari – cărturarii erau persoane învățate care erau însărcinate cu transcrierea textelor sacre, cu studiul și interpretarea Legii (*Ezra 7,6; Neemia 8,13*)

cer – în funcție de context, cuvântul „cer“ poate însemna bolta cerească ce se vede deasupra pământului (*Geneza 1,6-8.20; 27,28; Psalmul 147,7.8*), spațiul cosmic în care

se află aștrii, universul (*Geneza 1,14-19*) sau locul unde locuiește Dumnezeu (*Isaia 66,1; Matei 5,16; 23,9; Ioan 3,12.13; Evrei 9,24*).

cernerea – separarea a ceea ce este bun de ceea ce nu este bun, separarea celor care se încred în Dumnezeu de cei care nu se încred (*Luca 22,31.32*); acest cuvânt apare în capitolul 7 iar apoi la sfârșitul capitolului 31. Capitolul 32 se numește „Clătinarea“ (clătinarea încolo și înapoi a ciurului în procesul de cernere), și ne prezintă cum cei cu o credință superficială care nu se încred pe deplin în Dumnezeu și nu se opun întinericului din jurul lor, vor fi separați de cei credincioși, care își pun toată încrederea în Dumnezeu stăruind în suferință și rugăciune pentru a primi biruința.

Cetatea – *vezi* „Noul Ierusalim“

chivot – chivotul legământului, un cufer, o ladă făcută din lemn de salcâm și poleită cu aur care se afla în Locul Preasfânt al Templului (*Exod 25,10-22*). Deasupra chivotului se aflau doi îngeri făcuți din aur turnat. Între acești îngeri se afla *scaunul îndurării* numit și *capacul ispășirii* (*Exod 25,17-22*), unde se afla prezența supranaturală a lui Dumnezeu, simbolizând scaunul de domnie al lui Dumnezeu din ceruri, care se află de asemenea între doi îngeri (*Psalm 80,1*). Înăuntrul chivotului se aflau cele două table de piatră pe care Dumnezeu scrisese cu degetul Său cele 10 porunci (*Exod 31,18; 32,7.8.15-19; 34,1.28; Deuteronom 10,4-5*). În prezent nu se știe unde este chivotul, însă Ellen White scrie că „*la momentul hotărât de Dumnezeu, El va scoate aceste table de piatră ca să fie o mărturie pentru*

întreaga lume împotriva călcării Legii Sale și împotriva închinării idolatre în Sabatul fals. () Tablele de piatră vor fi prezentate înaintea întregii lumi ca un standard al neprihănirii. “ (Curierul Adventist, Martie 2002, pg. 15) (vezi și „Templul“)

ciocănituri – În 1848, în locuința familiei Fox din Hydesville, statul New York, s-au auzit niște zgomote ciudate. Crezând că au de-a face cu o ființă misterioasă, cele trei fete ale familiei Fox (Kate, Margaret și Leah) au început să-i pună întrebări. Printr-un limbaj convențional de ciocănituri, spiritul le răspundea prompt și clar. Necunoscutul se prezenta drept spiritul lui Charles Rosna, fost locatar al casei, care fusese asasinat cu ani în urmă și al cărui trup fusese îngropat în pivniță. Ellen White a anunțat, în baza autorității viziunii ce-i fusese dată, că ciocăniturile erau o manifestare a spiritismului, o amăgire concepută de Satana.

clătinarea – vezi „cernerea“

conducători – fruntașii, căpeteniile poporului (Luca 23,13.14)

a (se) **converti** – a (se) întoarce la Dumnezeu (Fapte 3,19; 15,3; 26,20; Matei 18,3)

a **corupe**, **corupt(ă)** – a strica, a perverti, a face să-și piardă puritatea inițială; stricat, pervertit

credință – a crede, a fi convins de adevărul unui lucru (Evrei 11,1.6.; Ioan 20,24-29). Credința este totalitatea învățăturilor primite de la Dumnezeu și prin Cuvântul Său, pe care credincioșii le cred ca fiind adevărate

(Romani 10,16.17; Tit 1,1-3; Fapte 20,20.21; Evrei 10,19-23).

creștin – persoană care primește și urmează învățătura Domnului Isus Hristos (Fapte 11,26; 1 Petru 4,16)

Cuvântul lui Dumnezeu – în funcție de context, poate însemna ceea ce Dumnezeu spune, învățătura lui Dumnezeu sau Biblia (Fapte 6,7; Romani 10,8; 1 Petru 1,22-25). Domnul Isus Hristos este de asemenea numit Cuvântul lui Dumnezeu (Apocalipsa 19,11-16; Ioan 1,1-17).

Decalogul – „cele 10 porunci“ rostite pe muntele Sinai, pe care Dumnezeu le-a scris cu degetul Său pe două table de piatră (Exod 20,1-17; 31,18; 32,15.16) (vezi și „Legea lui Dumnezeu“ / „chivot“)

demon, demoni – drac, draci, îngerii răi care au ales să-l urmeze pe Satana în răzvrătirea lui și au căzut împreună cu el (Matei 25,41; Îuda 6; 2 Petru 2,4)

Diavolul – vezi „Satana“

doctrină – învățătură [religioasă]

Domnul – Stăpânul întregului univers (Psalmul 97,5; Fapte 17,24; Apocalipsa 4,11; 10,6); Dumnezeu Tatăl (Psalmul 114,7; Luca 1,6), Dumnezeu Fiul (Fapte 1,6; 10,34-36) și Duhul Sfânt (2 Corinteni 3,17) (vezi și „Iehova“)

Domnul mi-a arătat / mi s-a arătat / am văzut – autoarea acestei cărți a văzut marea luptă dintre Hristos și îngerii Săi și Satana și îngerii lui în viziune, ea fiind

însoțită de un înger care o ajută să înțeleagă mai bine ceea ce vedea. (vezi și *Introducere*)

dregător – guvernator; persoană cu funcție în conducere (*Matei 10,18*)

duh – 1) spirit; 2) suflet; 3) trăsătură caracteristică, fel de a gândi, mod de a se manifesta

Duhul Sfânt – Spiritul Sfânt; El mai este numit și Duhul Domnului, Duhul lui Dumnezeu, Duhul Domnului Dumnezeu, Duhul Tatălui, Duhul lui Ișus sau Duhul lui Hristos; a treia Ființă a Dumnezeirii (*Geneza 1,1-2; Îsaia 11,1-2; 61,1; Matei 10,18-20; Fapte 16,7; Romani 8,9; 1 Petru 1,10-12*).

Dumnezeu – Creatorul întregului univers (*Geneza 1,1; Psalmul 8,3; 33,6; 89,11; Apocalipsa 14,6.7*). Se referă de obicei la Dumnezeu Tatăl (*Efesenii 5,20; 2 Petru 1,17; 2 Ioan 1,3; Ioan 20,17*), dar acest nume este dat și lui Ișus Hristos (*1 Ioan 5,20; 2 Petru 1,1; Romani 9,5; Ioan 20,26-29*) și Duhului Sfânt (*Ioan 4,24; Fapte 5,3.4*), cele trei Ființe formând Dumnezeirea (*Îsaia 48,16; Matei 3,13-17; 28,19; Ioan 10,30*). (vezi și „Iehova“)

egoist – care se gândește doar la interesele personale și nu și la interesele celorlalți

Evanghelie – veste bună; în Biblie se referă la vestea cea bună că în Domnul Ișus Hristos găsim mântuire (*Marcu 1,14.15; Colosenii 1,3-23*). Primele patru cărți ale Noului Testament, care prezintă viața și lucrarea Domnului Hristos, sunt numite Evanghelii.

exilat – izgonit, surghiunit

fariseu – membru al unei grupări politico-religioase la vechii evrei, care se caracteriza prin formalism exagerat în respectarea Legii (*Matei 23,13-31; Fapte 26,5*)

a avea **favoarea lui Dumnezeu** – a fi plăcut înaintea lui Dumnezeu; a avea mila, bunăvoința lui Dumnezeu

fărădelege – vezi „păcat“

fără prihană – neprihănit, nevinovat, fără vină, drept

firea pământească – natura păcătoasă, caracterul păcătos cu care ne naștem, tendința de a păcătui

firesc, firești – natural, caracteristic firii păcătoase cu care ne naștem

Fiul lui Dumnezeu – Ișus Hristos (*Matei 3,13-17; Marcu 1,1; Luca 1,26-35; 1 Ioan 5,20*)

Gamaliel – membru al soborului, fariseu; el i-a sfătuit pe membrii soborului să nu-i mai persecute pe apostoli (*Fapte 5,34-39*). Gamaliel a fost învățătorul lui Pavel (*Fapte 22,3*).

glas – voce

Grădina Eden – Paradis, Rai; locul creat de Dumnezeu în mod special pentru a fi locuit și lucrat de om (*Geneza 2,8-15*). După păcătuire, oamenii au fost alungați din Eden (*Geneza 3,22-24*).

har – favoare, bunăvoință, binefacere acordată cuiva care nu o merită

heruvim – înger de rang superior

iad – infern; în tradiția creștină iadul este un loc unde la moarte doar sufletele păcătoșilor, sufletele celor nemântuiți merg și sunt supuse la chinuri veșnice. Însă din punct de vedere biblic, iadul este locul unde se află toti cei morți, atât cei neprihăniți cât și cei păcătoși (*Psalmul 89,48*): în Vechiul Testament întâlnim cuvântul „Șeol“ (שְׁאוֹל) iar în Noul Testament cuvântul „Hades“ (αἸδης) traduse „iad“, „locuința morților“ sau „mormânt“, fiind locul unde se află toti cei morți într-o stare de inconștientă (*Eclesiastul 9,5.6.10; Psalmul 146,4*). În Noul Testament întâlnim și cuvântul „Geenna“ (γέεννα) tradus „gheenă“, care simbolizează moartea a doua, adică nimicirea veșnică prin foc a celor care L-au respins pe Dumnezeu și mântuirea oferită prin Isus Hristos (*Maleahi 4,1; 2 Tesaloniceni 1,1-10*). După judecata care va avea loc după revenirea lui Isus, vor fi nimicite pentru totdeauna atât trupul cât și sufletul celor păcătoși (*Matei 10,28*), precum și diavolul, moartea și locuința morților (*Apocalipsa 20,10-15; 21,8*).

idol – chip, reprezentare prin pictură sau sculptură a unor oameni, animale sau ființe supranaturale cu scopul de a face din el un obiect de închinare; oamenii care se închină la idoli sunt numiți idolatri. Idolii pot fi sub formă de picturi (icoane), figuri sculptate (chipuri cioplite) sau figuri turnate (statui) (*Îsaia 40,18-26; Ieremia 10,1-16*). A doua poruncă din Legea lui Dumnezeu interzice acest lucru (*Exod 20,4-7; Deuteronom 5,7-10*). Idol este însă și orice persoană, obiect sau orice alt ceva care ia locul lui Dumnezeu și se află pe primul loc în inima noastră, de exemplu iubirea de bani, lăcomia (*Coloseni 3,5*).

Închinarea Î se cuvine doar lui Dumnezeu și ea trebuie să fie în duh și în adevăr și nu prin intermediul icoanelor sau statuilor (*Ioan 4,20-24*). De asemenea orice închinare la idoli este considerată închinare la demoni (*1 Corinteni 10,19-20*).

İehova (יהוה) – İahve (YHWH), este numele lui Dumnezeu și înseamnă „Cel care există prin Sine“, „Eu sunt Cel ce sunt“, „Eu sunt“, „Cel veșnic“. Atât Dumnezeu Tatăl cât și Domnul İsus Hristos folosesc acest nume (*Exod 3,13.14; İoan 8,24-28.58*).

İerusalim – capitala țării lui İuda și a evreilor de pretutindeni; era considerat oraș sfânt, în İerusalim aflându-se Templul lui Dumnezeu (*Psalmul 135,21*) (*vezi și „Noul İerusalim“*)

İlie – a fost unul dintre cei mai mari proroci ai lui Dumnezeu; prin el Dumnezeu a făcut mari minuni în lupta înverșunată de a-i aduce înapoi la El pe israeliții care ajunseseră idolatri. İlie a fost luat la cer în timpul vieții sale, fără a muri. Vechiul Testament ne spune că Dumnezeu îl va trimite pe İlie înainte de a veni marea și înfricoșata zi a Domnului (*Maleahi 4,5.6*). Domnul İsus, referindu-se la İoan Botezătorul, afirmă că el a venit „în duhul și puterea lui İlie“ (*Matei 17,1-13; Marcu 9,2-13*), fiind smerit și plin de râvnă pentru cauza lui Dumnezeu ca acesta și având o misiune asemănătoare: aceea de a-i întoarce pe oameni la Dumnezeu (*Luca 1,11-17*).

İpocrit – fățarnic, prefăcut, persoană care este altfel decât vrea să pară

ipocrizie – fățarnicie, prefăcătorie, falsitate

İrod – numele mai multor suverani ai Palestinei și regiunilor învecinate sau ai unei părți din aceste teritorii. Domnul İsus s-a născut pe vremea lui İrod cel Mare. Temându-se să nu-și piardă tronul, el a poruncit să fie uciși unii din fiii săi. Același lucru s-a întâmplat când a aflat despre nașterea Domnului İsus: İrod a poruncit să fie uciși toți pruncii din Betleem pentru a-și asigura domnia (*Matei 2,1-18*). Fiul acestuia, İrod Antipa, a fost cel care sub influența soției lui, a cerut decapitarea lui İoan Botezătorul și a luat parte la judecarea lui İsus. İrod Agripa (fiul lui İrod Antipa și nepotul lui İrod cel Mare) a avut același caracter ca și înaintașii săi: el a poruncit să fie omorât İacov, unul dintre ucenicii Domnului İsus, și l-a prins și pe alt ucenic, pe Petru intenționând să-l omoare și pe acesta. Dumnezeu l-a salvat însă într-un mod miraculos pe Petru (*Fapte 12,1-19*). Deoarece a dorit să i se aducă onoruri cuvenite numai lui Dumnezeu, İrod a fost lovit cu o boală și și-a găsit sfârșitul într-un mod rușinos, fiind mâncat de viermi (*Fapte 12,20-24*).

ispășire – a plăti pentru o greșeală, pentru un păcat, a face ceva care poate șterge, acoperi o vină. Înainte oamenii aduceau un miel sau un alt animal ca jertfă de ispășire pentru păcatul făcut (*Levitic 4,1-35*). Toate jertfele arătau spre Domnul İsus: ca reprezentant al omului și ca Înlocuitor divin, Domnul Hristos a luat asupra Sa pedeapsa păcatelor făcute de oameni, plătind prin moartea Sa pentru păcatele tuturor celor care cred în El, astfel încât aceștia să poată fi considerați neprihăniți, nevinovați înaintea lui Dumnezeu (*İsaia 53,1-12*;

Romani 3,21-26; Galateni 1,4; 1 Corinteni 15,1-9; 2 Corinteni 5,14-21).

ispită – ispitire, tentație, ademenire spre a face ce este rău, spre a păcătui, spre a încălca Legea lui Dumnezeu care ne apără de ceea ce este rău (*İacov 1,12-15; Matei 26,41; Luca 4,1-13; 1 Corinteni 10,13; Galateni 6,1; 1 Timotei 6,9; Evrei 4,15*)

İsrael – poporul ales de Dumnezeu pentru a duce lumii descoperirea divină a mântuirii (*Geneza 12,1-3; 22,1-18; 35,10; Exod 2,24; 19,1-6; İoan 4,19-23*). După respingerea Domnului İsus de către poporul İsrael, misiunea de a răspândi Vestea cea Bună a mântuirii prin Domnul İsus Hristos a fost dată Israelului spiritual, adică tuturor creștinilor indiferent de originea lor (*Matei 21,43; 28,19-20; Romani 2,28.29; 9,6-8*).

İsus Hristos (Ιησους Χριστος) – „İsus“ este traducerea greacă a cuvântului „İosua“ (ישוע) și înseamnă „İehova mântuiește“, iar „Hristos“ este traducerea cuvântului „Mesia“ (משיח) și înseamnă „Unsul“. El este una dintre cele trei Ființe ale Dumnezeirii, Fiul lui Dumnezeu, numit și Cuvântul lui Dumnezeu. Prin El a fost creat totul în lume și în univers (*İoan 1,1-3; Coloseni 1,13-17*). A fost născut ca om cu aproximativ 2.000 de ani în urmă (*Luca 1,30-33; 2,7; Matei 1,18-23; 2,1*), a trăit fără păcat (*Evrei 4,15; 2 Corinteni 5,21; 1 Petru 2,21.22*), a fost omorât când avea 33 de ani (*İoan 19,17-20; Luca 23,44-47; Romani 5,8*), a înviat (*Luca 24,1-8; İoan 20,24-29*), iar acum lucrează în cer pentru mântuirea noastră (*Romani 8,34; Evrei 7,25; 9,24; 1 İoan 2,1*). El va reveni curând pe acest pământ (*Tit 2,13; İoan 14,1-6; Fapte 1,9-11*;

Apocalipsa 22,12) și Î se va da stăpânire peste toate lucrurile din univers pentru totdeauna (*Apocalipsa 11,15; Daniel 7,14*). Domnul Îsus Hristos este numit atât „Fiul lui Dumnezeu“ cât și „Fiul omului“.

iudeu, iudei – 1) toți cei din poporul iudeu; 2) cei din poporul iudeu care nu au crezut în Domnul Hristos, împotrivindu-se Lui și răstignindu-L; (*vezi și „Israel“*)

izbăvire – scăpare dintr-o primejdie, eliberare, salvare, mântuire

Îzbăvitor – Eliberator, Salvator, Mântuitor, Domnul Îsus Hristos

a **izbândi** – a învinge în luptă, a birui; a reuși, a izbuti

a se **închina** – a se pleca, a-și arăta respectul, supunerea față de cineva sau de ceva recunoscându-l ca fiind divin, ca având puterea de a mântui (*Exod 20,1-5; Matei 4,8-10*)

îndurare – milă, compătimire, compasiune

înger – mesager, sol. Îngerii sunt ființe cerești, create de Dumnezeu. Îngerii buni sunt supuși lui Hristos și se află în slujba lui Dumnezeu, ajutându-i pe oameni și bucurându-se când aceștia se întorc la Dumnezeu (*Evrei 1,1-9; Matei 26,53 Apocalipsa 22,8.9; Luca 22,43; Psalmul 34,7; 91,11; Luca 15,10*). Îngerii răi, cei care s-au răzvrătit împreună cu Satana împotriva lui Dumnezeu, sunt supuși lui Satana (*Apocalipsa 12,7-9*). Ei vor fi nimiciți împreună cu Satana și cu oamenii răi în ziua judecății (*Matei 25,41; Iuda 6*).

Învățător – Rabi, Rabuni, Dascăl, Încercător, Maestru; evreii foloseau acest titlu plin de respect atunci când se adresau conducătorilor lor spirituali. Domnul Îsus este de multe ori numit „Învățător“, „Rabi“ sau „Rabuni“ (*Ioan 1,35-38; 20,11-16; Luca 3,12; 6,40*).

jertfă – sacrificiu; în Biblie cuvântul jertfă se referă îndeosebi la animalele care erau înjunghiate în urma păcătuirii, arătând că plata păcatului este moartea, că cineva trebuie să moară pentru ca păcătosul să poată trăi (*Levitic 1,1-5; 5,14-19; Romani 6,23*). Aceste jertfe arătau spre Domnul Îsus Hristos, care a murit fără vină în locul nostru, pentru ca noi să primim viața veșnică (*Îsaia 53,1-7; 1 Petru 2,21-24; Galateni 3,13; Efeseni 1,4-7*).

Laodiceea – Cele șapte biserici din Apocalipsa simbolizează biserica creștină în diferite perioade de timp, arătând starea bisericii de-a lungul istoriei omenirii (*Apocalipsa 1,10.11; 3,1-2*). Laodiceea, ultima biserică din Apocalipsa, reprezintă starea bisericii lui Dumnezeu din timpul sfârșitului. Credincioșii din Laodiceea se caracterizează printr-o stare spirituală nici rece, dar nici fierbinte, ci căldicică: ei se amăgesc singuri, crezând că sunt bogați și nu duc lipsă de nimic, când de fapt sunt însă ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi. Domnul Îsus, Martorul credincios și adevărat, îi avertizează că vor fi lepădați dacă vor rămâne în această stare, și-i sfătuiește să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu pentru a fi vindecați și a primi neprihănirea Sa.

Lazăr – un locuitor din Betania, fratele Mariei și Martei, care s-a îmbolnăvit și a murit. După patru zile de la moartea lui, Domnul Îsus a declarat în fața celor adunați

la mormânt: „Eu sunt învierea și viața!“ Și pentru a dovedi acest lucru l-a înviat pe Lazăr (*Ioan 11,1-44*).

lămurit, lămurii – curățit, purificat, curățat de impurități

Legea lui Dumnezeu – cele 10 porunci ale lui Dumnezeu, date pe muntele Sinai și scrise de Dumnezeu pe două table de piatră, numite și Legea morală (*Exod 20,1-17*). Respectarea Legii lui Dumnezeu arată dragostea noastră față de Dumnezeu și față de aproapele nostru (*Deuteronom 6,4-9; Marcu 12,28-31; Romani 13,8-10*).

Moise a mai primit și alte legi: legea sanitară (*Levitic 11*), legea ceremonială (*Levitic 1-7*), legea penală (*Deuteronom 27-29; Galateni 3,13*), legea administrativ-teritorială (*İosua 13 - 22*) și legea civilă (*Exod 21 - 23; Numeri 27,8-11*). Legea sanitară prevede reguli pentru sănătatea omului și este încă valabilă. Legea ceremonială și legea penală, numite și legea lui Moise, cuprindeau reguli cu privire la jertfe, ceremonii și sărbători, respectiv pedepse; aceaste legi arătau spre Domnul İsus și au încetat în momentul răstignirii pe cruce (*Deuteronom 31,24-26; Coloseni 2,13.14*). Legea administrativ-teritorială și cea civilă erau valabile doar pentru poporul İsrail. Primele cinci cărți ale Bibliei, scrise de Moise, sunt de asemenea numite ‘legea’ sau ‘tora’.

a se **lepăda** de cineva – *vezi* „tăgăduire“

lepădare de sine – *vezi* „tăgăduire de sine“

Locul Preasfânt – *vezi* „Templul“

Locul Sfânt – *vezi* „Templul“

lumea – are două înțelesuri: 1) oamenii în general, poporul; 2) cei necredincioși, oamenii care nu fac voia lui Dumnezeu

lumesc – caracteristic firii pământești, celor necredincioși; care nu ține cont de învățăturile lui Dumnezeu

manifestări spiritiste, manifestări spirituale – manifestări care sunt considerate spirituale, religioase, crezându-se că provin de la duhurile celor morți, când de fapt ele sunt manifestări spiritiste, ale duhurilor de demoni

marea strigare – este asociată cu ploaia târzie, cu învierea de la fața Domnului, ea alăturându-se soliei celui de-al treilea înger („*Îeșiți din mijlocul ei [cetății Babilonului], poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngămădit și au ajuns până în cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.*“ – *Apocalipsa 18,4.5*)

Maria – este numele a mai multor femei din Biblie: 1) Maria, sora lui Aaron și Moise; 2) Maria, mama Domnului İsus; 3) Maria, nevasta lui Cleopa zis și Alfeu și mama apostolului İacov și a lui İose; 4) Maria Magdalena din care Domnul İsus a scos șapte demoni. Pe ea o întâlnim lângă cruce când Domnul İsus a fost răstignit precum și la mormântul lui İsus în ziua învierii Sale. Se pare că este aceeași persoană cu Maria din Betania, sora Martei și a lui Lazăr; 5) Maria, mama lui Marcu, cel care a scris cea de-a doua Evanghelie; 6) Maria din Roma, o creștină căreia Pavel îi transmite salutări

Martin Luther – fost călugăr catolic care s-a revoltat împotriva practicilor nebiblice ale bisericii catolice; în 1517 el a început reforma protestantă în Germania

Martorul Adevărat – Martorul Credincios și Adevărat care vorbește bisericii din Laodiceea este Domnul Îsus Hristos (*Apocalipsa 1,5; 3,14*). (vezi și „Laodiceea“)

masa cu pâinile pentru punerea înaintea – se afla în Locul Sfânt al Templului (*Exod 25,23-30*). Pâinile Îl reprezentau pe Domnul Îsus, Pâinea vieții, trupul Său care a fost jertfit pentru ca păcătosul să poată trăi (*Ioan 6,51-58; Matei 26,26; Marcu 14,22; Luca 22,15.16.19; 1 Corinteni 11,23-26*). (vezi și „Templul“)

măreție – vezi „slavă“

mărturie – are mai multe sensuri: 1) declarație făcută de cineva despre un lucru; 2) declarație de credință, mărturisire a credinței; 3) declarație a unui martor dată în fața organelor de anchetare; 4) dovadă, probă, atestare

a **mântui** – a salva, a izbăvi, a răscumpăra din starea de păcat și de la moartea veșnică, care este consecința păcatului (*Romani 1,16; Tit 2,11-13; 2 Timotei 2,9; 1 Tesaloniceni 5,9.10, Psalmul 119,94-146*).

Mântuitor – Salvator, Răscumpărător al omului din starea de păcat și de la moartea veșnică; Dumnezeu prin Domnul Îsus Hristos (*Deuteronom 33,29; 2 Samuel 22,3; Matei 1,20.21; Fapte 4,10-12; 1 Ioan 4,14; Ioan 3,16-21*)

Melanchthon – Philipp Melanchthon, numele lui real fiind Philipp Schwartzerd; a fost profesor și reformator în Germania, fiind un bun prieten al lui Martin Luther.

Mesia – Hristos, Unsul; în Vechiul Testament doar preoții și împărații erau unși cu untdelemnul sfânt (*Exod 40,12-15; Leviticul 21,10; 1 Samuel 10,1; 16,12.13; 1 Împărați 1,39*). Domnul Îsus a primit de la Dumnezeu puterea de a fi Mare Preot și de a întemeia Împărăția Sa (*Daniel 9,25.26; Ioan 1,40.41; Evrei 5,5-10; 7,26; Luca 1,30-33*). (vezi și „Îsus Hristos“)

miazănoapte = nord; miazăzi = sud; apus = vest; răsărit = est

Mielul lui Dumnezeu – Îsus Hristos, Fiul lui Dumnezeu care a fost jertfit ca un miel pentru răscumpărarea păcătoșilor (*Ioan 1,29-36; Isaia 53,3-10; Apocalipsa 5,11-13*).

Mihail – înseamnă „Cine este ca Dumnezeu?“; „cel care este ca Dumnezeu“; în Biblie Mihail este numit arhanghel (conducătorul îngerilor), el fiind cel care s-a luptat cu diavolul pentru trupul lui Moise (*Îuda 1,9*); mai este numit și voievod sau prinț, fiind cel care împreună cu îngerii lui Se luptă cu diavolul și îl biruiește (*Daniel 12,1; Apocalipsa 12,7-9*). Se înțelege astfel că arhanghelul Mihail este însuși Domnul Îsus.

mir – untdelemn, ulei cu miros plăcut

Moise – Biblia îl numește cel mai blând om de pe fața pământului (*Numeri 12,3*), el fiind ales de Dumnezeu să scoată poporul evreu din robia egipteană (*Exod 3,1-22*); prin el Dumnezeu a dat poporului evreu toate legile. Se consideră de asemenea că Moise a scris primele cinci cărți ale Bibliei.

a **muștra** – a certa

neamuri – 1) oamenii care nu fac parte din poporul evreu; păgâni, cei care se închină la idoli; 2) popoare, națiuni

necredință – a nu crede, a nu fi convins de adevărul unui lucru, a pune la îndoială învățăturile din Cuvântul lui Dumnezeu sau chiar existența Sa (*Matei 13,53-58; 17,14-18; Romani 4,20; Psalmul 53,1*)

nelegiuire – fărădelege, încălcare a Legii lui Dumnezeu, păcat, stare dominată de păcat

neprihănire – *vezi* „fără prihană“

netăiat împrejur în inimă – care se împotrivesc lui Dumnezeu; condus de firea pământească, păcătoasă, făcând poftele ei și neascultând de poruncile lui Dumnezeu (*Fapte 7,51; Coloseni 2,8-13*).

Noe – a fost un om neprihănit care a umblat cu Dumnezeu, ceea ce-l pune în contrast cu lumea nelegiuită din timpul lui; el împreună cu cei din familia sa au fost singurii supraviețuitori ai potopului prin care Dumnezeu a distrus acea lume stricată și păcătoasă: la îndrumarea lui Dumnezeu el a construit o arcă, o corabie uriașă în care au găsit scăpare cele opt persoane din familia sa precum și câte o pereche din animalele necurate și câte șapte perechi din cele curate (*Geneza 6,5 - 7,24; 1 Petru 3,20*)

Noul Ierusalim – capitala împărăției Domnului Ișus Hristos care se va coborî din cer după a doua Sa venire (*Evrei 12,22; Apocalipsa 13,11.12*); această cetate este numită și mireasa Mielului (*Apocalipsa 21*)

... cu numele – *vezi* „pretins“

oastea îngerilor / oastea îngerească / oastea cerească – totalitatea îngerilor care slujesc lui Dumnezeu (*Psalmul 148,2; Luca 2,10-14; 2 Samuel 7,26*)

papă, papi – capul bisericii catolice, liderul spiritual suprem al Bisericii Romano-Catolice; papa este considerat vicar al lui Hristos, adică cel care ține locul lui Hristos, înlocuitorul, locțiitorul lui Hristos

papist, papiști – nume dat catolicilor de către protestanți

Paradis – *vezi* „Grădina Eden“

Paște – sărbătoare pentru a comemora izbăvirea israeliților din Egipt, amintirea nopții în care Domnul lovise cu moartea pe toți întâii-născuții ai egiptenilor, dar cruțase casele israelite care erau marcate cu sângele mielului pascal (*Exod 12,1-51*)

Pavel – Saul; om învățat, fariseu, iudeu având cetățenie romană (*Fapte 16,37; 22,3.25-29; 26,4.5*). El a fost prigonitor al bisericii creștine până când Domnul Ișus i S-a descoperit; după aceea el a fost cel mai mare apostol al neamurilor (*Fapte 9,1-18; 22,28; 23,6; Filipeni 3,4-8*).

păcat – fărădelege, nelegiuire, orice neascultare de legea, de poruncile lui Dumnezeu, săvârșirea oricărui lucru interzis prin lege sau neglijența de a face bine (*1 Ioan 3,4; Levitic 16,16; Romani 7,14-25; Iacov 4,17*). Urmarea păcatului este moartea (*Romani 6,23; Iacov 1,15*). Toți oamenii sunt păcătoși (*Eclesiastul 7,20; Romani 3,23.24; 1 Ioan 1,7-10*).

păgân, păgâni – care se închină idolilor și nu Dumnezeului cel adevărat

perioade profetice – perioade de timp pentru întâmplarea anumitor evenimente, care au fost prezise în Biblie (*vezi și* „1843, 1844“)

pergament – document

Pilat – Ponțiu Pilat sau Pilat din Pont (*Matei 27,2*); Pilat era procurator (dregător) al Iudeii, conducătorul roman al acestei provincii atunci când Ioan Botezătorul și Domnul Îsus și-au început activitatea publică (*Luca 3,1-4*); el a avut un rol important în darea sentinței de răstignire a Domnului Îsus (*Matei 27; Luca 23*)

plagă, plăgi – nenorocire, urgie, calamitate care vine asupra oamenilor ca pedeapsă de la Dumnezeu; cu puțin timp înainte de revenirea Domnului Îsus sunt revărsate asupra celor necredincioși cele șapte plăgi ale lui Dumnezeu (*Apocalipsa 15 - 16*).

a se **pocăi** – a-și schimba mentalitatea, gândirea, atitudinile; pocăința este urmarea tristeții pe care o simte păcătosul din pricina păcatelor sale, durerea profundă de a-L fi întristat pe Dumnezeu. (*Matei 4,17; Marcu 1,15; Fapte 2,38; 3,19; 2 Corinteni 7,6-11*)

pomul cunoașterii – *vezi* „pomul cunoștinței binelui și răului“

pomul cunoștinței binelui și răului – În grădina Eden, până la căderea în păcat, pomul cunoștinței binelui și răului arăta prin mâncarea din fructele lui răzvrătirea

împotriva poruncilor lui Dumnezeu, neîncrederea în Cuvântul Său, acest lucru având drept consecință moartea (*Geneza 2,9.16.17; 3,1-19*). Pomul cunoștinței binelui și răului nu va exista pe noul pământ.

pomul interzis – *vezi* „pomul cunoștinței binelui și răului“

pomul vieții – În grădina Eden, până la căderea în păcat precum și pe noul pământ, pomul vieții susținea și va susține viața prin mâncarea din fructele sale (*Geneza 2,9; 3,22-24; Apocalipsa 2,7; 22,2.14.*)

poporul Său – *vezi* „Israel“

popular – care este iubit, apreciat de popor; care se bucură de simpatia majorității oamenilor

preoții cei mai de seamă – arhieriei, preoți cu funcții înalte (*Matei 2,3-6*)

pretins, pretinși – așa-zis, așa-numit, cu numele: care declară, mărturisește a fi ceva însă în realitate nu este așa

prigonire – persecuție, asuprire

profetie – prorocie; ceea ce spune prorocul sub inspirație divină, deseori referitor la evenimente care se vor întâmpla în viitor

proroc – profet; persoană aleasă de Dumnezeu pentru a le face cunoscută oamenilor voia Sa, prezicând uneori și evenimente viitoare (*Deuteronom 18,18.19; Fapte 3,18-24*)

a **proslăvi** – a da slavă, a slăvi, a preamări

preoți – persoane care slujeau în Templul Domnului, având îndatorirea de a media între om și Dumnezeu și de a învăța pe popor cuvintele Legii (*Exod 28,1; 40,12-15; Deuteronom 21,5*)

a **prigoni** – a persecuta, a urmări insistent pe cineva provocându-i neazuri și durere

providență – putere divină de a conduce lumea prin înțelepciunea Sa supremă

puritate – curăție, neîntinare

rămășița – rest, ceea ce a rămas; Dumnezeu își numește biserica din timpul sfârșitului „rămășiță“ (*Apocalipsa 12,17*). Cei care fac parte din biserica rămășiței păstrează toate cele zece porunci (*Ioan 14,15*) și au mărturia lui Ișus Hristos, care este spiritul profeției (*Apocalipsa 19,10*).

răsărit – *vezi* „miazănoapte“

a **răscumpăra** – a plăti prețul unui lucru pentru a-l readuce în proprietatea sa, a elibera o persoană din robie prin plățirea unui preț; ființele umane aparțineau la început lui Dumnezeu dar prin neascultarea de Dumnezeu au ajuns sub robia păcatului. Domnul Ișus Hristos, plățind cu însăși viața Sa, ne-a răscumpărat din robia păcatului, eliberându-ne și aducându-ne înapoi la Dumnezeu (*Romani 7,14; 6,23; 3,22-26; Efeseni 1,7; Apocalipsa 5,9; 1 Petru 1,18.19*).

a **răstigni** – a crucifica, a ucide în chinuri pe cineva, pironindu-l cu brațele și cu picioarele pe o cruce (*Matei 27,20-26*)

rătăcire, rătăciri – greșală, eroare, abatere, încălcarea unui adevăr

reformă – a abandona ceea ce este greșit și rău și a se întoarce la ceea ce este drept și bun

rodie – fruct cultivat îndeosebi în regiunea Mediteranei, Orientul Mijlociu și Asia Centrală, fiind de dimensiunea unei portocale și având multe semințe în interior. Pe robele preoților care slujeau în Templu erau cusute rodii de diferite culori, ele simbolizând probabil virtutea.

rută – virnaț; plantă de grădină cu miros aromat, care este folosită precum leușteanul, mărarul, pătrunjelul, coriandrul sau țelina pentru a da gust mâncărilor

Sabat – sâmbăta, ziua a șaptea a săptămânii. Dumnezeu, după ce a creat pământul și tot ce este pe el în șase zile, S-a odihnit în ziua a șaptea, a binecuvântat-o și a sfințit-o (*Geneza 1,1 - 2,3*). Porunca a patra a Legii lui Dumnezeu cere păzirea Sabatului ca zi de odihnă încetând lucrul nostru zilnic, el fiind o zi de închinare și de aducere aminte că Iehova Dumnezeu este Creatorul nostru și Eliberatorul nostru din robia păcatului (*Exod 20,8-11; Deuteronom 5,12-15*). Sabatul este semnul lui Dumnezeu, al legământului veșnic dintre El și poporul Său (*Exod 31,12-17; Ezechiel 20,12.19.20*); el începe vineri seara la apusul soarelui și ține până sâmbătă seara la apusul soarelui (*Geneza 1,5*). În ziua Sabatului,

oamenii trebuie să lase la o parte planurile și interesele personale, și să facă din Sabat desfătarea lor, slăvind și cinstind Numele Domnului (*Îsaia 58,13-14*).

sacru – vezi „sfânt“

Sanctuar – vezi „Templul“

Satana – Diavolul; Σατανάς *Satanás* este forma greacă a cuvântului ebraic שטן *Satan* și înseamnă ‘vrăjmaș’, ‘adversar’, ‘cel care se opune’, ‘pârâș’, ‘cel care acuză’. (*Apocalipsa 12,9-10*) El este tatăl oricărui rău (*Îoan 8,44*). A fost creat ca heruvim ocrotitor, fiind ființa care ajunsese la perfecțiune, plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Dar a ales să se revolte împotriva stăpânirii lui Dumnezeu. El continuă în prezent să facă rău, dorind să distrugă lucrarea lui Dumnezeu, dar în final va fi nimicuit pentru totdeauna (*Ezechiel 28,11-19; Îsaia 14,12-17; Marcu 4,15; 1 Petru 5,8*).

Saul – vezi „Pavel“

schimbarea la față – cu o ocazie specială, Domnul Îsus și-a schimbat înfățișarea înaintea a trei dintre ucenicii Săi (Petru, Iacov și Ioan), arătându-Se în slava Sa: fața Î-a strălucit ca soarele iar hainele Î s-au făcut albe ca lumina (*Matei 17,1-8; Marcu 9,1-8; Luca 9,28-36*).

Scriptură, Scripturi, Sfânta Scriptură, Sfintele Scripturi – vezi „Biblia“

Sfânta Sfințelor – vezi „Templul“

sfeșnicul cu șapte candel – menora, sfeșnicul cu șapte brațe din Locul Sfânt al Templului (*Exod 25,31-40*);

sfeșnicul Îl reprezenta pe Domnul Îsus, Lumina lumii (*Îoan 9,5; 1,9*) iar untdelemnul din sfeșnic reprezenta Duhul Sfânt (*Zaharia 4,1-6; Apocalipsa 4,5*). (vezi și „Templul“)

sfânt, sfinți – curat din punct de vedere spiritual și moral, fără păcat; consacrat lui Dumnezeu

sinagogă – casă de rugăciune a evreilor

Sion – una dintre colinele pe care este construit Ierusalimul. David a adus chivotul Domnului în cetatea de pe acea colină, din acel moment ea fiind considerată ca un loc sfânt, datorită prezenței lui Dumnezeu (*2 Samuel 5,7; 6,1-12*). După construirea Templului de Solomon pe muntele Moria și transferul chivotului în acel loc, numele de Sion a fost folosit și pentru a indica Templul (*Îoel 3,17*). Numele poate indica de asemenea întregul Ierusalim (*Psalmul 48; Îsaia 4,3; 52,1; 60,14*), precum și Ierusalimul ceresc sau Noul Ierusalim (*Evrei 12,22; Apocalipsa 14,1*). El poate desemna și poporul lui Dumnezeu, biserica lui Dumnezeu (*Îsaia 49,13-16*).

slavă – glorie; Slava lui Dumnezeu este strălucirea Sa plină de măreție (*Exod 24,15-17; 33,18-23*)

a **slăvi** / a da **slavă lui Dumnezeu** – a-L lăuda pe Dumnezeu, a-I aduce cinste și onoare, a-L lăuda și a preamări caracterul Său (*Deuteronom 32,3.4; Psalmul 29,1.2; Luca 5,24.25*)

slujitori – aprozi

Soborul – Sinedriul, consiliul și tribunalul suprem evreiesc care era alcătuit din bătrâni, preoți și cărturari.

solemn – serios, important; sfânt, sacru

solie – mesaj, veste

solia primului înger / prima solie – Îsus revine, pregătiți-vă! („Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui care a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!»“ – *Apocalipsa 14,6.7*) Această solie a început odată cu vestirea de către William Miller în anul 1831 a așteptatei reveniri a lui Hristos.

solia celui de-al doilea înger / a doua solie – Ieșiți afară din bisericile decăzute! („Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: «A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!»“ – *Apocalipsa 14,8*) Această solie a început odată cu respingerea de către biserici în anul 1844 a așteptatei reveniri a lui Hristos.

solia celui de-al treilea înger / a treia solie – Țineți Sabatul! („Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: «Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihă cei ce se închină fiarei și

icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei! Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Îsus.»“ – *Apocalipsa 14,9-12*) Această solie a început după marea dezamăgire din 1844.

spiritism – doctrină și practică bazate pe credința posibilității de a comunica cu spiritele, sufletele celor morți. Biblia interzice însă acest lucru (*Deuteronom 18,9-13; 1 Cronici 10,13.14; Isaia 8,19*), și ne învață că cei morți sunt morți și nu mai pot comunica cu cei vii (*Eclesiast 9,5.6*). Spiritismul este astfel o amăgire a lui Satana: oamenii nu comunică cu sufletele celor morți ci cu demoni (*1 Timotei 4,1*).

standard – normă sau ansamblu de norme, ceea ce este considerat important și care trebuie respectat; Cuvântul lui Dumnezeu este standardul în viața creștinilor (*vezi și „steag“*)

statornic – care nu se schimbă, constant, ferm, hotărât, neclintit

stăpânirea lui Dumnezeu – guvernarea lui Dumnezeu

steag – drapel, stindard; bucată de stofă atașată de un suport purtând culorile distinctive și emblema unui popor sau unei companii militare. *Apocalipsa 12,7-12* ne vorbește despre marea luptă dintre Hristos și îngerii Săi și Satana și îngerii lui care a început în cer și este continuată în prezent pe pământ. Toți oamenii sunt implicați în această luptă, de o parte sau de alta. Pentru a rezista puterii amăgitoare și distrugătoare a lui Satana și a ieși biruitori asemeni Domnului Hristos, creștinii sunt îndemnați în *Efeseni 6,11-18* să se îmbrace cu toată

armura pusă la dispoziție de Dumnezeu: brăul (*adevărul* care să ne încingă mijlocul), platoșa (*neprihănirea* care să ne apere inima de dorințe și sentimente păcătoase), încălțăminte (*râvna Evangheliei păcii* care să ne determine să mergem să răspândim vestea cea bună), scutul (*credința în Dumnezeu* care zădărnicește toate ispitele și acțiunile lui Satana îndreptate împotriva noastră), coiful (*gândul măturii* care să ne apere mintea de gânduri care nu vin de la Dumnezeu), sabia Duhului (*Cuvântul lui Dumnezeu* cu care putem să luptăm împotriva lui Satana asemni Domnului Hristos). În orice luptă, fiecare parte înalță un steag care o deosebește de ceilalți și o caracterizează. (*Cânt. cânt. 2,4; 6,4; Isaia 5,26; 11,10-12; 13,2; 18,3; 31,9; 49,22; 62,10; Ieremia 4,6.21; 50,2; 51,12.27*) Cei care cred și Îl urmează pe Dumnezeu sunt chemați să înalțe steagul Său printre popoare! (*Psalmul 20,5; 60,4*) Înălțarea steagului reprezintă și biruința finală! Implicarea tuturor oamenilor în această luptă dintre Hristos și Satana i-a fost prezentată sorei White ca o luptă dintre două companii militare, fiecare dintre ele înălțând steagul care le caracterizează. Steagul Domnului Îsus care este purtat de creștini este alb (culoare ce reprezintă puritatea și lumina) și pe el stă scris „Curăție și sfințenie Domnului”; acest steag este standardul reprezentat de Legea lui Dumnezeu pentru o viață curată și sfântă. Steagul lui Satana purtat de preținșii creștini și de necreștini este negru (culoare ce reprezintă întinarea și întunericul) și pe el sunt formele soarelui, lunii și stelelor (☼☾★☆); acest steag este standardul lui Satana care Îl înlătură pe Dumnezeu (simbolurile de pe steag arată închinarea la

alți dumnezei) și încalcă Legea Sa, ducând la o viață idolatră și păcătoasă. Coborârea steagului Domnului Îsus înseamnă coborârea standardului moral, încălcarea parțial sau în totalitate a Legii Sale.

străjerii (romani) – ostași, soldați romani

strigătul de la miezul nopții – această strigare s-a alăturat soliei celui de-al doilea înger în 1844 („*La miezul nopții, s-a auzit o strigare: «Iată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!»*” – *Matei 25,6*)

tablele de piatră – Dumnezeu a scris cu degetul Său pe două table de piatră „cele 10 porunci” rostite pe muntele Sinai (*Exod 20,1-17; 31,18; 32,15.16*).

taină – mister, ceva ce nu poate fi înțeles

tăgăduire – a renega, a se lepăda de cineva, a nu recunoaște, a respinge (*Matei 10,32.33; 26,69-75; Tit 1,16*)

tăgăduire de sine – lepădare de sine; este una dintre trăsăturile de caracter ale Domnului Îsus: aceea de a se gândi în primul rând la binele și la nevoile celorlalți, având o atitudine lipsită de egoism; a renunța la propriile dorințe în favoarea celorlalți

tămâie – substanță rășinoasă obținută prin crestare din scoarța unor arbuști care aprinsă emană un miros plăcut; pentru slujba din Templu ea era amestecată cu alte substanțe (*Exod 30,34-37*)

temniță – închisoare, pușcărie

temperanță – cumpătare

Templul – sanctuarul, locașul de închinare din Ierusalim, clădirea consacrată întâlnirii cu Dumnezeu având două încăperi: Locul Sfânt sau Sfânta unde se aflau sfeșnicul cu șapte candelă, masa cu pâinile pentru punerea înaintea Domnului, altarul pentru tămâie cu cădelnița și Locul Preasfânt sau Sfânta Sfințelor unde se afla chivotul mărturiei în care erau cele două table de piatră conținând cele 10 porunci scrise de Dumnezeu (*Exod 26,30-37; 35,4-21; 37,1-29; 30,1-10*). Templul construit de Solomon a înlocuit cortul întâlnirii făcut de Moise, amândouă fiind construite după același plan, fiind însă de dimensiuni diferite (*Exod 25,8.9.22.; 33,7-10; 1 Împărați 5,3-5; Apocalipsa 11,19*). Ele erau chipul și umbra Locașului de închinare ceresc, fiind construite după modelul arătat de Dumnezeu lui Moise (*Exod 26,30; Fapte 7,44; Evrei 8,1-5; 9,24*). Templul este numit de Dumnezeu „Casa Mea“ (*Isaia 56,7*). Marele preot slujea în Locul Sfânt în fiecare zi, dar în Locul Preasfânt intra doar o dată pe an (*Evrei 9,1-7*). Templul din Ierusalim a fost distrus și reconstruit de două ori, el fiind distrus definitiv în anul 70 d.H.

Thomas Paine – a fost un pamfletar, revoluționar, radicalist și intelectual născut în 1737 în Marea Britanie. El a emigrat în America, participând la Revoluția Americană, fiind considerat unul dintre fondatorii Statelor Unite ale Americii. El a influențat atât politica americană cât și revoluția franceză. Paine s-a remarcat nu numai în politică ci și prin atitudinile lui împotriva creștinismului, în timpul vieții sale el a criticat și ridiculizat învățăturile creștine. În cartea sa „Epoca rațiunii“ el afirmă că nu crede în crezul niciunei biserici, și că Biblia, căderea omului, Îsus Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu, moartea Sa și mântuirea sunt doar invenții

fabuloase. Paine a murit în 1809, la moartea sa participând doar șase persoane.

tradiție – ansamblu de obiceiuri, de datini și de credințe care se formează în cadrul unei comunități sociale sau naționale și care se transmite de obicei prin viu grai din generație în generație

țara promisă, țara făgăduită – vezi „Canaanul“

ucenic – discipol, elev. În Noul Testament, în legătură cu Domnul Îsus Hristos, acest termen se referă la început la cei 12 bărbați care L-au urmat peste tot în lucrarea Sa, învățând de la El și fiind martorii minunilor Sale: Simon (zis Petru), Andrei (fratele lui Petru), Iacov și Ioan (fiii lui Zebedei) Filip, Bartolomeu, Toma, Matei (vameșul), Iacov (fiul lui Alfeu), Levi (zis Tadeu), Simon Cananitul și Iuda Îscarioteanul (*Matei 10,1-4*). Toți creștinii sunt numiți de asemenea ucenici (*Matei 28,18-20; Fapte 6,1-4*).

ultima trâmbiță – la venirea Domnului Îsus, morții mântuiți vor învia la auzul trâmbiței și împreună cu cei credincioși în viață Îl vor întâmpina pe Domnul lor în văzduh (*1 Corinteni 15,51.52; 1 Tesaloniceni 4,16.17; Apocalipsa 11,15-17*)

văzduh – aer, atmosferă

vițelul de aur – după primirea celor zece porunci și încheierea legământului cu Dumnezeu, în timp ce Moise se afla pe munte pentru a primi de la Dumnezeu tablele de piatră conținând cele zece porunci precum și instrucțiuni pentru facerea cortului legământului, poporul și-a făcut un idol din aur și s-a închinat lui ca Dumnezeu al lor (*Exod 32,1-35*)

viziune – vedenie; ceea ce Dumnezeu arată cuiva prin intermediul unui vis în timpul nopții sau chiar ziua când persoana nu doarme; percepție vizuală a unor descoperiri făcute de Dumnezeu (*Geneza 15,1; 28,12; Numeri 12,6; Ezechiel 11,24; Daniel 2,19; 8,1,2; Fapte 9,10; Apocalipsa 9,17; etc.*)

vremelic – temporar, doar pentru o perioadă de timp

William Miller – a fost fermier, pastor și reformator american. În 1816 a început să facă un studiu atent al Cuvântului lui Dumnezeu, fiind interesat de profețiile legate de timp și de cea de-a doua venire a lui Hristos. Pe baza unui studiu atent al Bibliei, el a ajuns la concluzia că revenirea lui Isus era aproape, și începând din august 1831, el s-a devotat vestirii publice a soliei advente. Lui i s-au alăturat sute de alți pastori protestanți de diferite confesiuni care au participat la Marea Trezire Adventă din anii 1840. Bazându-se pe profeția din *Daniel 8,14* în care se spune „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățat“, și folosindu-se de principiul echivalenței „zi profetică = an literal“ care se găsește în *Numeri 14,34* și *Ezechiel 4,6* el credea că vor trece 2300 de ani între momentul în care s-a dat ordinul de reconstruire a Ierusalimului și clipa în care Isus Hristos se va reîntoarce pe pământ pentru a doua oară pentru a curăți pământul prin foc (*Daniel 9,25-27*). Dispoziția de reconstruire a templului și a Ierusalimului a fost dată de împăratul Persiei Artaxerxe I preotului evreu Ezra în al 7-lea an al domniei împăratului, ceea ce corespunde cu anul 457 î.H. (*Ezra 7,12-26*). Bazat pe calcule biblice, Miller a stabilit data de 21 martie 1843 pentru revenirea lui Isus. După ce această dată a trecut fără ca Isus să revină, a refăcut studiul și a observat că

din calendarul gregorian lipsea anul 0, astfel că adevărata dată trebuia să fie 22 octombrie 1844. După ce și data aceasta a trecut fără să se întâmple ceva deosebit, entuziasmul majorității sau frica, în cazul unora, s-a pierdut și ei și-au reluat vechiul stil de viață, luând în derâdere teoriile lui William Miller. Totuși au fost unii care au refăcut calculele lui W. Miller și nu au găsit nicio greșeală. Greșeala a fost aceea de a considera pământul ca fiind Marele Lăcaș. Din *Apocalipsa 11,19* și *Evrei 8-9*, reiese că Sfântul Lăcaș este în cer, iar cortul întâlnirii și ulterior templul ridicat pe pământ nu erau decât reprezentări simbolice ale „adevărului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul“. După marea dezamăgire din 22 octombrie 1844, William Miller a fost epuizat și bolnav. Din acel moment el a depins de tovarășii săi mai tineri care fuseseră alături de el în vestirea soliei advente. Aceștia l-au convins să respingă adevărul despre Sabat.

Ziua Cincizecimii – Sărbătoarea Săptămânilor, Rusaliile; era o sărbătoare a recoltei, atunci oferindu-se Domnului cele dintâi roade din secerișul grâului (*Exod 34,22; Deuteronom 16,10; Levitic 23,15-22; Numeri 28,26-31*). Ziua Cincizecimii, care a urmat la scurt timp după învierea Domnului Isus, a avut o importanță deosebită în formarea bisericii creștine. Atunci ucenicii au primit Duhul Sfânt promis de Domnul Isus înaintea înălțării Sale, putând astfel să vestească cu putere, fără frică și în orice limbă mântuirea prin Domnul Hristos (*Fapte 2,1-47*). Această revărsare a Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii mai este cunoscută și sub numele de primirea ploii timpurii.

1843, 1844 – vezi „William Miller“